Pierre Alexis Ponson du Terrail

Pierre Alexis Ponson du Terrail

ROCAMBOLE

Ciclul „Dramele Parisului”
CLUBUL VALEŢILOR DE CUPĂ
Volumul 4

Capitolul LXXVIII.

De câtva timp viaţa marchizului Van-Hop era un adevărat calvar, pe care nimic în lume nu-l putea explica.

Din seara în care Dai-Natha i-a sus că-i va aduce dovada necredinţei marchizei, domnul Van-Hop nu mai trăia cu adevărat.

El număra zilele, orele, minutele care îl separau de secunda fatală amintită de indiană. Şi pe măsură ce timpul trecea, el se zbătea alternativ între speranţă şi teroare. Spusese adevărul Dai-Natha? Minţise?

Această dilemă era înfiorătoare. Câteodată, în mijlocul nopţii, îl apuca o furie nebună, se ridica şi se îndrepta fără zgomot către camera soţiei sale, înarmat cu pumnalul pe care-l luase de pe căminul lui Dai-Natha. Se ducea la ea cu intenţia de a-i apăsa acest pumnal pe gât şi, a-i spune:

— Mărturiseşte-mi adevărul, ca-n faţa lui Dumnezeu. Eşti vinovată sau nu?

Dar, în prag, amintirea jurământului pe care-l făcuse verişoarei sale îl strangula şi-l obliga să se întoarcă din drum. Uneori, ziua, mergea să-şi pândească soţia pe furiş, încercând să ghicească adevărul, pe această faţă calmă, pe această frunte fără nori. Atunci îşi spunea cu-n fel de bucurie răzbunătoare:

— Dai-Natha a minţit şi o voi lăsa să moară, fiindcă doar eu o pot salva.

Dar, departe de soţia lui, era cuprins din nou de îndoieli, de toate spaimele, şi nu-şi amintea decât de neclintita siguranţă a indianei când afirma că-i va aduce dovezile.

Joi, adică ziua în care doamna Malassis mersese seara la marchiză din ordinul lui Rocambole, domnul Van-Hop luase prânzul cu soţia sa. Probabil că acest om avea o mare putere de reţinere, căci se arătase afectuos, aproape vesel. Dar ieşise imediat după masă şi gândul care-l tortura reapăru.

— Astăzi este a cincea zi, îşi spuse el. Dai-Natha nu mai are decât două zile de trăit şi eu nu am încă această dovadă… Oh! Dai-Natha a minţit.

În acea seară marchizul se culcă devreme, către orele unsprezece sau miezul nopţii şi, lucru curios pentru un om care nu prea dormea, fu cuprins de un somn greu (somn care urmează marilor oboseli) şi nu se deşteptă decât a doua zi la ora zece. Cameristul, intrând pentru a da la o parte perdelele, îi aduse o scrisoare.

Marchizul tresări.

— Cine a adus aceasta? întrebă el, ezitând să rupă plicul.

— Un comisionar din colţul străzii.

Marchizul avu o licărire de speranţă: putea să fie din partea unui solicitator, un cerşetor, care-şi trimitea scrisorile prin comisionar. Ar fi fost capabil să-i înapoieze acest plic plin cu bilete de bancă.

Poate chiar îşi pusese în gând o dorinţă, căci în timp ce deschidea încet scrisoarea, mâna îi fu cuprinsă de un tremur uşor, iar ochii o parcurseră rapid către semnătură.

Biletul era semnat Dai-Natha.

O paloare lividă acoperi faţa marchizului; avu o ameţeală şi crezu că va muri pe loc. Totuşi, acest om era destul de puternic, încât avu tăria să nu scoată nici un strigăt, să nu verse nici o lacrimă.

— Îmbracă-mă, îi spuse el servitorului, plec de-acasă.

În timp ce cameristul îl îmbrăca, domnul Van-Hop gândi:

— Este evident că ea este vinovată, din moment ce Dai-Natha îmi scrie. În loc să aştept această dovadă, aş face mai bine să intru în camera ei şi s-o ucid! Aş suferi mai puţin.

Vorbind în acest fel, domnul Van-Hop se minţea singur, căci încă se îndoia, cum de altfel se îndoise tot timpul, cum avea să se îndoiască până în ultima clipă.

Se comportă ca un om de lume.

— Dacă este vinovată, îşi spuse el, şi ea şi eu vom fi morţi mâine. Este ora prânzului. Nu trebuie să merg la Dai-Natha decât la şapte seara, mai am deci şase ore în faţa mea.

Marchizul luă o pană, o foaie de hârtie şi scrise: „Acesta este testamentul meu.

Neavând nici copii, nici moştenitori direcţi, îmi las toată averea, fără restricţii, spitalelor civile din Amsterdam, oraşul meu natal.”

Puse data şi semnă. Apoi, după se sigilă testamentul, îl puse într-un, sertar al biroului, luă cheia şi, dând-o valetului, îi spuse:

— Pierre, în acest sertar se află un portofel, conţinând 43.000 franci şi hârtia pe care ai văzut că am pus-o înăuntru. Dacă o afacere neprevăzută mă va îndepărta de Paris, dacă s-ar întâmpla să mor sau să dispar – în fond, trebuie să prevezi totul – vei scoate portofelul şi hârtia. Vei păstra portofelul pentru tine şi vei duce hârtia notarului meu.

— Da, domnule, bâlbâi valetul încremenit.

Marchizul puse un deget în dreptul buzelor, poruncind tăcere. Apoi ieşi şi încalecă, decis să nu-şi mai revadă soţia înainte de a fi vorbit cu Dai-Natha.

Domnul Van-Hop luase hotărârea de a se sinucide, după ce ar fi ucis-o pe marchiză, dacă într-adevăr era vinovată.

La şapte fără un sfert, marchizul ceru să i se aducă trăsura şi se îndreptă către Dai-Natha. Îşi luase o pereche de mici pistoale şi le puse cu grijă în buzunarul paltonului. Glonţul dintr-unul era pentru soţia sa. Glonţul celălalt –

pentru trădător, în ceea ce-l privea, hotărâse să se sinucidă cu pumnalul verişoarei sale.

În timpul drumului îşi aduse aminte de ceva.

— I-am promis lui Dai-Natha că mă voi căsători cu ea, îşi spuse el, dar moartea dezleagă orice jurământ. Această femeie mi se pare odioasă.

Trăsura se opri pe bulevardul Lord-Byron, exact în momentul când la Saint-Philippe-du-Roule suna ora şapte.

Fiind iarnă, se înnoptase deja şi bulevardul Champs-Élysées era pustiu.

Marchizul fu introdus la Dai-Natha, dar nu prin scara cu picturi hieroglifice pe unde urcase Rocambole, şi nici în acea pagodă în care indiana îl primise în ajun pe viconte. Nu. El fu poftit în acel frumos salon, mobilat europeneşte, unde Dai-Natha îi apăruse cu câteva zile înainte, îmbrăcată ca o pariziancă, atât de frumoasă încât ar fi putut să ducă în ispită şi un călugăr.

Salonul era gol. Servitorul care-l introdusese pe marchiz îl invită cu-n semn să se aşeze şi să aştepte.

Marchizul se aşează şi aşteptă. Era foarte palid, dar inima îi bătea regulat, şi acest om care simţea că viaţa lui se duce, acest om care nu voia să supravieţuiască propriei sale ruşini avea, în acel moment, calmul hotărât al martirilor.

În timp ce domnul Van-Hop era introdus în salon, în acelaşi budoar în care, cu şase zile mai înainte, fusese invitat pentru a i se vorbi între patru ochi, Dai-Natha se găsea în prezenţa a doi oameni.

Unul dintre ei era vicontele de Cambolh.

Celălalt era cumătrul Venture, intendentul doamnei Malassis.

— Deci totul este gata? întrebă ea.

— Totul, doamnă.

— Nu am altceva de făcut decât să-i vorbesc?

Rocambole făcu un semn afirmativ şi adăugă:

— Puteţi să-l primiţi pe marchiz, iar de mine nu mai aveţi nevoie. Voi reveni la orele zece.

Rocambole ridică o draperie şi dispăru printr-o scăriţă secretă.

Odată plecat, indiana rămase singură cu Venture.

Acesta, în urma unui semn al ei, deschise uşa care dădea în salon şi îi spuse marchizului:

— Sunteţi amabil să intraţi?

Domnul Van-Hop intră în budoar, iar Venture trecu în salon, gata să revină la primul semnal.

Marchizul aruncă în fugă o privire spre verişoara sa.

Dai-Natha era îmbrăcată într-un capot de un verde închis; era întinsă pe o canapeluţă, cu capul sprijinit pe o grămăjoară de perniţe, mai palidă şi mai gârbovită decât în ajun.

Marchizul fu impresionat de starea ei.

Dai-Natha înţelese gândul marchizului şi-l privi surâzând:

— Este efectul otrăvii, spuse ea.

Marchizul întinse mâna şi îi arătă inelul.

— Dacă ai spus adevărul, afirmă el, vei fi salvată.

— Am dovezile.

Aceste cuvinte avură pentru domnul Van-Hop aceeaşi semnificaţie pe care o are pentru un condamnat la moarte citirea sentinţei chiar la picioarele eşafodului. Cu toate acestea el rămăsese neclintit.

— Unde sunt dovezile? întrebă.

— Cunoşti cumva un tânăr numit Oscar de Verny?

Marchizul simţi că tremură şi-şi aminti de faţa atât de frumoasă pe care o văzuse la balul său şi a cărei vedere îl făcuse să aibă o senzaţie neplăcută.

— Da, spuse el, l-am cunoscut.

— Domnul Oscar de Verny mai poartă şi un alt nume.

— Care?

— El se numeşte Chérubin.

Pronunţarea acestui nume constitui pentru marchiz o revelaţie. Deseori auzise vorbindu-se despre acest

seducător al unor frumuseţi de rangul al doilea, cunoscut în lumea galantă sub numele de Chérubin încântătorul.

— Ei bine, spuse Dai-Natha, despre el este vorba.

— Dovada, dovada!

Şi vocea marchizului deveni stridentă şi înăbuşită.

— El locuieşte, continuă Dai-Natha, în casa unei prietene a soţiei tale, doamna Malassis.

Marchizul îşi aminti că, într-adevăr, de câtva timp soţia sa mergea cam des la doamna Malassis.

— De curând Chérubin s-a bătut în duel, adăugă indiana, pe care Rocambole o prelucrase minunat, şi a fost rănit. Soţia ta se ducea să-l vadă în fiecare zi

— Dovada! repetă marchizul, furios.

— Aşteaptă, ai răbdare, răspunse Dai-Natha şi continuă:

— Doamna Malassis cunoaşte secretul. Graţie ei marchiza a putut să se creadă în siguranţă.

— Şi mai departe?

Indiana întinse mâna către un ciucure de mătase şi sună.

La această chemare, Venture, care aştepta în salon, intră în budoar.

— Iată, spuse ea marchizului, acesta este intendentul doamnei Malassis.

Marchizul privi acest obraz mârşav şi fu supus unei infernale torturi, gândindu-se că secretul ruşinii sale se află în mâna acestui lacheu. Îi aruncă o privire dispreţuitoare şi dominatoare în acelaşi timp, ca şi când ar fi vrut să-l strivească, şi-i spuse lui Dai-Natha:

— Ce nevoie am de acest om?

— Acest om îţi va spune, răspunse indiana, că a văzut-o pe soţia ta venind la doamna Malassis, când l-a întâlnit pe Chérubin.

Marchizul avu un freamăt de speranţă. El crezu că aceasta este singura dovadă care îi putea fi dată... Oare mărturia unui singur om poate fi vreodată o dovadă?

Dintr-o dată domnul Van-Hop se redresă, deveni semeţ şi dispreţuitor. Îşi privi cu răceală verişoara şi spuse:

— Aceasta nu este nici o dovadă. Mărturia unui lacheu cu privire la o femeie este mai ruşinoasă decât o calomnie.

Dar un surâs crud apăru pe buzele lui Dai-Natha:

— Eşti prea nervos, Hercule, spuse ea. Aşteaptă totuşi…

Scoase o hârtie din corsaj şi i-o întinse marchizului.

Hârtia era acea odioasă scrisoare dictată de Rocambole doamnei Malassis în ajun; scrisoarea începea cu cuvintele: „Doamnei Marchize Van-Hop”

— Marchiza a primit această scrisoare azi dimineaţă, spuse indiana, şi ea va veni foarte exact la întâlnire.

Marchizul citi cu o atenţie înfricoşătoare aceste rânduri, care, pentru el, păreau tipărite cu litere de foc.

„Scumpa şi frumoasa mea, acest gelos de Chérubin vrea să te vadă în seara asta” etc. etc.

— Încă mai ai dubii? murmură tigresa cu o bucurie crudă.

— Vreau să văd… vreau să-i văd pe amândoi! strigă în sfârşit marchizul.

— Ei bine, urmează-l atunci pe acest om. Îl vei vedea pe Chérubin îngenuncheat în faţa doamnei Van-Hop.

— Să mergem! spuse Marchizul, redevenind dintr-o dată calm, rece, solemn; ora pedepsei a venit.

Dai-Natha încercă să se ridice, dar puterile începură s-o trădeze. Recăzu pe canapeluţă.

— Ah! otrava, spuse ea, otrava a început să acţioneze… Grăbeşte-te, Hercule, iubitul meu, grăbeşte-te… am impresia că voi muri.

— Ia-l, spuse marchizul, aruncându-şi inelul la picioarele indianei, iată piatra albastră. Voi avea oricând timpul să te ucid, dacă totul nu a fost decât o oribilă maşinaţie.

Chiar în faţa a ceea ce pentru el ar fi trebuit să însemne evidenţa însăşi, marchizul încerca să se îndoiască. El îl împinse pe Venture înaintea lui.

— Haide, drace! îi spuse, condu-mă şi fă-ţi şi ultima rugăciune pe drum, căci în caz că ai minţit, te voi ucide.

Şi marchizul ieşi, în timp ce Dai-Natha îşi adună ultimele puteri, pentru a apuca inelul a cărui piatră avea să-i redea viaţa.

Marchizul urcă în trăsură împreună cu lacheul.

Acesta în loc să ceară ca trăsura să se oprească pe strada Pépinière, în faţa porţii de la numărul patruzeci, îl rugă pe marchiz să coboare în dreptul străzii Rumfort şi să trimită înapoi trăsura. Apoi îl conduse prin piaţa Laborde, până la acea străduţă secretă, a cărei cheie o avea şi ducele de Château-Mailly.

Venture avea şi el o cheie; prin această portiţă îl introduse pe marchiz şi-l conduse până la pavilion, clădire cufundată în întuneric, cu excepţia unei singure camere, camera de culcare a doamnei Malassis, unde se vedea licărind lumina în spatele perdelelor. În această cameră îl conduse Venture pe marchiz şi-l ascunse într-o debara.

— Doamna e plecată, spuse el, şi nu se va întoarce înainte de miezul nopţii. Camerista stă la pândă în camera portăresei pentru a surprinde trecerea marchizei, care nu poate să întârzie căci este aproape ora opt; voi merge de asemenea să-l anunţ pe domnul Chérubin. De-acum, continuă Venture, domnul marchiz mai are nevoie de mine?

Marchizul nu răspunse.

El se aşeză în debara, îşi puse pistoalele încărcate înaintea lui şi aşteptă sosirea doamnei Van-Hop, hotărât să-i ucidă pe amândoi.

— S-o întindem! îşi spuse Venture, pierind în grabă: nu-mi place să fiu găsit într-o casă în care se vor săvârşi două crime… Şi acest biet Chérubin, care a fost de bună credinţă şi a crezut că-şi va salva viaţa… Nu-i rău deloc! Un „Valet de Cupă” mai puţin şi o parte mai mare din prăjitura de cinci milioane.

Pe pragul porţii pentru trăsuri, Fanny o aştepta pe marchiză pentru a o conduce la moarte.

Capitolul LXXIX.

Înainte de a merge mai departe cu povestea noastră, suntem constrânşi să relatăm unele fapte care s-au întâmplat înaintea celor cunoscute acum.

Ne reîntoarcem la acel moment în care Chérubin, după ce o auzi pe Baccarat spunându-i: „Nu, nu vă iubesc!” îl văzu apărând pe contele Artoff în pragul camerei. Ne amintim că domnul Artoff se îndreptă către Chérubin cu pistolul în mână. În acelaşi timp, Baccarat se aşează în faţa uşii budoarului, pentru a-l împiedica pe mizerabil să fugă.

Oare acesta nu era un laş? Bărbatul îndrăzneţ, mizerabilul care considera un joc a terfeli onoarea femeilor, începu să tremure din tot corpul în faţa morţii şi aruncă contelui o privire rugătoare.

— Domnule, spuse tânărul rus cu-n dispreţ de gheaţă, sunteţi un infam şi un înfumurat, şi veţi fi pedepsit. Aş fi plătit dacă aş fi pierdut; am câştigat şi mă folosesc de dreptul meu.

Baccarat continua să stea calmă şi nemişcată înaintea uşii. L-ar fi strangulat pe Chérubin, dacă ar fi încercat să fugă.

— Domnule, continuă contele, vă dau trei minute pentru a vă încredinţa sufletul Domnului.

Se aşează la doi paşi, continuând să-şi ţintească victima.

Aceste câteva minute îi redară lui Chérubin o parte din prezenţa sa de spirit; era pe punctul de a-şi regăsi aproape vechea-i îndrăzneală.

— Domnule conte, spuse el, cu o voce care se forţa să fie cât mai sigură, am pierdut pariul şi nu neg acest lucru. Dar vă rog să-mi permiteţi o mică observaţie.

— Vă rog, spuse contele.

— A fost convenit la club că, dacă voi pierde pariul, veţi folosi dreptul dumneavoastră într-un anumit mod.

— Şi care este acest mod?

— Ca în loc să vă expuneţi rigorilor legii franceze, ucigându-mă, să vă acoperiţi cu aparenţele unui duel; urma să alegeţi doi martori, ca şi mine, să ne batem cu două

pistoale, din care unul, şi anume al dumneavoastră, să fie încărcat cu-n glonte, iar al meu numai cu pulbere.

— Aveţi dreptate, domnule.

— Deci, domnule, urmă Chérubin, am dreptul să pretind favoarea acestei amânări.

— La ce bun? spuse contele cu-n ton rece; cel care s-ar putea plânge în această afacere aş fi eu, care voi trebui să dau socoteală în faţa justiţiei. Pe când dumneavoastră, din moment ce tot muriţi, v-ar fi mai uşor dacă s-ar întâmpla imediat.

— Scuzaţi, domnule, insistă Chérubin, care voia să câştige timp, eu prefer să fiu ucis pe teren decât să mor asasinat; este mai onorabil.

Contele nu răspunse, dar Baccarat lăsă să-i scape un râs sarcastic.

— Vorbiţi, deci, despre onoare, scumpe domn, spuse ea; dumneavoastră şi onoarea aţi avut vreodată ceva comun?

Şi în timp ce o privea mirat, începu să înţeleagă că mai curând ea îl condamnase la moarte, decât contele.

— Domnule Chérubin, spuse ea, un pariu de genul celui făcut de dumneavoastră este ca un duel. Ori dumneavoastră ştiţi foarte bine că nu se încrucişează sabia decât cu-n om pe care-l stimezi. Acum opt zile contele vă credea un om de onoare. El nu ştia că sunteţi un mizerabil, fără resurse financiare mărturisite şi mărturisibile, omul plătit al unei asociaţii de bandiţi, făcând un comerţ lucrativ cu avantajele sale personale…

Chérubin îşi dădu seama că este pierdut. Fără îndoială că Baccarat ştia că aparţinea clubului Valeţilor de Cupă.

Tânăra femeie, parcă dispreţuind obligaţia de a-i adresa cuvântul atât de mult timp, se întoarse către conte:

— Prietene, spuse ea, ucide-l imediat pe acest mizerabil. Doamna marchiză Van-Hop va fi probabil…

Acest nume îl îngrozi complet pe Chérubin, părând a fi sentinţa sa de moarte.

— Iertaţi-mă, se bâlbâi el. Contele îşi scoase ceasul.

— Domnule, spuse el, cele trei minute pe care vi le-am acordat au trecut. Aşezaţi-vă în genunchi. Voi ochi în frunte. Veţi putea face victime chiar şi după moarte.

Şi contele îşi ridică pistolul.

Atunci Chérubin se azvârli ca un laş în genunchi, începu să se târască la picioarele contelui şi livid de spaimă, cu vocea, aproape stinsă, murmură:

— Iertaţi-mă, domnule conte… sunt un mizerabil… un infam. Merit dispreţul dumneavoastră, aveţi dreptul de a mă pălmui, de a mă călca în picioare, de a mă târî în noroi! Dacă mi-o cereţi, voi părăsi Parisul, voi trăi în singurătate… în adâncul deşertului… dar vă implor: nu mă ucideţi!

Mizerabilul îşi împreună mâinile: se rugă, plânse, se târî în genunchi, întorcând în sfârşit o privire rugătoare de la Baccarat la contele Artoff.

Atunci tânăra femeie, punându-şi o mănuşă, ca şi când i-ar fi fost silă să-l atingă, îi puse mâna pe umăr:

— Vrei să trăieşti? Vrei aceasta cu adevărat?

— Da, strigă el cu bucurie, aş face tot ce mi-aţi cere, dar salvaţi-mi viaţa!

Baccarat făcu un semn contelui, care coborî ţeava pistolului.

— Îţi poţi răscumpăra viaţa cu două condiţii. Iată prima: îmi vei spune ce este comun între tine şi marchiza Van-Hop.

— Da… da… voi spune tot, bâlbâi mizerabilul, dar mă veţi apăra, nu-i aşa? Mă veţi proteja după aceea, căci ei mă vor ucide, ei…

— Care ei?

— Valeţii de Cupă”.

— Aha! strigă Baccarat, deci nu m-am înşelat. Şi privindu-l drept în faţă strigă:

— Fii atent! Dacă ne vei ascunde un cuvânt, un singur cuvânt – înţelegi, nu-i aşa? – înseamnă că n-ai făcut nimic pentru a-ţi răscumpăra viaţa, absolut nimic.

— Voi spune tot, spuse Chérubin.

Şi atunci, rămânând mai departe în genunchi, fiind în continuare cu obrazul înecat în lacrimi, acest om care nu voia să moară, acest om care ar fi sărutat picioarele unui ocnaş pentru a-şi răscumpăra viaţa, mărturisi tot ceea ce noi ştim de-acum, adică legăturile sale cu „Valeţii de Cupă”, numele lor, locul întâlnirilor lor, supunerea totală faţă de un şef misterios căruia numai Rocambole îi ştia numele; apoi rolul infam pe care-l jucase pe lângă marchiza Van-Hop; îngrozitoarea cursă pe care trebuia să i-o întindă a doua zi, cât şi istoria celor cinci milioane ale lui Dai-Natha; spuse, de fapt, tot ce ştia.

— Dar numele acestui om care-i conduce din umbră? îl întrebă Baccarat. Dacă nu ne spui acest nume, nu ai răscumpărat nimic.

— Vă jur, hohoti Chérubin, că nu-i ştiu numele, că nu l-am văzut niciodată! Numai vicontele de Cambolh poate să vă spună numele lui.

— Bine, spuse Baccarat, vom vedea dacă ai minţit.

Chérubin se ridică şi se crezu salvat.

— Stai! mai aşteaptă, îi spuse Baccarat, nu ai îndeplinit decât una din cele două condiţii.

— O voi îndeplini şi pe a doua, murmură el cu supunere.

Baccarat scoase din corsaj flaconul cu otravă pe care i-l trimisese sir Williams.

— Ce este acesta? întrebă ea.

— Acesta, murmură Chérubin – şi mărturisirea lui era de bună credinţă, fiind sigur că adusese o băutură pentru îndrăgostiţi – mi l-a dat vicontele de Cambolh.

— Ce conţine acest flacon?

— O licoare excitantă, care vă era destinată.

— Nu este mai curând otravă?

— Nu, spuse el cu convingere.

— Ei bine, spuse Baccarat, vom şti imediat adevărul. Voi face experienţa chiar asupra ta.

Chérubin nu putu să presupună că Rocambole şi misteriosul său sfetnic aveau vreun interes s-o otrăvească

pe Baccarat. Convins că, respirând exalaţiile flaconului, nu poate exista alt pericol decât acela al unei excitaţii momentane, acceptă cu bucurie acest ultim mijloc de a-şi răscumpăra viaţa.

În acelaşi timp, Baccarat îşi spunea în sinea ei:

— Dacă ar fi fost otravă, copila mi-ar fi spus. Ea mi-a zis că este o licoare care te înnebuneşte. Este necesar ca acest om să fie pedepsit.

Ea îi întinse flaconul lui Chérubin.

— Desfă-l, spuse. Vei respira din el câteva minute.

Chérubin ascultă, crezând, aşa cum îi spuse Rocambole, că licoarea nu era decât un narcotic; nefericitul nu-şi dădea seama că ceea ce aspira el era, de fapt, moartea.

După ce respiră din flacon, Baccarat spuse:

— Acum vei rămâne aici sub paza contelui, până la noi ordine. După ce ţi-ai trădat complicii, ai putea să-i previi, şi nu trebuie să-mi scape niciunul dintre ei.

Baccarat sună, ceru să i se aducă trăsura şi îi spuse tânărului conte rus:

— Scumpul meu conte, vă voi lăsa în grijă acest om. Sper că veţi răspunde pentru el în faţa mea?

— Sigur, răspunse tânărul, vă asigur că acesta nu-mi va scăpa, aşa cum mi-a scăpat celălalt.

Tânăra femeie îşi aruncă în grabă un şal pe umeri, urcă în trăsură şi îi spuse vizitiului;

— Mergem în aleea Văduvelor, pe Champs-Élysées, la familia Van-Hop.

Era după miezul nopţii când trăsura lui Baccarat intră în curte. Marchizul sosise acasă de o oră, iar elveţianul fu foarte mirat că trebuie să deschidă din nou poarta mare.

— Prietene, îi spuse Baccarat, trebuie neapărat s-o văd imediat pe doamna marchiză.

— Dar, spuse elveţianul, doamna s-a culcat.

— Nu are nici o importanţă, o veţi trezi.

Baccarat vorbea cu autoritate şi-şi prezentă cartea de vizită.

Elveţianul ridică privirea spre faţada casei şi observă lumina de la ferestrele camerei de culcare a doamnei Van-Hop.

— Doamna este încă trează, spuse el.

Când marchiza nu ieşea seara, servitorii se retrăgeau devreme, cu excepţia cameristului domnului Van-Hop. Marchizul era de mult acasă, se culcase şi, aşa cum ne amintim, căzuse într-un somn profund. De altfel, ferestrele sale dădeau către grădină şi nu spre curte, astfel că în orice caz ar fi fost imposibil să audă zgomotul trăsurii lui Baccarat.

Elveţianul, mergând la primul etaj, nu întâlni alt servitor decât camerista, căreia îi dădu cartea de vizită. După plecarea doamnei Malassis, doamna Van-Hop rămase mult timp visătoare, pradă unor ezitări. Ea promisese să meargă a doua zi la întâlnirea pe care i-o dăduse Chérubin, dar odată văduva plecată, se căi amarnic că a făcut această promisiune. De când lupta fără răgaz împotriva acestor sentimente, care ţâşneau din tăcerea inimii, doamna Van-Hop căuta forţa necesară pentru a-l uita pe Chérubin, în ideile sale religioase, în educaţia copilăriei, în sentimentul de datorie pe care-l avea faţă de soţ.

În sinea ei, cu câteva ore înainte, Chérubin nu mai conta şi devenise o amintire. Şi iată că doamna Malassis venise cu o scrisoare de-a lui în mână, s-o implore să-l acorde o ultimă întrevedere. Epistola tânărului era atât de patetică şi de elocventă, încât marchiza cedase. Dar acum, cuprinsă de remuşcări şi de o teroare greu de definit, ar fi răscumpărat promisiunea pe care o făcuse cu preţul a zece ani din viaţă.

Timp de două ore, marchiza încercă să-şi înşele spaimele, citind. Probabil că, dacă în acest moment, marchizul ar fi venit la ea, s-ar fi aruncat în braţele lui, i-ar fi mărturisit totul şi i-ar fi cerut sfatul.

Dar marchizul nu veni; întorcându-se acasă, el urcă direct în camera lui.

Până la urmă, obosită, hotărî să treacă în camera ei pentru a se culca. Exact în acest moment, camerista îi aduse cartea de vizită a doamnei Charmet.

Această carte de vizită provocă marchizei o mare uimire. Ce putea căuta la această oră, o femeie de a cărei schimbare nu auzise nimic şi care pentru ea rămânea în continuare o umilă doamnă care se ocupă cu opere de caritate.

Totuşi se decise s-o primească.

Două minute mai târziu, Baccarat intra.

Doamna Van-Hop o văzuse întotdeauna pe doamna Charmet îmbrăcată foarte simplu. Mare îi fu deci mirarea când văzu apărând eleganta şi tânăra femeie, pe care întreg Parisul o credea prietena contelui Artoff.

Într-adevăr, în graba sa de a alerga la marchiză, Baccarat nu se gândi să-şi schimbe toaleta. Ea rămase îmbrăcată cu o splendidă rochie de moire albastru, peste care aruncase în grabă un şal de caşmir. Splendidul păr blond părea proaspăt ieşit din mâna unui coafor, iar braţele ei, pe jumătate goale, erau împodobite cu brăţări subţiri de aur, închise cu agrafe mari cu diamante.

— Vă cer de o mie de ori iertare, doamnă marchiză, spuse ea cu o voce emoţionată, că mă prezint la dumneavoastră după miezul nopţii.

— Într-adevăr, spuse marchiza surâzând şi oferindu-i un scaun, nu mă aşteptam deloc la vizita dumneavoastră.

Baccarat rămase în picioare şi păru că aşteaptă plecarea cameristei pentru a da explicaţii. Aceasta ieşi la un semn al stăpânei ei.

— Doamnă, spuse atunci Baccarat, fiţi convinsă că există un motiv foarte puternic care m-a determinat să apelez în aceste condiţii la dumneavoastră.

— Dumnezeule! răspunse marchiza, mă speriaţi de-a binelea.

— Este vorba de onoarea, de viaţa chiar, a unei femei.

— Pot eu s-o salvez?

— Da, spuse Baccarat.

— În acest caz, strigă marchiza, vă mulţumesc că aţi apelat la mine.

— Doamnă, urmă Baccarat – care simţea o emoţie greu de stăpânit la gândul că ar fi fost obligată să-i spună acestei nobile femei: „cunosc secretul dumneavoastră” – femeia despre care vă vorbesc şi pe care numai dumneavoastră o puteţi salva îmi era necunoscută până acum câtva timp. Astăzi ea este în ochii mei cea mai nobilă şi mai virtuoasă dintre femei şi aş fi gata să-mi dau viaţa pentru ea.

— Numele ei? întrebă marchiza.

— Această femeie, continuă Baccarat, fără să răspundă de la început la această întrebare directă, este chiar acum victima unei îngrozitoare intrigi, ţinta unei extraordinare tentative criminale şi ea ar fi fără îndoială pierdută, poate chiar moartă mâine, la această oră, dacă providenţa – printr-una din acele întâmplări care constituie înţelepciunea cerească – nu m-ar fi plasat pe drumul ei.

— Dumnezeule! strigă marchiza tulburată, dar cine este această femeie?

Baccarat îndoi un genunchi, luă mâna marchizei, o duse la buze şi murmură:

— Sunt la picioarele ei, doamnă, şi o implor să mă asculte.

Capitolul LXXX.

Marchiza scoase un strigăt.

— Eu? întrebă ea înnebunită de spaimă.

— Chiar dumneavoastră, doamnă.

— Cum? Onoarea mea este compromisă? Viaţa mea este în pericol?

— Aveţi răbdare, vă voi explica! suspină Baccarat.

Pentru moment, doamna Van-Hop crezu că Baccarat înnebunise, dar tristeţea solemnă întipărită pe faţa tinerei femei îi dovedi că această supoziţie este greşită.

— Doamnă, zise ea, rămânând în continuare îngenunchiată în faţa marchizei, pentru a înţelege

primejdia care vă pândeşte, pentru a înţelege mai exact cum pot s-o previn, este necesar să mă ascultaţi.

— Vorbiţi, spuse marchiza, al cărei gând se îndrepta cu spaimă către domnul Oscar de Verny.

— Trebuia de la început să vă spun cine am fost în trecut. Înainte de a mă numi doamna de Charmet, înainte de a folosi modesta mea avere pentru opere de binefacere, înainte de a purta rochii de lână cenuşii şi de a locui în strada Buci, într-un fel de mormânt, am fost o creatură nedemnă şi fără inimă.

— Este posibil acest lucru? strigă marchiza.

— Într-o zi am cunoscut graţia divină; m-am căit, am plâns, m-am rugat, mi-am impus misiunea de a face bine. Din păcate, nu am suficient timp, să intru în toate detaliile; o imperioasă şi presantă obligaţie mă sileşte să vorbesc pe scurt. Tot ceea ce vă pot spune este că am suferit imens şi că ştiu cât de slabă este inima femeii…

— Doamnă, spuse marchiza tremurând…

— Ascultaţi, continuă Baccarat, există acum în Paris nişte mizerabili, care etalează la lumina zilei mănuşi galbene, trăsuri elegante, cai de preţ, nume pompoase şi uzurpate; această asociaţie se numeşte „Clubul Valeţilor de Cupă”.

Marchiza tresări la auzul acestor cuvinte.

— Ce reprezintă acest nume? spuse ea.

— Valeţii de Cupă” practică tot felul de meserii, au creat o industrie ruşinoasă; încearcă să semene dezonoarea în drumul pe care-l parcurg. Într-o zi, unul din aceşti oameni – şeful lor, fără îndoială – şi-a încrucişat drumul cu cel al unei femei torturate de gelozie, cu inima plină de ură, o femeie care de doisprezece ani nu visează decât moartea dumneavoastră, ruşinea dumneavoastră, dezonoarea dumneavoastră şi compromiterea memoriei dumneavoastră.

— Doamne, Dumnezeule! strigă marchiza, dar n-am făcut rău nimănui!

— Asta nu are nici o importanţă!

— Dar abia de cinci ani sunt venită la Paris.

— Această femeie este venită din India.

Dintr-o dată în mintea doamnei Van-Hop se făcu lumină. Îşi aminti că soţul ei fusese în India în anii dinaintea căsătoriei lor, că inspirase o mare pasiune verişoarei sale.

— Dai-Natha! exclamă ea.

— Exact! Dai-Natha Van-Hop, spuse Baccarat.

— Şi această femeie îmi doreşte moartea?

— Dacă aţi muri, ea s-ar căsători cu marchizul.

— Niciodată! strigă ea cu tărie. Hercule m-ar iubi şi moartă, aşa cum mă iubeşte în viaţă. Sunt foarte sigură de acest lucru.

— Bine, dar dacă v-ar ucide chiar el?

— Să mă ucidă… el…?

— V-ar ucide dacă v-ar crede necredincioasă.

— Da, spuse ea, aveţi dreptate… dar sunt o femeie cinstită.

— Doamnă, spuse sec Baccarat, Dai-Natha, rivala dumneavoastră, îi va dovedi contrariul chiar mâine.

Şi Baccarat continuă:

— Dacă n-ar trebui să vă salvez, doamnă, niciodată n-aş îndrăzni… eu, creatura pătată… să cercetez în adâncul sufletului dumneavoastră, nobil şi pur! Nu este, oare, cea mai crudă dintre toate pedepsele, cea mai nemeritată dintre toate?

Marchiza ghici ce vrea să-i spună Baccarat şi îi întinse mâna.

— În fine, ştiu ce vreţi să spuneţi. Vreţi să-mi vorbiţi despre un bărbat care m-a urmărit fără răgaz de cincisprezece zile…?

— Chérubin, spuse Baccarat, sau mai curând domnul de Verny.

Un surâs mândru apăru pe buzele marchizei:

— Nu sunt vinovată cu nimic, spuse ea şi pot să-i spun totul soţului meu.

— Asta ştiu, doamnă. Dar ceea ce nu ştiţi dumneavoastră este că acest Chérubin este un infam şi un mizerabil a cărui viaţă a fost în mâinile mele acum o oră şi care a mărturisit totul.

Şi cum marchiza o privi speriată, Baccarat nu mai ezită. Îi povesti cine era Chérubin, cine era odioasa doamnă Malassis, planul infernal conceput împotriva marchizei de rivală şi complicii ei şi ce s-ar fi întâmplat a doua zi, fără intervenţia lui Baccarat.

Marchiza, ţinându-şi capul în mâini, crezând că are un coşmar, ascultă tăcută până la capăt.

— Sărmanul meu soţ, strigă ea dintr-o dată, vreau să-l văd imediat.

— Nu, doamnă, nu este posibil, răspunse Baccarat.

— De ce?

— Vreau să vă salvez de orice bănuială, spuse ea cu gravitate, şi, pentru a realiza aceasta, trebuie să mă lăsaţi să acţionez aşa cum cred eu de cuviinţă…

O ciudată autoritate apăru brusc în vocea lui Baccarat.

Marchiza tăcu.

— Pe de altă parte, continuă Baccarat, deocamdată, deşi unul din aceşti mizerabili este în mâna mea, nu am încă dovezi împotriva lui Dai-Natha; şi trebuie ca această femeie să fie împiedicată pentru totdeauna de a mai face rău.

— Ce să fac, Dumnezeule! Ce să fac?

— Să mă lăsaţi să acţionez.

— Soţul meu trebuie să sufere îngrozitor!

— Mâine, bucuria sa va fi pe măsura torturilor pe care le-a suferit.

Dintr-o dată, Baccarat se lovi peste frunte, dominată de o inspiraţie:

— Doamnă, spuse ea, soţul dumneavoastră poartă în deget un inel împodobit cu o piatră albastră?

— Da!

— Îmi trebuie această piatră, spuse cu hotărâre tânăra femeie.

— Pentru ce?

— Este secretul meu, dar poate că liniştea dumneavoastră nu va putea fi plătită decât cu acest preţ. Nu aveţi cumva o piatră de aceeaşi culoare şi mărime şi pe care am putea-o substitui celeilalte?

— Cred că da, spuse marchiza.

Îşi aminti că avea printre bijuterii un superb turcoise care era foarte asemănător în ceea ce priveşte culoarea şi grosimea cu piatra soţului ei. Ea îşi aminti de asemenea că domnul Van-Hop nu se culcă niciodată cu inelul, pe care-l pune de obicei pe măsuţa cabinetului de toaletă. Ştia de asemenea că, sub pretextul că piatra se strică în contact cu apa, el îl scotea întotdeauna înainte de a-şi spăla mâinile sau de a atinge ceva umed.

— S-ar putea, insistă Baccarat, ca posesiunea acestui inel să-i smulgă lui Dai-Natha ultimul secret.

Marchiza se îndreptă către o mică mobilă din lemn de trandafir sculptat în care erau închise cutiile cu bijuterii; le deschise una după alta, până când găsi o piatră mare, albastră.

— Cred, spuse ea, că are exact aceeaşi formă şi aceeaşi culoare.

Apoi, luând piatra, îi spuse lui Baccarat:

— Veniţi cu mine…

La primul etaj al casei exista un culoar care lega apartamentul marchizului de cel al soţiei lui şi care făcea să nu mai fie necesară străbaterea întregii case. Acest culoar începea în camera doamnei Van-Hop şi ajungea în cabinetul de toaletă al marchizului.

Când se culca, domnul Van-Hop închidea întotdeauna uşa care despărţea dormitorul său de camera de toaletă. Era deci posibil ca, mergând în vârful picioarelor, cineva să pătrundă în cabinetul de toaletă fără a fi auzit de marchiz.

Doamna Van-Hop luă o lumânare într-o mână, iar cu cealaltă o apucă pe Baccarat şi o trase după ea în culoar, recomandându-i liniştea.

Cele două femei mergeau în vârful picioarelor, reţinându-şi respiraţia. Marchiza, a cărei inimă bătea să-i spargă pieptul, simţi o mare bucurie remarcând că uşa dintre culoar şi cabinetul de toaletă era întredeschisă. Din contra, cea care dădea în dormitorul marchizului era, ca de obicei, închisă.

Cele două femei intrară, înăbuşindu-şi zgomotul paşilor.

Doamna Van-Hop se îndreptă direct către masa de toaletă şi găsi inelul marchizului într-un mic sipet din porţelan de Japonia.

Ea îl arătă cu degetul lui Baccarat, care-l luă şi-l examină.

Toate femeile sunt mai mult sau mai puţin abile în mânuirea bijuteriilor. Cu o minunată dexteritate, Baccarat făcu piatra albastră să joace în montura ei şi o scoase cu delicateţe. Apoi încercă introducerea în montură a pietrei luate de la doamna Van-Hop. Din fericire, ai fi spus că ambele pietre fuseseră făcute pentru aceeaşi montură. Turcoazul înlocui piatra albastră şi inelul fu pus la loc în sipeţel.

Cele două femei fugiră ca nişte hoţi cărora le-ar fi fost teamă că vor fi opriţi şi li se va lua prada. Se întoarseră în camera de culcare a marchizei.

— Doamnă, spuse atunci Baccarat, puteţi avea încredere deplină în camerista dumneavoastră?

— Desigur. Margareta este de doisprezece ani în serviciul meu.

— Va apăra din toate puterile uşa dumneavoastră?

— S-ar lăsa ucisă în prag.

— Dar elveţianul?

— Mă va asculta

— Atunci, spuse Baccarat, chemaţi-vă camerista şi spuneţi-i că plecaţi şi că nu vă mai întoarceţi. Dacă mâine va întreba ceva marchizul, camerista va spune că n-aţi dormit toată noaptea şi că aţi aţipit abia în zori.

— Cum, spuse marchiza, vreţi să plec de acasă?

— Da.

— Dar pentru ce? Şi unde voi merge?

— Veţi veni la mine.

— În ce scop?

— Dar doamnă, spuse Baccarat cu vehemenţă, chiar nu înţelegeţi nimic?

— Ce?

— Că viaţa dumneavoastră nu este în siguranţă aici?

— Viaţa mea?

— Da! Fără îndoială! Mâine dimineaţă Dai-Natha îi va scrie marchizului că la orele opt seara veţi merge să-l vedeţi pe Chérubin la doamna Malassis.

— Bine! Dar nu voi merge…!

— Şi cine vă spune, doamnă, că, într-un acces de furie, marchizul nu va încerca să vă ucidă pe loc, fără să aştepte dovada care i s-a promis?

— Aveţi dreptate, spuse marchiza terorizată.

— Şi apoi, adăugă Baccarat, trebuie ca acest om, acest bandit, acest mizerabil, dacă vrea să i se dăruiască viaţa, să se târască în genunchi în faţa dumneavoastră, să vă implore iertare.

— E inutil, spuse marchiza cu dezgust.

— N-are importanţă! spuse Baccarat, urmaţi-mă.

Marchiza îşi chemă camerista şi o învăţă lecţia.

— Dar dacă domnul vine la orele zece, sau la prânz, observă camerista, şi insistă…?

— Spune-i că am ieşit devreme, pentru o operă de binefacere…

Marchiza se învălui cu un mantou, îşi puse un voal gros şi spuse:

— Să mergem, să mergem repede!

Şi ea murmură cu jumătate de voce, înăbuşindu-şi un hohot:

— Sărmane Hercule! Tu, cel mai nobil şi mai bun dintre oameni, trebuie să fug de tine ca de un ucigaş!

Cele două femei coborâră pe scara mare şi traversară grădina.

Trăsura lui Baccarat aştepta în curte. Vizitiul dormea sus pe capră.

Elveţianul închisese poarta mare şi adormise în fotoliu.

— Nu mai este necesar să contaţi pe discreţia lui, spuse Baccarat. Nu vă va vedea.

Îi făcu semn marchizei să urce în trăsură şi îi spuse:

— Staţi în fundul trăsurii; mă voi aşeza astfel încât să vă acopăr.

Baccarat urcă. Zgomotul portierei îl trezi pe vizitiu, care-şi freacă ochii şi ceru să se deschidă poarta trăsurilor.

Trăsura trecu prin faţa elveţianului.

Fidelul cerber se culcă foarte liniştit, fără să-şi închipuie că stăpâna sa părăsise casa la ora unu dimineaţa, cu intenţia de a nu se mai întoarce în acea noapte.

În timp ce Baccarat pleca în grabă la marchiza Van-Hop, Chérubin rămase în budoarul din strada Moncey, păzit de contele Artoff.

Tocmai respirase din flaconul cu otravă. Timp de un minut rămase sufocat de mirosul penetrant pe care-l exala flaconul. Apoi, dintr-o dată, scoase un mare hohot de râs care-l uimi pe conte. Dar Chérubin îl privea fix, cu neruşinare, aşa cum ştia să privească cu câteva ore mai înainte.

— Ce poveste nostimă! strigă el. Ce poveste nostimă, scumpul meu amic.

Şi începu să ţopăie prin budoar.

— Mult iubite conte, urmă el, închipuie-ţi că tocmai am avut un vis foarte nostim…

Contele, mut de mirare, îl privea, neînţelegând nimic.

— Nu mi-aş fi închipuit să visez că o să încercaţi să mă ucideţi!

— Copila avea dreptate, gândi contele rus, mirosul flaconului provoacă nebunia şi pedeapsa acestui mizerabil nu se va lăsa aşteptată.

Chérubin era, într-adevăr, nebun. Timp de o oră ţopăi, dansă, cântă, râse în hohote şi debită cele mai mari nebunii, excentricităţile cele mai neaşteptate: el amesteca în cuvintele sale comentarii despre activitatea clubului Valeţilor de Cupă, scoţând puţin câte puţin la iveală sufletul său murdar şi gândurile-i criminale. Apoi alergă la conte şi vru să-l îmbrăţişeze.

Contele îl respinse:

— Înapoi, caraghiosule! îi strigă el.

Chérubin nu răspunse şi-şi continuă ţopăielile. Apoi, dintr-o dată, epuizat de oboseală căzu pe o canapea, îşi duse mâna la frunte şi murmură:

— Groaznic, simt că-mi ia foc capul.

Hohotul de râs se stinse, privirea strălucitoare devenise întunecată, îl cuprinse o toropeală irezistibilă.

Când marchiza Van-Hop şi Baccarat sosiră, Chérubin era întins pe parchet cu faţa în jos.

Baccarat crezu că-l ucisese contele şi scoase un strigăt.

Contele ghici:

— N-a fost vina mea, ci a Domnului.

— E mort?

— Va fi în câteva ore.

— Dar ce i s-a întâmplat? întrebă ea, aplecându-se asupra lui Chérubin, care abia mai respira.

— Doamnă, spuse cu gravitate contele Artoff, acest om v-a adus otravă şi s-a ucis el însuşi fără să ştie. Noi i-am dăruit viaţa; dar Dumnezeu a fost mai puţin generos şi a vrut ca justiţia imanentă să-şi urmeze cursul.

Atunci Baccarat se întoarse către marchiză şi îi spuse:

— Doamnă, acest om ne-a ofensat pe amândouă, dar este pe moarte… Să ne rugăm Domnului pentru sufletul lui!

Şi cele două femei îngenuncheară şi se rugară la capul lui. Zorii le prinseră astfel, lângă capul lui Chérubin încântătorul, care muri fără să-şi recapete cunoştinţa.

Începea pedepsirea „Valeţilor de Cupă”!

Capitolul LXXXI.

Ne aducem aminte că marchizul Van-Hop rămăsese în debaraua în care-l ascunsese jupânul Venture.

Nici condamnatul care aşteaptă să fie luat la eşafod nu îndură o tortură mai oribilă decât cea căreia îi era supus marchizul, aşteptând singur cu armele la-ndemână.

El venise aici să ucidă… să-şi ucidă soţia pe care o iubise doisprezece ani.

Pe măsură ce timpul trecea şi se apropia ora fatală când soţia vinovată trebuia să sosească la întâlnire, marchizul simţea o sudoare rece acoperindu-i fruntea.

Păstra, totuşi, în adâncul inimii o rămăşiţă de speranţă: poate că nu va veni. Un moment fu tentat să se sinucidă şi apăsă ţeava unui pistolet la tâmplă. Dar se gândi, că, odată mort, ea se va căsători cu celălalt, că va fi fericită, şi acest gând stârni un uragan de furie în inima lui.

— Nu, nu, murmură el, îi voi ucide pe amândoi!

Se auzi sunând orele opt. Din acest moment, pentru marchiz minutele păreau secole.

Cel mai mic zgomot îl făcea să tresară. Paşi uşori, paşi de femeie care călca nisipul grădinii, îi aruncară moartea în suflet. Probabil că era ea…

Paşii trecură pragul pavilionului, urcară încet scara şi se opriră în faţa uşii.

Marchizul strânse convulsiv pistoalele.

Uşa se deschise şi intră o femeie.

Debaraua în care era ascuns marchizul avea o uşă cu vitralii, care era acoperită în interior cu o perdea. Această perdea, aşezată greşit, permitea marchizului să vadă perfect interiorul camerei de culcare. Din fericire, femeia care intrase nu era marchiza Van-Hop: era Fanny, fosta cameristă a lui Baccarat, vândută trup şi suflet lui sir Williams şi pe care „Valeţii de Cupă” o impuseră doamnei Malassis. Ea venise în apropierea focului şi se întinse într-un fotoliu cu siguranţa nonşalantă a unei ducese.

Ştia că marchizul este ascuns la doi paşi de ea? Probabil că da, căci murmură pe un ton de proastă dispoziţie:

— Ce plictiseală! Să aştepţi în fiecare zi ca prietena doamnei să vină la întâlnire cu iubitul ei! Trebuie să mărturisesc că, dacă doamna face o treabă urâtă, trădându-şi astfel casa, eu fac una şi mai tâmpită, pierzându-mi câte un ceas în fiecare seară ca să le păzesc uşa. Cu atât mai rău pentru ea, va veni singură până aici… Afară se lasă un frig de crapă pietrele.

O furie nebună îl apucă pe marchiz, când auzi aceste vorbe; secretul ruşinii sale era cunoscut şi de această femeie, după cum îl cunoştea şi valetul!… Şi-n inima sa simţea cum dispare ultimul sentiment de milă pe care-l avea pentru cea pe care o iubise atât.

Zece minute după ce Fanny intrase în dormitorul stăpânei sale, se auziră alţi paşi în grădină, apoi scârţâitul scării.

— Iată! spuse subreta destul de tare, soseşte doamna marchiză!

Se ridică imediat şi luă atitudinea respectuoasă care se potriveşte unei servitoare în faţa stăpânei. Întorcându-se curioasă spre uşa întredeschisă, care se deschise dintr-o dată, Fanny tresări şi se dădu înapoi, ca şi cum ar fi văzut apărând înaintea ei o fantomă.

În acelaşi timp, din fundul ascunzătorii sale, privirea scânteietoare a marchizului învălui femeia care intra… Dar nu era marchiza! Era o femeie înaltă, îmbrăcată cu-n palton gros, cu faţa descoperită, de o rară frumuseţe.

Marchizul nu o văzuse niciodată. Dar Fanny o recunoscuse şi scoase un strigăt… Era Baccarat, care închise uşa în urma ei, încuie uşa, trase zăvorul şi puse cheia în buzunar. Apoi făcu un pas către Fanny, care se dădu din nou înapoi.

Baccarat îşi scoase paltonul, îşi aruncă pălăria, şi marchizul putu să-i vadă talia zveltă şi magnificul păr blond.

— Bună ziua, Fanny, spuse ea calmă.

Fanny se înclină şi dădu din nou înapoi.

— Am impresia că te sperii, micuţo! spuse Baccarat râzând.

Acest râs îi provocă frisoane subretei.

— Nu… se bâlbâi Fanny…

— Cred că nu mă aşteptai…

— Credeam că doamna a murit… murmură Fanny.

— E posibil.

Fanny tremura toată.

— Dar morţii revin… şi cu mână puternică.

Baccarat întinse mâna, o apucă pe Fanny de braţ şi o strânse. Victima scoase un strigăt de durere. Baccarat începu să râdă:

— Vezi, spuse ea, chiar dacă sunt o stafie, am încă destulă putere. Aşează-te aici, micuţo, căci avem de vorbit.

Fanny tremura, dar rămase în picioare.

— Aşează-te, să vorbim ca vechi prieteni, spuse Baccarat şi o împinse în fotoliul în care Fanny stătuse câteva minute mai înainte.

— Ce vreţi de la mine? murmură aceasta cu dinţii clănţănind de spaimă, căci îşi amintea foarte bine de acea noapte teribilă, când Baccarat era gata s-o ucidă în casa de nebuni.

— Vreau să-ţi vorbesc.

Baccarat se aşeză în alt fotoliu, pe care-l apropie de cel în care şedea Fanny.

Apoi, privind-o în faţă, o întrebă.

— Ce faci aici?

— Îmi aştept stăpâna.

— Minţi.

Baccarat pronunţă cu răceală acest cuvânt.

— Minţi! continuă ea. Stăpâna ta este plecată şi nu se mai întoarce decât la miezul nopţii.

Fanny voi să pară îndrăzneaţă.

— Aştept o prietenă a doamnei, spuse ea.

— Cine este această prietenă?

Fanny ezita.

Baccarat îşi desfăcu corsajul şi scoase un mic pumnal cu mânerul cizelat.

— Iată, spuse ea, scoţându-l din teacă şi făcând să scânteieze lama la lumina lumânării îl recunoşti?

Fanny vru să se ridice de pe fotoliu şi să fugă. Dar o mână nervoasă o fixă, apăsând-o pe umăr.

— Răspunde, deci, cine este prietena?

— Marchiza Van-Hop.

— Aha!

Şi Baccarat aruncă o privire dominatoare asupra subretei.

— Micuţo, spuse ea, fii foarte atentă la ce vei răspunde, căci am să te întreb aşa cum un judecător interoghează un hoţ.

— Voi răspunde, murmură Fanny, care înţelese că Baccarat era în stare de orice.

— Dacă ai nenorocul de a spune un singur cuvânt care să nu fie adevărul adevărat, vei muri!

Şi lama pumnalului străluci din nou sub ochii vinovatei.

Marchizul, uimit, nu îndrăznea să facă nici o mişcare şi aştepta cu o spaimă teribilă rezultatul acestui interogatoriu din care trebuia să ţâşnească în sfârşit adevărul. Din momentul în care Baccarat intrase, îndoielile asupra vinovăţiei soţiei sale îl cuprinseră din nou.

— Deci tu zici că tânăra marchiză Van-Hop este prietena stăpânei tale?

— Da.

— Ea trebuie să vină astă-seară?

— Trebuia să fie de-acum aici.

— Bine. Dar ce urmează să facă, din moment ce stăpâna ta este plecată?

— Are întâlnire cu-n tânăr…

— Numele lui?

— Chérubin.

— De ce natură era această întâlnire?

Privirea lui Baccarat, scânteietoare şi teribilă, o fixa pe Fanny.

— Bagă de seamă! spuse ea, dacă spui un singur cuvânt neadevărat, te ucid!

— Pe legea mea! gândi subreta, doar nu o să mă las ucisă… voi spune tot!

Şi ea răspunse:

— Marchiza a primit o scrisoare de la domnul Chérubin; doamna Malassis i-a dus-o.

— Când?

— Ieri.

— Ce conţinea această scrisoare?

— Nu ştiu exact, dar domnul Chérubin spunea că părăseşte Franţa pentru totdeauna şi o implora pe doamna marchiză să-i acorde o întrevedere în prezenţa doamnei Malassis.

— Marchiza îl iubea pe acest Chérubin?

— Nu, murmură Fanny, care-şi dădea perfect de bine seama că o singură minciună echivala cu semnarea sentinţei de moarte.

— Atunci în ce scop vine? Răspunde-mi şi fii sinceră dacă vrei să trăieşti!

Fanny ezită o secundă.

— Ştii bine, micuţo, zise Baccarat, că suntem singure aici, că nimeni nu-ţi va veni în ajutor şi că voi fi fără milă dacă vei încerca să mă înşeli.

— Stăpâna mea o trăda pe marchiză pentru a-l servi pe domnul Chérubin, care are interes s-o seducă pe doamna Van-Hop; şi cum ea este o femele cinstită, ei au plănuit…

— Care ei? întrebă Baccarat.

— Doamna Malassis, Venture şi alţii… să creeze în jurul marchizei nişte aparenţe…

— Hai, spuse Baccarat, n-avem timp de ezitări, trebuie să spui tot.

Şi îi apăsă stiletul pe piept.

Atunci Fanny nu mai şovăi. Mărturisi tot ce ştia: atât planul stabilit între doamna Malassis şi Venture, cât şi ce trebuia să facă şi să spună Chérubin. La sfârşit, ea întinse mână spre debara şi spuse:

— Bărbatul ei este aici…

Baccarat se ridică pentru a deschide uşa, dar uşa se deschise singură.

Palid, cu obrazul brăzdat de lacrimi, marchizul era în prag.

Baccarat făcu un pas către el.

— Domnule, spuse ea, este imposibil ca justificarea marchizei să fie suficientă în ochii dumneavoastră, este imposibil să nu mai existe în adâncul sufletului dumneavoastră o umbră de îndoială şi este sigur că vreţi să aveţi şi alte dovezi.

Marchizul tăcea.

— Ei bine, spuse Baccarat, veniţi cu mine şi veţi fi satisfăcut.

În timp ce în casa doamnei Malassis, se petrecea această scenă, o dramă la fel de emoţionantă avea loc în casa lui Dai-Natha, căreia îi era din ce în ce mai rău. Ea rămăsese culcată pe o sofa, cu capul sprijinit de perne, pradă primelor semne ale otrăvirii.

Marchizul, convins, de vinovăţia soţiei sale, aruncase inelul la picioarele indianei, în momentul în care părăsea casa.

Dai-Natha se târî cu inelul în mână către un bufet pe care era un pahar şi o carafă. Ea umplu paharul şi încercă să scoată piatra albastră din inel. Dar cum emoţia şi tremurul convulsiv al mâinilor o împiedica, aruncă în paharul cu apă inelul cu piatră cu tot. Apoi, aruncă o privire arzătoare asupra lichidului, care trebuia să se coloreze uşor într-o tentă albastră şi care, în acea stare, i-ar fi redat viaţa.

Lui Dai-Natha îi era frică de moarte… Dar ea avea o încredere atât de mare în calităţile pietrei albastre, era atât de convinsă de infailibilitatea ei, încât se crezu salvată…

Zece minute, nepierzând din ochi paharul cu apă, îşi îndură suferinţele cu un stoicism fără seamăn, în tot acest timp, apa nu pierdu nimic din limpezimea ei. Dai-Natha nu ştia în cât timp se dizolvă piatra. Ea aştepta încă…

Suferinţele ei creşteau, dar nu făcu nici un gest necontrolat şi continuă să privească inelul care zăcea în fundul paharului.

După încă zece minute, luă paharul în mână şi-l plasă în dreptul unei lumânări. Apa era transparentă, ca de cristal. Iar suferinţa ei creştea din ce în ce…

— Dumnezeule! murmură ea, sunt şanse să mor înainte ca apa să devină albastră!

Băgă degetul în pahar, luă inelul şi-i pipăi… Piatra era dură, şlefuită, şi nu dădea deloc semne că s-ar dizolva.

Atunci i se făcu frică. Începu să tremure la gândul că piatra şi-ar fi putut pierde calităţile din cauza schimbării climei. Fu cuprinsă de frisoanele pe care ţi le dă spaima morţii. Aruncă inelul în apă şi continuă să aştepte…

De această dată nu mai era la fel de liniştită, privirea îi alerga de la pendulă la pahar şi de la pahar la pendulă. Apa continua să rămână limpede; acele pendulei înaintau încet.

De la plecarea marchizului trecuseră trei sferturi de oră. Dai-Natha începu să scoată mici strigăte surde, durerile creşteau… O cuprinse o asemenea spaimă de moarte, încât nu se mai gândea nici la marea ei dragoste pentru marchiz, nici la ura pe care i-o purta rivalei sale, pe care ar fi trebuit să o creadă moartă în acel moment. Nu, Dai-Natha uitase totul… Singurul lucru la care se gândea era că nu vrea să moară…

Deodată se auziră paşi în salon şi cineva bătu în uşa budoarului… Indiana nu răspunse.

Uşa se deschise şi-n cameră intrară două persoane: un bărbat tânăr şi o femeie a cărei faţă era acoperită cu voal.

Acest vizitator – necunoscut lui Dai-Natha – era contele Artoff. Contele se îndreptă direct către pahar, îl luă în

mână, exact cum făcuse indina înainte, şi-l privi în raza unei lumânări.

Dai-Natha îl privi stupefiată. Cine era acest necunoscut? Ce voia?

Apoi privi spre femeia cu voal, care rămase nemişcată în pragul camerei.

— Doamnă, spuse contele, punând la loc paharul pe bufet, piatra pe care o vedeţi nu trebuia să coloreze apa?

— Ba da… se bâlbâi Dai-Natha.

— Şi această apă, odată colorată, nu constituia antidotul otrăvirii cu fructele sau frunzele de manţenila?

Dai-Natha făcu un semn de consimţire, întrerupt de un strigăt de durere.

— Aţi greşit, doamnă, această piatră nu se va dizolva niciodată.

— De ce? întrebă Dai-Natha.

— Această piatră, continuă cu răceală contele, nu este piatra ce se găseşte în corpul preţioasei reptile. Este un simplu turcoaz…

Dai-Natha scoase un strigăt.

— Acest turcoaz, continuă tânărul rus, a înlocuit adevărata piatră albastră fără ştirea marchizului Van-Hop.

Spunând aceste cuvinte, contele se întoarse pentru a lăsa să treacă femeia cu voal.

— De altfel, reluă el, dacă vreţi să ştiţi cum a avut loc această substituire, întrebaţi-o pe doamna, care este gata să vă răspundă.

Atunci necunoscuta îşi ridică voalul şi arătă lui Dai-Natha frumosul obraz al marchizei Van-Hop.

Capitolul LXXXII.

Dai-Natha o văzuse o singură dată pe marchiza Van-Hop. Când venise la Paris, mânată de curiozitate, vru să vadă cine era fericita ei rivală, cea de care se îndrăgostise singurul om pe care îl iubea, aşa cum se iubeşte numai la tropice. S-a instalat la Operă, într-o lojă de la parter, în ziua

unei premiere, şi a putut s-o vadă pe marchiză intrând în lojă cu soţul ei.

Din acel moment, trăsăturile doamnei Van-Hop rămaseră adânc întipărite în memoria lui Dai-Natha.

Putem să ne dăm seama deci de mirarea ei, de spaima ei, ba chiar de furia care a cuprins-o la vederea acestei femei.

Şocul fu atât de violent, încât avu puterea de a-şi suprima pentru moment oribilele dureri produse de otrăvire şi de a face ca, în inima şi creierul ei, viaţa să-şi recapete toate drepturile şi întreaga sensibilitate. Nu se mai gândea la ea însăşi, uită până şi de moartea care se apropia cu paşi repezi, abia dacă dădu vreo atenţie teribilei destăinuiri a contelui, care, dezvăluindu-i că piatra albastră fusese înlocuită printr-un turcoaz, îi anunţase astfel că moartea ei devenea inevitabilă.

Dai-Natha nu vedea, nu înţelegea decât un singur lucru: că marchiza trăia! Marchiza era aici, înaintea ei, tristă şi calmă, venind fără îndoială să asiste la agonia rivalei. Asta însemna că totul era ratat, sfârşit… Asta însemna că acest plan conceput cu abilitate, că această abominabilă maşinaţie condusă cu o pricepere feroce, această cursă în care marchiza trebuia să-şi găsească moartea, totul eşuase. Ea era aici.

Privirea injectată de sânge şi de fiere pe care Dai-Natha o aruncă marchizei era cu adevărat de nedescris.

— Deci, n-ai murit?

— Dumnezeu m-a salvat, răspunse liniştit marchiza, şi am venit să vă iert răul pe care aţi vrut să mi-l faceţi.

— Iertare! Tu vrei să mă ierţi? Mai bine moartea, de o mie de ori moartea! strigă Dai-Natha, care, regăsind o urmă de putere, se ridică şi vru să se arunce asupra marchizei.

— Te-a iertat, deci, continuă ea, fără îndoială că i-a fost frică… laşul! Dar nu te voi ierta eu…!

Dai-Natha, răcnind ca o tigroaică din jungla ţării ei, încercă să ajungă până la marchiză; dar nu avu forţă

suficientă. Chiar în momentul în care contele Artoff încercă să o prindă de braţ şi s-o oprească, se prăbuşi pe parchet.

— Moartea! strigă ea spumegând, moartea vine înainte de a mă putea răzbuna!

Durerile reîncepură, mai intense, mai ascuţite ca niciodată.

— Doamnă, murmură marchiza, rămânând în continuare calmă şi folosind un ton de o infinită blândeţe, vreţi să muriţi astfel? Nu credeţi, deci, în nimic?

— Ba da, strigă Dai-Natha, cred în Şiva, zeul răului, zeul ştrangulatorilor, şi-l conjur pe Şiva să te trăsnească…!

Eleganta femeie dispăruse, pentru a face loc unei creaturi sălbatice, care nu mai avea altă armă decât privirea-i otrăvită cu care încerca să-şi străpungă inamicul.

— Doamnă, continuă marchiza, spuneţi un cuvânt, un singur cuvânt, spuneţi că aţi încetat să mă urâţi şi nu veţi muri…

Dai-Natha răspunse printr-un blestem.

— Iată, continuă marchiza, scoţând adevărata piatră din corsaj. Iată… vă voi salva…

Auzind aceste cuvinte, Dai-Natha făcu un efort şi se ridică pe jumătate. O privi pe marchiză, fix, năucă. Părea că în sufletul ei se dă o luptă între marea ei ură şi dorinţa de a trăi. Spaimele care i se vedeau pe obraz trădau oroarea acestei lupte. Deodată, scoase un feroce hohot de râs.

— Deci, tu ai piatra?… Tu mă poţi salva…?

— Da, răspunse marchiza, pentru asta am venit.

— Ei bine, răspunse Dai-Natha, ai venit degeaba… Prefer să mor decât să-ţi datorez viaţa… Te urăsc, aşa cum întunericul urăşte lumina soarelui… Te urăsc!

În timp ce striga toate acestea cu o voce surdă, stridentă, care amintea mai curând răcnetul hienei din Africa decât intonanţa umană, două noi personaje apărură în pragul budoarului.

Primul era marchizul Van-Hop; celălalt era Baccarat.

Marchizul îşi privi întâi soţia: nemişcată, tăcută, cu un chip calm, exprimând elocvent puritatea şi inocenţa; apoi pe Dai-Natha, care se zvârcolea în convulsiile agoniei şi blestema:

— Iată-te, Hercule, iubitul meu, strigă ea văzându-l; ţi-a fost frică, nu-i aşa? Ţi-a tremurat mâna?… Aşa de mult o iubeşti pe această vinovată femeie?

— Taci din gură, ticăloaso! strigă marchizul. Taci, Satană!

El făcu un pas către marchiză, îndoi un genunchi înaintea ei şi îi spuse:

— Doamnă, această îngrozitoare creatură te-a calomniat: de aceea va muri… Iart-o… Iartă-mă…

Marchiza scoase un strigăt, se aruncă cu braţele în jurul gâtului soţului ei şi murmură printre hohote:

— Eşti nobil şi bun, adoratul meu Hercule, şi fiindcă acum ştii că soţia ta continuă a fi demnă să-ţi poarte numele, n-ai să mă laşi să mă învinuiesc de moartea unei persoane, nu-i aşa? O vei salva.

Marchiza merse către Dai-Natha, căreia îi dispăruseră din priviri întreaga ură şi furie, şi îi spuse:

— Nu muriţi, doamnă, nu muriţi… iată adevărata piatră albastră… şi fiindcă nu vreţi să-mi datoraţi viaţa, o dau soţului meu. Vă va salva el.

Marchizul luă piatra albastră din mâinile soţiei sale şi o aruncă în paharul cu apă.

— Dai-Natha, spuse el încet, mai este încă timp; vrei să trăieşti? Dacă vrei, cere-i iertare nobilei fiinţe care s-a rugat pentru viaţa ta.

— Niciodată! niciodată!

Şi Dai-Natha continua să se rostogolească pe parchet, scoţând urlete de durere.

Totuşi, în ultimul moment, când ochii ei deveniră sticloşi şi când extremităţile membrelor începură să se răcească, avu ameţeală şi întrevăzând paharul – pe care-l fixase atâta timp cu o privire disperată – care acum era umplut cu-n

lichid frumos, colorat în indigo, strigă cu o triumfătoare dorinţă de a trăi:

— Daţi-mi să beau. Vreau să trăiesc!

— Cere iertare, spuse marchizul

— Iertare!… murmură Dai-Natha, învinsă.

Marchizul luă paharul şi vru să-l apropie de buzele muribundei, când Baccarat – până atunci martor nemişcat şi tăcut al acestei scene – îi opri mâna.

— Nu, spuse ea, dacă această femeie vrea să trăiască, trebuie să ne spună numele complicilor, trebuie să ne indice oamenii cărora le-a promis cele cinci milioane.

— Sunt doi… murmură Dai-Natha cu o voce stinsă.

— Numele lor? insistă Baccarat.

— Unul se numeşte Cambolh.

— Îl voi ucide, strigă marchizul…

— Celălalt… celălalt?… întrebă Baccarat, care spera să audă, în fine, numele blestemat al lui sir Williams; celălalt, şeful?

— Cel din New York…?

— Da… numele lui… numele lui?

Dai-Natha deschise gura şi fără îndoială c-ar fi pronunţat numele acestui demon insesizabil, al acestui ticălos cu o mie de feţe, care scăpa întotdeauna tuturor urmăririlor. Dar vocea i se stinse în gâtlej şi ea întinse o mână convulsivă către paharul pe care-l luase Baccarat.

— Numele lui? întrebă ea încă o dată.

Dai-Natha făcu un ultim efort pentru a atinge paharul, scoase un strigăt şi căzu moartă…

Baccarat aşteptase prea mult, otrava fusese mai rapidă decât ea, astfel încât Dai-Natha a dus cu ea în mormânt ultimul cuvânt al acestei înfiorătoare enigme, numele acestui om pe care o divinitate a răului părea să-l protejeze fără încetare.

Capitolul LXXXIII.

În timp ce aceste emoţionate peripeţii se petreceau cu o înspăimântătoare rapiditate, doi oameni supravegheau din

umbră, separat, rezultatul planurilor lor criminale.

Unul dintre ei, sir Williams, regizorul acestei drame, învăluit într-o mantie care-i acoperea cu grijă obrazul, stătea nemişcat, către orele opt seara, în acea străduţă întunecată, totdeauna pustie, spre care avea o ieşire grădina doamnei Malassis.

Câteva minute mai înainte, Venture ieşise pe această poartă; el trecu pe lângă şeful său fără să-l vadă, dar acesta înţelese că marchizul Van-Hop îşi luase în primire ascunzătoarea.

Sună întâi ora opt, apoi opt şi jumătate…

— Iată un foc de pistol care se lasă aşteptat, gândi sir Williams. Este adevărat că valorează cinci milioane.

Mai trecu o jumătate de oră.

Nici un zgomot. Deodată, sir Williams tresări.

Fără să vrea, se gândi la Baccarat.

Mai aşteptă câteva minute. Apoi, cum continua să domnească tăcerea cea mai adâncă, nu mai aşteptă, plecă repede spre piaţa Laborde, ajunse în strada Pépinière, prin strada Miromesnil, şi se hotărî să pătrundă în casă pe poarta principală, să vadă cu ochii lui ce s-a întâmplat.

Pentru prima dată de la metamorfoza sa, Andréa blestematul renunţa la obiceiurile prudente, riscând să fie recunoscut; de această dată începuse să-şi piardă puţin capul… Trecu, fără să-şi dea numele portarului, traversă grădina, găsi uşa casei deschisă, trase cu urechea şi, neauzind nici un zgomot, se hotărî să urce scara.

Trecuseră zece minute de când Baccarat şi marchizul Van-Hop părăsiseră casa.

Inchizitorul nocturn găsi toate uşile deschise. Pătrunzând în dormitorul doamnei Malassis, o găsi pe Fanny înnebunită de spaimă.

Aceasta, recunoscându-l pe sir Williams, crezu că vine s-o ucidă şi se aruncă în genunchi cerându-i iertare.

— Ce s-a întâmplat? strigă el cu o voce tunătoare. Vorbeşte sau te gâtui!

Dar Fanny nu avu nevoie să răspundă.

Privirea lui sir Williams căzu asupra pumnalului pe care Baccarat îl lăsase pe cămin şi înţelese că redutabila sa adversară trecuse pe aici.

— Unde sunt? Unde este? întrebă el, luând pumnalul şi apăsându-l pe gâtul lui Fanny. Unde este Chérubin?

— N-a venit.

— Baccarat?

— A plecat cu marchizul.

— Unde s-au dus?

— La Dai-Natha.

— Totul este pierdut! exclamă sir Williams, înnebunit de furie; iarăşi Baccarat!

Şi într-un acces de furie, înfundă pumnalul până la plasele în gâtul lui Fanny, care muri pe loc.

— Cel puţin tu nu mă vei trăda! murmură el.

Asasinul fugi departe de această casă, unde cursese sânge omenesc.

— Nu vreau ca Armand de Kergaz să-mi scape ca şi ceilalţi! Vreau cel puţin să mă răzbun!

Una din acele inspiraţii de-o extraordinară îndrăzneală – cum acest geniu al răului putea concepe – luă naştere dintr-o dată, ca un fulger, în mintea lui.

Când ajunse în stradă, în loc să fugă de triumfătorii săi duşmani, în loc să se refugieze în strada Culture-Sainte-Catherine, în casa Kergaz, sir Williams sări într-o trăsură şi strigă vizitiului:

— Bulevardul Lord-Byron!

Capitolul LXXXIV.

Celălalt personaj care, ca şi sir Williams, supraveghea rezultatele afacerii Van-Hop, dar din alt loc, era vicontele de Cambolh.

El plecase de la Dai-Natha, spunându-i:

— Voi reveni într-o oră.

Strălucitorul conte suedez stătuse la club şi se reîntoarse către orele nouă în strada Lord Byron,

neînchipuindu-şi nici un moment că la acea oră Dai-Natha murise, iar marchizul Van-Hop, Baccarat şi contele Artoff, în prezent stăpâni ai clădirii, o transformaseră special pentru el într-o închisoare fără ieşire.

Sună, iar grilajul se deschise ca de obicei. Un servitor îl introduse.

Ştim că clădirea avea două intrări şi două scări: de o parte regăseai India în toată splendoarea ei, de cealaltă obiceiurile pariziene.

Pe această ultimă scară pătrunse Rocambole în clădire.

Dădu foarte puţină atenţie servitorului care-i deschise uşa; traversă salonul fredonând şi ciocăni la uşa budoarului, convins c-o va găsi pe Dai-Natha pe cale să-şi revină, graţie calităţilor pietrei albastre.

Uşa se deschise şi Rocambole intră. Dar imediat dădu înapoi, se tulbură, păli…

O observase pe Dai-Natha, care zăcea moartă pe parchet; în faţa lui se afla marchiza, de cele două părţi ale uşii – care se închisese în urma lui – stăteau contele Artoff şi marchizul cu pistoalele în mâini. La doi paşi, era aşezată Baccarat, calmă şi tăcută.

Rocambole scoase un strigăt, înţelese că totul este pierdut şi că el este prins…

— Iată omul! murmură Baccarat cu-n accent de triumf.

— Domnule, îi spuse marchizul, aş putea să vă ucid, dar prefer să vă las libertatea de a vă apăra. Să coborâm în grădină… Armele vor hotărî.

Dar înainte ca Rocambole, stupefiat, să poată răspunde, înainte ca vreunul din martorii acestei scene să poată bănui măcar evenimentul ce va urma, o uşă sări în ţăndări în fundul budoarului. Aceasta era uşa care ducea către scara secretă, pe care coborâse marchizul cu câteva zile mai înainte.

Cel care dărâmase uşa şi care se aruncase în mijlocul budoarului, mai rapid decât fulgerul, mai teribil decât

uraganul, nu făcu decât un salt către Rocambole şi-i implântă un pumnal în piept.

— Banditule, strigă el, te urmăresc de-o lună pas cu pas, de-o lună te supraveghez, de-o lună… De această dată nu-mi vei mai scăpa şi „Valeţii de Cupă” nu vor mai avea şef.

Omul care-l înjunghiase pe Rocambole, fixând pentru totdeauna în gâtul acestuia numele pe care Baccarat spera să i-l smulgă, nu era nici sir Williams, nici sir Arthur Collins, ci piosul viconte Andréa, fratele devotat al lui Armand de Kergaz, omul sfânt oare-şi impusese misiunea de a extermina „Valeţii de Cupă”.

De acum înainte domnul viconte Andréa era în ochii marchizului Van-Hop, în ochii lui Fernand Rocher, ai lui Léon, ai lui Cerise, ai lui Armand un suflet nobil, pătruns de căinţă, un om care nu putea avea nimic comun cu misteriosul şef care înfiinţase redutabila asociaţie, cel al cărei nume era o enigmă.

Baccarat, încremenită de atâta îndrăzneală, înţelese că acest om, a cărui vinovăţie doar ea o ghicea, ştia să triumfe chiar în mijlocul înfrângerii şi simţi că încă o dată răul învinsese binele.

Dar Baccarat avea încredere în justiţia imanentă şi ştia să aştepte.

Capitolul LXXXV.

Intrând în ultima perioadă a dramei ai cărei istorici suntem, vom fi obligaţi să lăsăm puţin deoparte personajele secundare, pentru a ne ocupa de contele şi contesa de Kergaz, eroii principali ai acţiunii noastre, ţinte finale pe care sir Williams le rezervase, în sinea sa, pentru încoronarea operei sale de ură şi răzbunare.

S-au scurs trei luni de la cele povestite mai sus.

Într-o seară de mai, într-o căsuţă de pe strada Flandre, la etajul al cincilea, într-o mansardă în care lumina zilei nu ajungea decât printr-o fereastră oblică, un tânăr al cărui obraz palid şi slăbit denota epuizarea, încercă să se ridice din pat, părând că respira cu deliciu adierea de aer

primăvăratic, care-i ajungea prin fereastră împreună cu o rază de soare. O bătrână se agita, dereticând prin casă.

Această femeie, cu-n aspect aproape respingător, arunca din când în când, pe furiş, o privire plină de afecţiune tânărului bolnav.

— Mamă, spuse deodată tânărul, părând ieşit dintr-un vis profund, în ce zi a lunii suntem?

— În paisprezece, scumpul meu copil, răspunse bătrâna şi, apropiindu-se de pat, trecu prin părul castaniu al tânărului o mână mare, roşie şi ridată.

— Îţi dai seama, mamă, asta înseamnă că stau în pat de 3 luni?

— Da, copilul meu, şi e un miracol că ţi-ai revenit.

— Diavolul ţine cu mine.

— Merită să crezi asta! murmură bătrâna.

— Asta nu mă împiedică, mamă, să mă plictisesc de moarte. Mi se pare că aş putea să ies puţin.

— Trebuie să aştepţi să vină căpitanul.

— Banditul de căpitan! strigă bolnavul, n-a lipsit mult să mă trimită pe lumea cealaltă, dar este cu adevărat un geniu!

Cel care vorbea acest limbaj, cam trivial, era vechea noastră cunoştinţă, Rocambole, fost preşedinte al „Valeţilor de Cupă”, fost viconte suedez şi, aproape că se poate spune, fost defunct.

Femeia care era în apropierea lui, aţi ghicit, era fosta cârciumăreasă din Bougival, fosta portăreasă de pe strada Ménilmontant, onorabila mamă Fipart.

Cum de regăsim, după numai trei luni, în această îngrozitoare cocioabă dintr-o suburbie a Parisului, pe strălucitul viconte de Cambolh, omul pe care l-am văzut locuind într-un splendid apartament de pe strada foburgului Saint-Honoré, având cai, servitori, o trăsură elegantă şi pe care ultima dată l-am lăsat scăldat în sânge, întins pe parchetul budoarului lui Dai-Natha, lângă cadavrul acesteia?

Vom încerca să explicăm toate acestea în puţine cuvinte.

A doua zi după consumarea îngrozitoarei drame, justiţia a venit la faţa locului, pentru a deschide o anchetă, şi l-a găsit pe Rocambole, încă respirând, lângă cadavrul lui Dai-Natha.

Singurul servitor european pe care indiana îl avusese în serviciul său forţase mobilele, scotocise prin dulapuri, furase tot ce era de valoare şi fugise. Ceilalţi servitori erau indieni, abia dacă ştiau câteva cuvinte englezeşti şi nu putură da decât câteva indicaţii vagi şi eronate.

Rocambole fu transportat la un spital. Nu avea asupra lui nici un act şi, în starea în care se găsea, fu imposibil să i se constate identitatea. Atunci, cum mulţimea are întotdeauna nevoie de senzaţii şi caută în orice eveniment latura romantică, începu să circule în Paris o versiune misterioasă asupra acestei drame. Se pretindea că Dai-Natha – căreia tânărul rănit îi era amant – l-a înjunghiat într-un acces de gelozie şi apoi s-a otrăvit.

Timp de cincisprezece, douăzeci de zile, Rocambole – pradă unor accese de febră – avu un delir care-l împiedică să-şi dea seama de situaţie. Tinereţea şi ajutorul specialiştilor îl salvară.

Dacă în prima zi când şi-ar fi revenit complet, rănitul ar fi văzut patul înconjurat de medici şi de infirmiere şi ar fi fost întrebat cum îl cheamă, probabil că ar fi pronunţat numele pe care-l purta de multă vreme şi s-ar fi ajuns astfel pe urmele identităţii lui.

Dar norocul vru ca delirul să înceteze în mijlocul nopţii, la ora când dormitoarele spitalului nu sunt supravegheate decât de puţine infirmiere.

Rocambole era prea inteligent pentru a nu înţelege unde se află, trezindu-se în această mare şi tristă sală, plină de paturi, unde se auzeau gemete înăbuşite, ale unor oameni care suferă; era prea inteligent pentru a nu înţelege că în viaţa sa se petrecuseră evenimente teribile, neaşteptate. Durerea pe care o simţea în acel moment confirma această

părere. Mâna sa întâlni un aparat pus pe piept… înţelese că era rănit. Atunci, în loc să strige, să pună întrebări, Rocambole luă hotărârea de a păstra tăcerea şi de a aştepta ca, în haosul ideilor lui, să se facă lumină.

Conversaţia, purtată cu jumătate de voce de două infirmiere care povesteau chiar aventura lui, îl ajută foarte mult.

Infirmierele repetau, în discuţiile lor, versiunea mulţimii, şi astfel Rocambole îşi dădu seama că, până în acel moment, nu se aflase numele lui, făcându-se doar presupuneri asupra poziţiei lui sociale.

Cuvintele „bulevardul Lord-Byron”, pronunţate de infirmiere, avură pentru rănit efectul unei raze de lumină. Îşi aminti de Dai-Natha, de „Valeţii de Cupă”, de sir Williams… Amintirile îi reveniră una câte una, la început confuze, apoi se clasară şi se lămuriră puţin câte puţin.

Rocambole retrăi ca într-un vis întreaga seară din budoarul lui Dai-Natha: indiana – întinsă fără viaţă pe parchet, marchiza şi Baccarat – în fundul camerei, contele Artoff şi domnul Van-Hop de o parte şi de alta a uşii…

Dar aici rămânea un punct obscur pentru rănit. Contele îl lovise? Sau marchizul? Sau poate sir Williams?

Acest deznodământ rămânea pentru el un mister.

Dacă n-ar fi fost aparatul de pe pieptul său, dovedind rănirea, Rocambole ar fi putut crede că a visat. Totuşi el nu credea că visase. Numai că elevul favorit al lui sir Williams fusese bine instruit şi ştia că nu trebuie să judece situaţia pe loc, înainte de a avea date suficiente.

— Este evident, gândi el, că am fost înfrânţi în afacerea Van-Hop şi că Dai-Natha a murit. Deci cele cinci milioane au dispărut. Dar asta încă nu-i nimic şi probabil că, după ce ies de aici, va trebui să dau o raită prin închisoare şi prin cabinetul unui judecător de instrucţie. În consecinţă, este mai bine ca delirul meu să continue şi să aştept să văd ce se întâmplă. Prudentul Rocambole se ţinu de planul său,

continuă să delireze şi, într-o zi, auzi pe unul din chirurgi spunând în trecere unui coleg:

— Cred că Justiţia nu va mai înţelege nimic din afacerea bulevardului Lord Byron, singurul om care ar fi putut s-o îndrepte pe drumul adevărului rămâne idiot pentru tot restul vieţii.

Într-adevăr, Rocambole mimase minunat idioţia.

Într-o zi, o bătrână se prezentă directorului spitalului. Era îmbrăcată în zdrenţe, avea o fizionomie abjectă şi respingătoare; părea foarte emoţionată şi se vedeau curgând lacrimi pe obrajii ei, mai uscaţi decât pergamentul. Femeia ceru să-l vadă pe rănit zicând că s-a gândit că ar putea fi copilul ei. Fu condusă în salonul în care zăcea bolnavul.

Rocambole o văzu şi o recunoscu pe văduva Fipart, care scoase un strigăt de bucurie, îl îmbrăţişa pe rănit şi începu să plângă.

— Fiul meu! Este fiul meu!

În acelaşi timp, îi şopti foarte încet:

— Ţine-ţi clanţa, sau vei fi înhăţat.

Aceste cuvinte vulgare voiau să însemne: „Taci, nu mă contrazice, altfel vei fi urmărit de justiţie”.

Rocambole nu răspunse, dar strânse braţul bătrânei. Apoi o privi cu atenţie filială şi spuse:

— Tu eşti, mamă?

Pentru tot personalul spitalului deveni atunci evident că această bătrâna în zdrenţe era mama frumosului tânăr, elegant îmbrăcat, care fusese găsit în bulevardul Lord Byron.

Dar de ce acest extraordinar contrast? Cum se putea explica sordida mizerie a mamei, faţă de luxul aurit al fiului?

În ziua în care căzuse sub pumnalul lui sir Williams, Rocambole purta lenjerie scumpă, veşminte la modă. Valetul care furase din casă îi luase ceasul şi portofelul. Această împrejurare se dovedi favorabilă lui Rocambole,

îndepărtând în ochii justiţiei gândul că ar fi putut s-o asasineze pe Dai-Natha pentru jaf.

Văduva Fipart se însărcina să explice prima parte din această neînţelegere. În timp ce părea că delirul pusese din nou stăpânire pe rănit, ea declară că acesta se numea Ferdinand-Joseph-Fipart, că, cu trei ani mai înainte, era camerist în serviciul unui nobil englez căruia îi uitase numele, dar care locuise mult timp la Paris. Stăpânul lui s-a îmbarcat pentru Anglia, luând cu el cameristul. Timp de trei ani sărmana mamă, care fusese succesiv vânzătoare de vin, portăreasă în strada Ménilmontant şi, în ultimul timp, femeie de serviciu, nu mai auzise nimic despre fiul ei. Apoi, într-o zi, văzu sosind un tânăr frumos, elegant îmbrăcat, călărind un cal englez şi-l recunoscu pe fostul camerist, care-l povesti păţaniile sale.

Or, aceste păţanii, pe care văduva Fipart le povestea printre lacrimi şi cu nesfârşită amărăciune, se puteau rezuma în câteva cuvinte: la Londra, cameristul sucise capul fiicei unui nabab şi, schimbase livreaua cu o îmbrăcăminte de om de lume. Fiica nababului era Dai-Natha.

Văduva povestea că indiana era foarte geloasă şi că tot timpul îl ameninţa că-l va ucide, dacă ar fi înşelat-o. Această versiune confirma aşa de bine zvonurile care circulau în oraş, încât deveni evident pentru toată lumea că acesta era adevărul. Văduva ceru să i se dea fiul.

Fu chemată la judecătorul de instrucţie, îşi menţinu declaraţia, aduse un extract de naştere, pe care nu se ştie cum şi-l procurase şi care se potrivea cu vârsta rănitului.

Medicii, înşelaţi de idioţia prelungită a lui Rocambole, declarară că pacientul îşi pierduse raţiunea pentru totdeauna. Fiul fu redat mamei şi Rocambole fu transportat în această mansardă din strada Flandre, unde l-am regăsit după trei luni de la deznodământul afacerii Van-Hop.

Rănitul, aşezat deci în culcuşul său, îi spunea văduvei:

— Înţelegi, mamă, că încep să mă plictisesc? Vreau să ies puţin, chiar dacă aceasta îi va displace căpitanului.

— Dragul meu, strigă bătrâna, te gândeşti să-i displaci căpitanului?

— Şi ce-ar fi?

— Dumnezeule! spuse văduva Fipart, el este stăpânul şi, când zice ceva, trebuie să aibă motivele lui…

— Aş vrea, continuă Rocambole, să mă duc la barieră, să iau puţin aer, într-o bluză şi cu pipă. Sunt destul de schimbat, ca să nu fiu recunoscut.

— Dar va veni căpitanul!

— Crezi?

— Aşa a spus ieri…

— Atunci, să-l aşteptăm. Dă-mi pipa!

Văduva Fipart îi aduse fiului ei adoptiv pipa şi Rocambole, căruia îi revenea veselia, începu să fredoneze fără grijă.

— N-are importanţă, gândi el, pot spune că am un noroc orb şi, dacă încă sunt pe lume, asta înseamnă că cineva, acolo sus, mă iubeşte.

Paşii care răsunau pe scară o făcură pe văduvă să fie atentă.

— Vine căpitanul! zise ea.

Într-adevăr, era el. Întoarse fără jenă cheia în broască şi intră fără să bată. Acest căpitan – aţi ghicit – era sir Williams, adică domnul viconte Andréa. Piosul frate al lui Armand de Kergaz, omul sfânt care ţinea cel mai riguros post, era întotdeauna îmbrăcat cu o redingotă lungă, cenuşie, avea o pălărie cu boruri largi, era încălţat cu pantofi de piele cu şireturi şi purta mănuşi de mătase neagră. Ţinea capul înclinat, privirea modest coborâtă, şi întreaga sa ţinută trăda umilinţa omului care nu se gândea decât să facă bine şi se detaşase de cele lumeşti.

Intrând, îi aruncă o privire piezişă lui Rocambole.

Totuşi, această privire nu era lipsită de afecţiune.

— Ei bine, scumpul meu, spuse, cum îţi merge azi?

— Mulţumesc, unchiule, îmi merge mai bine…

Sir Williams băgă mâna în buzunar şi scoase un pachet de ţigări.

— Ţine, spuse el, aruncă-ţi pipa.

— Eşti amabil, unchiule.

— Şi asta încă nu-i totul… spuse sir Williams, surâzând.

Şi îi aruncă o privire cu subînţelesuri.

— Bine! spuse Rocambole, care ghicise ce înseamnă această privire, ne apucăm deci de treabă?

— Bineînţeles!

— Sunt fericit, căci a început să mă plictisească viaţa de aici, şi de altfel nici nu este confortabilă.

— Bătrâna, spuse sir Williams, va merge să ia puţin aer pe bulevard, îi va face foarte bine.

Văduva Fipart înţelese dorinţa căpitanului de a rămâne singur cu Rocambole, şi plecă.

Sir Williams se instală pe unicul scaun din mansardă şi se adresă discipolului său:

— Acum putem vorbi; dacă vrei, pentru mai multă siguranţă, vom folosi limba engleză.

Capitolul LXXXVI

— Scumpul meu copil – îi spuse sir Williams lui Rocambole, cu-n ton părintesc – la prima vedere sunt foarte vinovat faţă de tine.

— Drace, spuse cu prefăcută naivitate Rocambole, considerând că vinovăţia nu începe decât în momentul când cei asasinaţi mor datorită rănii.

— Este adevărat, te-am asasinat puţin.

— Puţin, este superb zis, replică Rocambole.

— Un neghiob, în loc să mă înţeleagă, ca tine, m-ar fi denunţat poliţiei; dar tu eşti un om de spirit.

— Cel puţin nu-ţi port sâmbetele.

— Te voi face să înţelegi în două cuvinte, cât de logică a fost purtarea mea.

— Adevărat? întrebă Rocambole.

— Te rog să judeci singur. Când am sosiţi erai pierdut: fie contele Artoff, fie marchizul Van-Hop, tot te-ar fi ucis.

— Asta cred şi eu.

— Murind de mâna lor, ai fi murit fără vreun profit, nici pentru tine, nici pentru mine. Am preferat să te ucid eu; întâi că este mai puţin penibil să mori de mâna unui prieten şi apoi fiindcă aceasta mi-ar fi permis să schimb brusc situaţia. Devenind ucigaşul său, nu-ţi mai eram complice şi puteam păstra speranţa de a te răzbuna. În plus, puteam avea norocul să nu te ucid…

— Cu două noroace ca astea, ajungi direct la cimitir.

— Cu unul singur, poţi începe încetişor micile afaceri.

— Ei, nu!

— Şi poţi reveni la suprafaţă.

— Chiar am nevoie, unchiule, căci între noi fie spus, pana în care mă aflu mă mâhneşte peste măsură.

— Eşti încă tânăr.

— Asta nu este un motiv ca să tremur de frig într-o mansardă, după ce plăteam două mii de scuzi chirie.

— Îţi lipseşte răbdarea, fiule. Această mansardă pe care o deteşti este punctul de plecare al averii tale. Ea te-a ascuns timp de două luni şi-ţi va servi ca Baccarat să-ţi piardă urma.

— Mândră femeie, unchiule!

— Cine râde la urmă râde mai bine, bodogăni sir Williams, ai cărui ochi scânteiau de ura şi mânia stârnite la auzul numelui lui Baccarat.

— Unchiule, spuse Rocambole, care nu putea să-şi reprime o admiraţie naivă pentru acest organizator de geniu, răbdător şi tenace, capabil să reînvie după fiecare înfrângere, cred că vom sfârşi prin a învinge, căci nu te descurajezi.

— Niciodată! spuse sir Williams.

— Dar trebuie să recunoşti, continuă ex-vicontele, că am ratat şapte milioane: două milioane ale lui Fernand Rocher şi cinci milioane ale lui Dai-Natha.

— Mă gândesc să regăsesc echivalentul.

— Va fi foarte greu.

— Dar nu imposibil.

— Să te audă diavolul!

— Spune-mi, te rog, întrebă cu gravitate sir Williams, ţineai mult la titlu tău de viconte suedez?

— Cred şi eu! Eram bine introdus în lumea bună.

— Îţi voi crea un titlu de marchiz brazilian.

— La dracu!

— În viitor te vei numi don Inigo, marchiz de los Montes; vei fi descendentul unei vechi familii spaniole, stabilită în Brazilia de un secol. Strămoşii tăi, ruinaţi în serviciul Spaniei, au făcut o avere fabuloasă în Brazilia, defrişând păduri virgine, iar tu cheltuieşti nebuneşte la Paris veniturile numeroaselor turme de bivoli, oi şi cai. Eşti un gentilom păstor.

— Foarte bine, spuse Rocambole, dar uiţi un lucru, unchiule.

— Care?

— Că nu mai avem un ban. Suta de mii de franci a lui Dai-Natha s-a epuizat în trei luni.

— Aiurea! spuse sir Williams, calm. N-am ajuns la fundul sacului. Oare acest minunat frate pe care tu îl cunoşti, domnul conte Armand de Kergaz, nu este aici?

— Îi vei cere bani?

— A şi pus ieri la dispoziţia mea o sută de mii de franci.

— În ce scop?

— Pentru salvarea unei familii cinstite de industriaşi, ruinaţi fără vină.

— Această familie este imaginară?

— Noi suntem, fiule. Oare nu suntem noi nişte industriaşi nefericiţi?

— Este adevărat. Dar o sută de mii de franci nu ne vor ajunge mult timp.

— Ne vor ajunge trei luni. Vom fi fastuoşi şi economi, în loc să-ţi mobilezi o casă, vei descinde la hotelul Meurice. Îţi

voi găsi un camerist negru, adică îl voi vopsi pe Venture.

— Bravo, unchiule!

— Îţi voi obţine, de asemenea, o scrisoare de recomandare pentru un important personaj: domnul conte de Kergaz…

Rocambole sări din pat.

— Armand?! spuse el, voi avea o scrisoare pentru el?

— Fără îndoială, şi chiar el îţi va deschide porţile lumii bune. La el vom lucra.

— Nu mai spune!

— Dumnezeule! spuse cu naivitate sir Williams, am primit o lecţie. Cu el trebuia să încep, şi nu cu Fernand. Trebuia să mă aştept s-o văd pe Baccarat deschizând un ochi şi privindu-mă pieziş, în ziua în care iubitul ei Fernand era în pericol.

— E adevărat! Deci îl vom ataca direct pe Armand.

— Bineînţeles. Apropo! spuse sir Williams, cunoşti bine lovitura aceea care valorează o mie de franci?

— Cea învăţată la maestrul de arme din strada Rochechouart? O stăpânesc ca pe o lovitură obişnuită.

— Foarte bine, îţi va servi în curând, marchize Inigo de los Montes.

— Contra cui?

— Eşti tâmpit! În orice caz, nu-mi închipui că vei face încercarea asupra mea. Acum, să facem un rezumat. De astă seară, poţi să te dai jos din pat; situaţia ţi-o permite.

— Mă simt puternic ca un turc.

— Îţi vei pune o bluză, bocanci, o şapcă, îţi vei face un pachet din nişte lanţuri şi te vei duce să iei trenul la clasa a treia pentru Le Hâvre.

— Şi voi merge la Le Hâvre?

— Tu ai spus-o. Acolo te vei aranja modest într-un hotel de mâna a treia şi vei aştepta instrucţiunile mele.

— S-a înţeles, unchiule.

Sir Williams scoase cinci ludovici din buzunar şi îi lăsă să cadă pe patul lui Rocambole.

— O secundă, spuse acesta, pot să pun o întrebare?

— Fără îndoială.

— Dacă vreodată te vei căsători cu văduva acestui sărman conte Armand de Kergaz, care va fi partea mea?

— Patruzeci de mii de lire rentă şi un paşaport pentru America.

— Cum? Ne despărţim?

— Bineînţeles!

Şi sir Williams adăugă, coborând încet privirea:

— Am visat întotdeauna să devin un om de treabă, un gentilom cumsecade, care trăieşte iarna într-o clădire veche din Paris, vara şi toamna – pe pământurile sale, alături de o femeie încântătoare, puţin tristă – ca Jeanne, de exemplu – şi de un sărman orfan, căruia i-aş deveni protector şi tată vitreg… Deci, înţelegi, fiule, că, odată obţinut acest rezultat, îmi va fi imposibil să mă văd cu-n derbedeu de teapa ta…

Şi sir Williams râse cinic, iar Rocambole tresări, gândindu-se la acel orfan căruia monstrul voia să-i devină protector şi tată vitreg.

Baronetul îi întinse mâna elevului său…

— La revedere… pe curând! spuse el.

Şi plecă, la fel de umil şi modest, cu privirea plecată; portăreasa casei, întâlnindu-l pe scară, îl luă drept un preot sărman, venit să facă o pomană cuiva, şi-l salută cu respect.

Când ajunse în stradă, sir Williams urcă într-un omnibuz şi scoase şase bani dintr-o pungă de bumbac uzată, lăsând să se vadă mai mult aramă decât argint.

Coborî în Piaţa Regală şi, gânditor ca un matematician care încearcă să rezolve o problemă, intră pe strada Culture-Sainte-Catherine.

Trei luni i-au fost suficiente acestui om, zămislit de infern, pentru a porni din nou, pentru a pune la cale un nou plan, o nouă maşinaţie, mai îngrozitoare decât celelalte, cu ajutorul căreia voia să-şi atingă scopul: îmbogăţirea şi răzbunarea.

În aceeaşi seară, la orele opt, Rocambole, îmbrăcat ca un muncitor, o îmbrăţişa pe bătrâna Fipart şi plecă cu trenul la Le Hâvre, aşa cum îi recomandase sir Williams.

Capitolul LXXXVII.

Opt zile mai târziu, pe la orele zece dimineaţa, un poştalion intră în curtea hotelului Meurice, unde trăgeau de obicei străinii bogaţi. Trăsura, trasă de patru cai, avea un singur pasager. Era un tânăr de talie mijlocie, cu tenul arămiu al celor care trăiesc la tropice, cu părul şi barba negre ca de abanos, îmbrăcat într-un costum elegant de voiaj şi a cărui mână fină şi bronzată era împodobită pe degetul mijlociu de un inel gros de aur, cu un diamant enorm. Numai acest singur fapt, de a purta inelul pe degetul mijlociu – ceea ce constituie o lipsă completă de gust în Franţa – dovedea suficient originea străină a călătorului.

În spatele trăsurii, atârnat de scăriţă, se vedea un negru maiestuos şi corpolent, cu părul creţ, buze groase şi dinţi albi.

Cu toată corpolenţa sa, negrul sări destul de sprinten la pământ şi, vorbind într-o spaniolă amestecată cu dialect creol, ceru să vină băiatul care servea de interpret la hotel. La hotel Meurice, ca-n toate marile hoteluri din Europa, există câte un interpret pentru fiecare limbă. Cel care vorbea spaniola ieşi din grupul servitorilor staţionaţi în hol şi veni să primească ordinele călătorului.

Acesta avea, fără îndoială, obiceiul de a nu face nimic, nici măcar să dea ordine, dorind să evite orice raport direct cu servitorii, căci negrul cel gras fu cel care discută, ceru cel mai confortabil apartament din hotel şi anunţă că stăpânul său, marchizul don Inigo de los Montes, se va instala la Paris pentru o lună.

Marchizul coborî din trăsură cu o nonşalanţă de meridional, fu condus în apartamentul care i se oferi şi ceru să-l vadă pe administratorul hotelului. Acesta se grăbi să urce.

— Cunoaşteţi, îl întrebă marchizul într-o franceză destul de bună, dar cu-n puternic accent spaniol, pe contele de Kergaz?

— După nume, da, domnule marchiz.

— Locuinţa sa este departe de aici?

— Strada Culture-Sainte-Catherine.

— Asta este departe?

— Nu.

Marchizul luă o pană şi scrise următoarea scrisoare: „Domnule conte.

Vă rog să scuzaţi demersul puţin cam îndrăzneţ, pe care îl încerc pe lângă dumneavoastră, neştiind măcar dacă intră în obiceiurile franceze.

Am sosit din Brazilia cu intenţia de a locui câteva luni la Paris.

Bancherul meu din Rio de Janeiro mi-a dat o scrisoare de credit pentru corespondentul său din Le Hâvre, domnul Urbain Mortonnet. Domnul Mortonnet, căruia i-am mărturisit încurcăturile mele, căci nu cunosc pe nimeni în Franţa, mi-a oferit o scrisoare de recomandare pentru dumneavoastră, fiindu-vă foarte obligat. Am acceptat-o cu bucurie.

Deci domnule conte, sosit la Paris de o oră, îmi iau libertatea de a mă prezenta la locuinţa dumneavoastră şi de a vă remite scrisoarea domnului Mortonnet.”

După ce adăugă formulele de politeţe de rigoare, marchizul semnă: „Marchizul don Inigo de los Montes.”

Apoi sigilă scrisoarea cu ceară neagră şi aplică un superb blazon, puţin cam complicat, gravat pe un sigiliu atârnat la breloc.

Iată ce cuprindea scrisoarea domnului Mortonnet: „Domnule conte, A venit la mine, direct din Brazilia, un tânăr foarte bogat – dacă judec după o scrisoare de credit de treizeci de mii de franci pe lună – purtând unul din cele mai frumoase nume ale vechii Castilii.

Marchizul don Inigo de los Montes este de origine spaniolă. Strămoşii săi, compromişi într-o conspiraţie din timpul domniei lui Filip al V-lea, s-au stabilit în Brazilia.

Marchizul este tânăr şi distins; sunt sigur că va avea succes în lumea pariziană, dacă veţi binevoi să-i serviţi de mentor. Sper să nu abuzez de bunăvoinţa dumneavoastră obişnuită, domnule conte?

Îndrăznesc să sper contrariul şi rămân, domnule conte, cu cel mai profund respect, Al dumneavoastră recunoscător.

U. Mortonnet."

Putem înţelege foarte bine impresia pe care a făcut-o această scrisoare asupra domnului de Kergaz.

Patru ani mai înainte, adică cu câteva luni înaintea căsătoriei sale cu doamna Jeanne de Balder, Armand, de care ne amintim că era executorul testamentar al baronului Kermor de Kermarouet, avusese de-a face cu domnul Urbain Mortonnet, în legătură cu această succesiune.

Domnul Mortonnet, bancher şi armator, era un om cinstit, pe care falimentul a două bănci engleze, cu care conlucra, era pe punctul de a-l ruina. Când Armand de Kergaz veni să-i reclame o sumă de cinci sute de mii de franci, sărmanul negociator era în pragul sinuciderii. Armand îşi dădu seama că omul era cinstit şi-l salvă. Trei ani fură suficienţi domnului Mortonnet – a cărui onoare comercială rămăsese intactă – pentru a-şi reface averea ştirbită şi a-i înapoia sumele datorate domnului de Kergaz, care-l considera cel mai demn şi mai cinstit om din lume.

Cum a reuşit marchizul don Inigo de los Montes să înşele buna credinţă a domnului Mortonnet? Cum acesta, văzându-l înarmat cu o scrisoare de credit şi impresionat de aspectul său, i-a oferit recomandarea sa pentru conte? Toate acestea le vom explica mai târziu.

Cele două scrisori, cea a marchizului şi cea a domnului Mortonnet, fură trimise imediat la locuinţa domnului de Kergaz.

O oră mai târziu, în timp ce tânărul brazilian îşi terminase toaleta, o trăsură cu blazonul domnului conte Armand de Kergaz intra în curtea hotelului Meurice. Un om coborî şi ceru să-l vadă pe marchiz. Nu era Armand – aşa cum s-ar putea crede —, ci fratele său, domnul viconte Andréa, un om sfânt care se gândea doar la mântuirea lui.

Domnul viconte Andréa fu condus în apartamentul marchizului şi-l salută pe tânărul domn cu-n profund respect, aşa cum ar fi făcut-o un simplu intendent. El îi comunică marchizului că domnul conte Armand de Kergaz, fiind uşor suferind, şi-a trimis fratele în locul lui şi ar fi bucuros să-l primească.

Domnul viconte Andréa îl tratase cu atâta deferenţă pe marchizul don Inigo de los Montes, în prezenţa salariaţilor hotelului Meurice, încât aceştia rămaseră foarte impresionaţi de înalta situaţie socială a tânărului străin.

Marchizul urcă în trăsura domnului de Kergaz împreună cu vicontele Andréa.

În timp ce trăsura mergea, acesta îi spuse la ureche brazilianului:

— Vino, tinere lup, te voi introduce în stână.

— Am dinţi buni şi frumoşi! răspunse pretinsul marchiz, surâzând şi arătându-şi dinţii albi, ascuţiţi.

Capitolul LXXXVIII.

Povestitorului acestei drame i se poate face un dublu reproş: în primul rând ne putem mira că domnul Armand de Kergaz, personajul principal, eroul primei părţi a acestei cărţi „Moştenirea misterioasă”, a fost lăsat în umbră în „Clubul Valeţilor de Cupă”; de asemenea s-ar putea găsi de necrezut această încredere fără margini acordată de el fratelui său, pocăitul Andréa.

Câteva cuvinte vor fi suficiente pentru a ne justifica.

În primul rând, evenimentele pe care le-am povestit s-au succedat cu o asemenea repeziciune, încât domnul de Kergaz abia a aflat de ele. Totodată, el îşi considera acum

fratele ca braţul său drept, încredinţându-i cu plăcere o parte din obligaţiile lui, adică operele de binefacere.

Iar dacă îl găsim prea credul pe acest bărbat inteligenţi cinstit, energic, pe omul care l-a înfrânt pe sir Williams şi a ştiut să-l demaşte, să ne amintim cu câtă răbdare, cu câtă neaşteptată abilitate a trasat acest monstru îndepărtatele jaloane ale răzbunării sale; să ne gândim la căinţa splendid mimată, la acel jurnal scris zi de zi în tăcere şi izolare şi care părea să trădeze la fiecare pagină remuşcarea unui suflet frământat, amintindu-şi cu oroare propriile-i crime… Trebuie să fii la fel de pervers ca sir Williams, sau să fii dotat cu-n instinct care ţine de miracol – apărut la Baccarat doar datorită dragostei tainice pentru Fernand – pentru a bănui, măcar un minut, în acest mare vinovat un fals pocăit.

Vicontele Andréa locuia, în plină iarnă, într-o cocioabă; vicontele Andréa se ruga şi-şi plângea trecutul odios; vicontele Andréa scrisese doar pentru el un jurnal, un monument de pocăinţă. Caracterul nobil şi loial al contelui, povăţuit şi de vocea secretă a sângelui – a cărui autoritate este incontestabilă —, putea, oare, să-şi permită să rămână pentru totdeauna neîncrezător? Nu.

Şi apoi Armand era fericit. Una din trăsăturile caracteristice ale fericirii este aceea de a împrumuta tuturor lucrurilor o culoare roz. Omul lovit de adversităţi va fi totdeauna mai clarvăzător decât cel a cărui viaţă este calmă şi lipsită de obstacole. Dar să revenim la evenimente.

În ziua în care domnul marchiz don Inigo de los Montes descindea la hotelul Meurice, aproape la aceeaşi oră, în care scria contelui de Kergaz şi îi trimitea scrisoarea de recomandare a domnului Urbain Mortonnet, Armand se afla alături de soţia şi fiul său. Cei doi soţi se găseau în vasta grădină cu arbori tunşi, care se întindea în spatele clădirii de pe strada Culture-Sainte-Catherine. Era o dimineaţă splendidă, plină de soare, cu vânt primăvăratic, una din acele dimineţi care te fac să iubeşti viaţa. Copilul se juca pe

iarba peluzei. Tatăl şi mama se plimbau braţ la braţ şi discutau.

— Iubito, spuse contele, nu găseşti că Andréa este ceva mai puţin trist şi mai puţin copleşit de câteva zile?

— Cel puţin în aparenţă, răspunse Jeanne.

— Sărmanul meu frate!

— De când am descoperit acel secret fatal, spuse cu emoţie tânăra femeie, nu mai dorm, mă simt torturată.

Armand suspină.

— Nu simţi aici mâna Domnului? murmură el.

— Poate, spuse ea; dar n-a suferit destul?

Contele nu răspunse.

— Cred că dacă l-am putea îndepărta puţin de noi… de mine, cel puţin, continuă doamna de Kergaz, izolarea…

— El nu vrea să ne părăsească. Nu-l cunoşti pe Andréa, iubito. Are un caracter sălbatic, energic şi pasionat, care pune în pocăinţă aceeaşi tenacitate, folosită altădată în crimă. El este convins că mâna Domnului este prezentă în această dragoste vinovată, pe care o simte pentru tine împotriva voinţei lui, şi că torturile care rezultă de aici sunt o ispăşire căreia nu are dreptul să i se sustragă.

— Armand, zise deodată Jeanne, ascultând parcă de-o inspiraţie subită: ce-ar fi să plecăm la ţară? A venit luna mai, timpul este frumos, micul nostru Armand are nevoie de aer curat.

— Adică, răspunse contele surâzând, dacă am merge să locuim în acea mică vilă pe care o avem pe marginea Senei, la Chatou, crezi că Andréa n-ar merge cu noi?

— Da… este adevărat… îi vei încredinţa diverse misiuni…

— Şi crezi că departe de tine va fi mai puţin nefericit?

— Cred… sau, cel puţin, sper…

— Ei bine, fie, spuse contele, care, privindu-şi atent soţia, fu şocat de paloarea ei, de fizionomia tristă şi suferindă.

Într-adevăr, de când doamna de Kergaz găsise şi citise jurnalul vicontelui Andréa, era convinsă că acest mizerabil o iubeşte, era tulburată, căzând pradă unor gânduri penibile.

De fiecare dată când pretinsul pocăit o privea sau îi vorbea, la masă, în salon, oriunde se întâlneau, sărmana femeie – încredinţată că nefericitul îndura suferinţe atroce – simţea ea însăşi o senzaţie neplăcută. Zadarnic dragostea soţului, mângâierile copilului păreau să se unească pentru a o face pe Jeanne cea mai fericită dintre femei… Descoperirea fatalului secret îi otrăvise viaţa.

— Şi unde vrei să mergem? întrebă domnul de Kergaz.

— M-am îndrăgostit de vila de la Chatou, spuse ea, surâzând.

— Atunci, să mergem acolo.

— Când plecăm? întrebă ea, cu o bucurie de copil.

— Când vrei…

— Ei bine, mâine dimineaţă.

— Fie!

— Merg să fac bagajele, să împachetez; nu luăm decât camerista şi un valet. Mă gândesc de pe acum cu plăcere la lungile noastre plimbări de pe marginea apei, în văile împădurite.

Contele şi contesa fură întrerupţi în discuţia lor de zgomotul unor paşi care scârţâiau pe nisipul aleilor.

Se întoarseră şi-l văzură venind pe Andréa. Mergea ca de obicei, cu privirea în pământ. Văzând-o pe Jeanne, păru că-şi reprimă o tresărire nervoasă. Tresărirea nu scăpă doamnei de Kergaz, iar bucuria copilărească, resimţită până în acel moment, dispăru în prezenţa acestei dureri tăcute, a cărei cauză credea că este ea şi numai ea…

— Bună ziua, frate, îi spuse contele, întinzându-i mâna. Cum îţi merge?

— Foarte bine, răspunse Andréa, forţându-se să surâdă şi salutând-o pe contesă cu deosebit respect.

— Dă-ne un sfat, Andréa.

Andréa îl privi pe conte cu-n aer întrebător:

— Despre ce este vorba?

— Mi se pare că Jeanne este suferindă şi aş vrea să plec cu ea la ţară.

— Aşa! spuse Andréa, care reuşi să păleascâ la auzul acestor cuvinte, dar continuă să-şi ţină privirea plecată.

— A venit luna mai, primăvara, am vrea să plecăm chiar mâine.

— Ei bine, spuse vicontele, luaţi-mă cu voi.

Contele încruntă sprâncenele.

— Aş avea nevoie să te las la Paris.

— Voi rămâne.

— După asta, spuse contele cu-n ton uşuratic, dacă te vei plictisi, vei veni din când în când să ne vezi. Nu mergem prea departe; la Chatou.

Aceste hotărâri, luate fără avizul domnului viconte Andréa, îi deranjau fără îndoială planurile, căci rămase foarte gânditor.

Jeanne aruncă pe furiş o privire elocventă soţului ei. Această privire însemna:

— Vrea să meargă cu noi… Ce este de făcut?

Fără îndoială, contele ar fi rezolvat problema, într-un fel sau altul, dacă sosirea unui servitor, purtând pe o tavă o scrisoare, nu l-ar fi întrerupt.

Erau scrisorile tânărului marchiz don Inigo de los Montes şi a domnului Urbain Mortonnet, aduse de un servitor al hotelului Meurice.

Prima scrisoare, Armand o citi cu oarecare mirare, apoi, citind-o şi pe a doua, simţi imediat o bunăvoinţă instinctivă pentru acest tânăr străin, care-l considera deja, cu acea scânteietoare încredere a tinereţii, ca steaua sa polară pe oceanul parizian.

Întinse cele două scrisori, întâi soţiei şi apoi fratelui.

— Am impresia, spuse Jeanne, că asta va deranja un pic proiectele noastre.

— Din ce punct de vedere?

— Nu-l poţi refuza pe domnul Mortonnet, de a servi ca ghid acestui tânăr.

Contele începu să râdă.

— Plecând la Chatou, crezi că părăsim complet Parisul? Don Inigo va veni să ne vadă uneori. Şi apoi nu voi veni aproape zilnic aici?

— Ai dreptate, spuse contesa.

— Deci, reluă Armand, adresându-se fratelui său, ia trăsura mea, du-te la hotelul Meurice şi roagă-l pe marchizul don Inigo să ne facă onoarea de a lua masa cu noi.

— Merg imediat, spuse Andréa, care înţelese că planurile sale erau mai puţin deranjate decât crezuse la început.

Plecă, lăsându-i pe Jeanne şi pe Armand să asculte surâzând adorabilul gângurit al copilului.

Aşa cum ştim, peste câteva minute, domnul viconte Andréa s-a prezentat la hotelul Meurice, a trâmbiţat numele contelui de Kergaz, l-a tratat cu cel mai mare respect pe domnul marchiz don Inigo de los Montes şi după ce trăsura contelui Armand plecă în trap, îi spuse acestuia la ureche:

— Vino, tinere lup, te voi introduce în stână.

Domnul marchiz don Inigo de los Montes şi domnul viconte Andréa se priviră bucuroşi.

— Pe cuvântul meu, fiule, spuse acesta din urmă, eşti născut pentru a fi gentilom. Marchiz sau viconte, suedez sau brazilian, ai un aer de nobleţe…

— Am absolvit şcoala ta, unchiule, răspunse pretinsul marchiz, cu o deferenţă pe jumătate batjocoritoare.

„Sărmanul Armand, gândi sir Williams, se va păcăli ca un adevărat neghiob…” Şi sir Williams îşi privi cu atenţie elevul.

— Nu mai semeni cu vicontele de Cambolh, aşa cum eu nu mai seamăn cu sir Arthur Collins.

— Cine ştie, spuse Rocambole, căci era chiar el, dacă Baccarat nu mă va recunoaşte?

— Niciodată. De altfel, acum mă tem mai puţin de ea.

— Da?!

— Da. Am redevenit pentru ea un sfânt…

— Eşti sigur?

— Bineînţeles!

— Şi… ai iertat-o?

Sir Williams lăsă să-i alunece pe buzele subţiri surâsul său rău şi diabolic.

— S-ar putea, din întâmplare, ca marchizul don Inigo de los Montes să fie mai prost decât vicontele Cambolh? întrebă el batjocoritor.

— Nu.

— Atunci cum vrei să iert o femeie care mă costă şapte milioane pe de o parte şi douăsprezece pe de alta?

— E adevărat. Dar ce-i pregăteşti?

— Nu ştiu prea bine încă, spuse calm sir Williams, dar va fi foarte potrivit, îţi garantez.

Şi avu un râs capabil să te îngheţe de spaimă

— Numai că, continuă el, încă nu este momentul… Nu mă gândesc decât Ia Armand.

— Foarte bine! spuse Rocambole, cunosc de minune lovitura de o mie de franci.

— Adevărat?

— Nu dau un ban pe pielea contelui. Dar, îl întrerupse Rocambole, permite-mi să-ţi spun, unchiule, că ai un mod foarte original de-a ucide oamenii.

— Găseşti?

— Cred şi eu! Întâi le prezinţi viitorul adversar ca pe un prieten.

— Aşa este, spuse sir Williams, numai că eu am proiecte foarte complicate.

— Pot să le cunosc?

— Pe jumătate.

Şi sir Williams îşi măsură asociatul, aşa cum priveşte un geambaş când încearcă să evalueze un cal.

— Marchize, spuse acesta, eşti un băiat frumos, ai sânge spaniol în vine, eşti născut la tropice, trebuie să ai deci inima fierbinte, capabilă de mari pasiuni.

— Iată o frază de comedie, murmură Rocambole.

Sir Williams continuă imperturbabil:

— Contesa de Kergaz este blondă ca un spic, albă ca un crin, frumoasă ca o madonă de Rafael; marchizul don Inigo de los Montes trebuie să se îndrăgostească de ea la prima vedere.

— Cum?! făcu Rocambole stupefiat.

— Acest marchiz Inigo, continuă sir Williams cu-n calm englezesc, este un derbedeu, o puşlama, care-şi bate joc de virtutea femeilor, de onoarea bărbaţilor, şi este în stare de orice. El îi va face curte fără ruşine doamnei de Kergaz.

— Bine, unchiule, strigă Rocambole, dar cred că ai orbul găinilor!

— Absolut deloc.

— Atunci te-ai scrântit!

— De ce?

— Păi nu eşti tu acela care o iubeşte pe contesa Jeanne?

— Şi ce?

— Păi vrei să-ţi tai craca de sub picioare?

— Neghiobul, tot neghiob! suspină piosul Andréa.

— Dar bine…

— Cum, mojicule! exclamă baronetul, nu înţelegi că dacă ai să-i faci curte contesei, voi interveni şi-ţi voi căuta ceartă?

— Ce-ai zis?

— Că te vei bate cu mine.

— Dar, unchiule…

— Şi că, în ochii lui Jeanne, voi fi salvatorul ei, omul care veghează fără încetare, fratele devotat care l-a salvat pe Armand?

— Dar… el…

— Care, el?

— Armand…

— Ei bine! El nu va şti că te-ai bătut cu mine din cauza lui Jeanne, decât mai târziu… când vă veţi găsi faţă în faţă, cu săbiile în mână… Acum înţelegi?

— Pe legea mea, unchiule, murmură pretinsul marchiz don Inigo, trebuie să recunosc că n-am văzut aşa departe… Hotărât că, în ceea ce priveşte combinaţiile, ai forţa celui de sus şi mă înclin în faţa superiorităţii tale.

— Taci din gură, spuse sir Williams, şi ia-ţi o ţinută decentă; ajungem la familia Kergaz.

— Foarte bine! Redevin marchiz. N-avea teamă, unchiule.

Şi cei doi bandiţi îşi reluară aerul grav şi puţin rigid al oamenilor care se cunosc de curând.

Capitolul LXXXIX.

Nu putem s-o pierdem din vedere pe Baccarat şi pe tânărul ei prieten contele Artoff.

Câteva rânduri retrospective sunt indispensabile pentru continuarea povestirii.

Două zile după deznodământul teribilei drame – pe care sir Williams, preparând-o cu splendida sa abilitate, o numea afacerea Van-Hop —, clădirea de pe strada Moncey redeveni dintr-o dată pustie. În ajun încă, trecătorii care întârziau în acest cartier izolat vedeau lumină strecurându-se printre perdelele de catifea. Observau caleaşca staţionând în apropierea peronului, servitori venind şi plecând, poarta deschizându-se şi închizându-se.

A doua zi, liniştea cea mai deplină domnea în clădire şi-n grădină. Ferestrele erau ferecate, trăsurile vândute, servitorii concediaţi.

Iată ce se întâmplase.

În ajunul acestei mutări neaşteptate din cartier, Baccarat stătea cu contele Artoff în acea cameră transformată în bibliotecă, în care tânărul rus fusese primit cu ocazia primei sale vizite.

— Prietene, spuse Baccarat, ştii la fel de bine ca şi mine care este ţelul meu. Ţi-am spus totul, eşti singurul care ai avut încredere. Pentru toţi ceilalţi, vicontele Andréa este un sfânt.

— Ceilalţi n-au întâlnit privirea lui, răspunse contele Artoff. Îl consider un mizerabil.

— Curajul şi îndrăzneala acestui bărbat sunt extraordinare. Atunci când credeam că-l am în mână, în momentul în care speram să obţin de la complicele său revelaţia numelui lui, el a schimbat totul, dintr-o dată, având puterea să transforme deznodământul pe care îl pregătisem; din acuzat a devenit acuzator, din vinovat s-a transformat în călău. Ce să fac? Ce să zic? Acţiunea acestui om mi-a închis gura. A avut îndrăzneala, să-mi întindă mâna şi să-mi spună: „Aşa sunt femeile! Ele vor să triumfe singure… În loc să vă sprijiniţi pe mine, aţi vrut să urmăriţi singură ‹‹Valeţii de Cupă…››.” Şi de-atunci, prietene, a devenit pentru toată lumea incontestabil că clubul „Valeţilor de Cupă” şi-a pierdut şeful, graţie energiei vigilente a domnului viconte Andréa un om bun, care ispăşeşte cu nobleţe greşelile trecute, devotându-se triumfului virtuţii.

— Ce greşeală, murmură contele Artoff, că nu l-am ucis în ziua când era în bătaia pistolului meu!

— Sigur că, în acest caz, reluă Baccarat, am fi evitat mari nenorociri în viitor.

— Crezi că acest om, spuse contele, atât de des înfrânt, nu se va descuraja?

— Niciodată, sunt convinsă.

— Dar contra cui se va întoarce? Ce scop mai poate avea?

— Ascultă: sir Williams este un om capabil să renunţe la o răzbunare oarecare, să se consoleze de o pierdere în materie de bani, dar în adâncul sufletului există o ură feroce, de nestins, cu care-şi învăluie fratele… Ar ierta totul altora, dacă aceştia l-ar ajuta contra lui.

— L-ar putea asasina?

Baccarat avu un surâs amar.

— Să fim serioşi! spuse ea, în ceea ce priveşte răzbunarea este mai pretenţios. Nu numai viaţa lui Armand îl interesează…

— Dar ce mai vrea?

— Averea lui, soţia, copilul… N-ai ghicit încă, prietene, că acest rol de ipocrit atât de răbdător jucat, această pocăinţă de şase luni, minunat regizată, care l-a putut înşela chiar pe un om atât de inteligent ca Armand de Kergaz, nu poate fi altceva decât drumul întortocheat, trasat din umbră cu abilitate, pentru a ajunge la una din acele răzbunări, care nici nu ne trece prin minte? Infamul Andréa vrea să ocupe locul lui Armand, să devină mai târziu protectorul său, poate chiar soţul văduvei; să stranguleze copilul sau să-l facă să dispară.

— Acest om trebuie ucis, murmură contele.

— După Armand, cred că ai înţeles, prietene, că mai există o persoană pe lumea asta căreia i-a jurat pieirea…

— Cine? întrebă rusul.

— Eu, răspunse cu răceală Baccarat; eu, care am făcut ca totul să se prăbuşească sub picioarele lui; eu, care, nedând impresia că-i ghicesc intenţiile, l-am urmărit fără încetare; eu, care prefăcându-mă că lupt împotriva unui inamic necunoscut, ştiam foarte bine că acest inamic este chiar el.

— Dacă va avea ghinionul de-a atinge măcar un fir din părul tău, strigă contele, căruia o mânie neaşteptată făcu să-i freamăte nările, dând fizionomiei sale o expresie teribilă şi cavalerească în acelaşi timp, îl voi sfârteca cu lovituri de pumnal.

Baccarat îi întinse mâna.

— Ai un suflet nobil, spuse ea.

— Adevărul este, murmură contele cu o voce respectuoasă şi entuziastă în acelaşi timp, adevărul este că vă iubesc…

— Taci! spuse ea, dându-i tandru o palmă pe umăr. Ai să mă obligi să te dojenesc…

În acelaşi timp, îi surâse cu tristeţe, dar cu figura luminată de o caldă prietenie.

Contele ascultă şi tăcu, dar privirea sa plină de admiraţie şi dragoste părea să protesteze împotriva acestei tăceri.

— Dar, spuse el deodată, eşti sigură că sir Williams nu ştie că i-ai ghicit intenţiile?

— De asta, răspunse Baccarat, nu pot fi încă sigură; dar, în orice caz, peste o oră îşi va forma o convingere.

— Cum aşa?

Tânăra femeie avea în continuare acel aer grav, trist, aproape sever.

— Întâi, spuse ea, ascultă-mă cu atenţie; vei vedea că, în pofida sexului, posed o diplomaţie profundă. Sir Williams va veni aici.

— Aici!

— Da, într-o oră.

— Pentru ce?

Baccarat deschise un sertar, scoase o scrisoare şi o întinse contelui.

— Citeşte, spuse ea.

Scrisoarea provenea de la sir Williams şi era concepută foarte scurt: „Doamnă, Vreţi să mă primiţi astăzi, la orele două, la dumneavoastră?

Acela care a fost sir Williams.”

— Iată o îndrăzneală stranie, murmură contele.

— Greşeşti, prietene. Sir Williams, îndrăznind să-mi ceară o întâlnire, dovedeşte cea mai mare prudenţă. Vine să-mi spună, nici eu nu ştiu ce, primul lucru care-i va trece prin minte, dar vrea în realitate să mă studieze pentru ultima oară; pentru a-şi forma o părere sigură după acest studiu şi examen.

— Crezi?

— Te voi ascunde aici, continuă Baccarat. Vei auzi totul şi dacă, ieşind de la mine, sir Williams nu va fi convins că nu mai am nici o umbră de bănuială asupra lui, accept să redevin odioasa creatură care am fost altădată.

— Dar, spuse contele, arătându-i ceasul, e ora două.

— Te voi ascunde.

Contele privi împrejurul lui.

— Unde? întrebă el. Nu văd nici uşi, nici draperii, nici perdele care m-ar putea ascunde.

Baccarat izbucni în râs.

— Într-adevăr, spuse ea, pereţii sunt acoperiţi din parchet până în tavan cu rafturi de bibliotecă, pline de cărţi, dar la doi paşi de aici există o ascunzătoare pe care au cunoscut-o trei oameni. Unul era arhitectul acestei clădiri, celălalt – muncitorul care a lucrat-o în timpul nopţii, ajutat de mine. Sărmanul arhitect a murit, muncitorul s-a retras în provincie, iar eu n-am divulgat nimănui secretul. Eşti primul care-l afli.

— Cum! când ai vândut clădirea, n-ai…

— Ascunzătoarea nu-mi putea servi decât mie, murmură Baccarat, coborând privirea, într-o vreme când mă temeam că voi vedea doi bărbaţi ucigându-se pentru mine, soarta a vrut ca să nu am niciodată nevoie de ea.

Abia se ascunsese contele, când soneria o anunţă pe Baccarat de sosirea lui sir Williams. Baronetul era foarte punctual.

După două minute, fu anunţat.

— Spuneţi-i să intre, zise tânăra femeie, a cărei atitudine era atât de calmă şi de naturală, încât sir Williams, după ce aruncă o privire cercetătoare împrejurul lui, rămase convins că erau singuri.

Domnul viconte Andréa devenise umil, trist şi era necesar ca Baccarat să aibă o convingere foarte bine formată, pentru a nu simţi nici o remuşcare că-l bănuieşte pe acest om sfânt.

— Scumpa mea copilă, îi spuse el lui Baccarat, salutând-o şi aşezându-se alături de ea cu o familiaritate respectuoasă, am venit pentru a discuta lucruri serioase.

— Sunt gata să vă ascult, domnule viconte, spuse ea.

Şi-l privi cu o nuanţă de respect şi de indiferenţă, în acelaşi timp.

Sir Williams crezu chiar că vede citindu-se în ochii ei remuşcarea.

— Stimată doamnă Charmet, înainte de a vă vorbi de motivul care mă aduce, permiteţi-mi să spun câteva cuvinte cu privire la trecutul nostru comun.

— Spuneţi, domnule.

— Aţi fost o femeie uşuratică; un sentiment înălţător v-a adus într-o zi pe drumul cel bun. Eu am fost un mizerabil, un hoţ, un asasin, urmă el coborând privirea, şi merit o pedeapsă mai severă decât stigmatul cu care sunt acoperit. Căinţa mea este, într-adevăr, atât de neaşteptată, încât trebuie să fi existat o aprobare divină ca sir Williams să îndrăznească să se roage, el care blestema din copilărie… Conversiunea mea trebuie să fi trezit la unii neîncredere şi v-aţi numărat printre aceştia.

Baccarat tăcea.

— În ziua în care Armand ne-a încredinţat amândurora misiunea de a demasca această infamă asociaţie a Valeţilor de Cupă, am simţit pe faţa dumneavoastră o tresărire care dovedea că mă consideraţi trădător.

— Mărturisesc că aşa este, spuse Baccarat, coborând privirea.

— Bănuielile dumneavoastră m-au mâhnit, dar mi-au dovedit că Dumnezeu nu m-a iertat încă şi le-am acceptat ca o pedeapsă meritată. V-aţi îndoit de mine… Cine ştie, poate aţi rămas chiar convinsă că eram şi eu unul din oamenii pe care trebuie să-i urmărim?

— Chiar aşa am crezut, domnule.

— Deci aţi acţionat izolat, cu ce metode, nu ştiu, dar aţi ajuns la acelaşi rezultat.

— Domnule viconte, spuse Baccarat, vreţi o mărturisire completă?

— Vorbiţi…

— Ei bine, ieri încă, după ce aţi aruncat acel om pe parchet cu o lovitură de pumnal.

Sir Williams avu o tresărire abia perceptibilă.

— Convingerea mea, continuă Baccarat, era abia zdruncinată.

Ea îl privi direct în faţă, cu răceală, iar el îi susţinu privirea.

— Acum, spuse ea, vă rog în genunchi să-mi daţi o dovadă, să-mi spuneţi măcar un singur cuvânt care să-mi risipească ultimele îndoieli.

Sir Williams coborî privirea.

— Ascultaţi, spuse el. Bănuielile dumneavoastră, neîncrederea dumneavoastră par să provină chiar din voinţa Domnului, care continuă să mă lovească şi ar trebui să mă înclin sub biciul răzbunător, fără să mai încerc să vă conving. Dar ce vreţi? sunt totuşi om, am inima slabă şi dispreţul dumneavoastră mă apasă…

— Dumnezeule! murmură Baccarat, care păru deodată emoţionată, dacă sunteţi totuşi sincer, dacă în loc de a fi un ipocrit şi un trădător, vă căiţi cu adevărat… Dumnezeule, ce remuşcări mă vor urmări de-acum înainte!

Baronetul simţi o bucurie feroce cuprinzându-i inima şi creierul. Totuşi figura îi rămase impasibilă şi resemnată.

— Dacă v-aş cere un jurământ, spuse el, un jurământ solemn, mi l-aţi face chiar crezându-mă vinovat, chiar crezând că-l faceţi unui mizerabil, care calcă în picioare toate jurămintele?

— Chiar dacă aş face un jurământ unui ocnaş, tot l-aş ţine.

— Ei bine! Vă cer un jurământ, cel de a îngropa în sufletul dumneavoastră, pentru totdeauna, secretul pe care vi-l încredinţez.

— Vă jur, spuse Baccarat, că niciodată nu voi repeta un cuvânt din ce voi auzi acum.

— Ei bine, reluă Andréa, poate veţi descoperi în adâncul sufletului dumneavoastră explicaţia căinţei mele.

Baccarat tresări vizibil.

— Într-o zi, după prăbuşirea îngrozitoarelor mele speranţe, am înţeles că iubesc. Eu, omul fără inimă, am

înţeles că iubesc cu ardoare, cu-n respect fără margini, femeia pe care am jignit-o… O iubeam pe soţia fratelui meu, o iubeam pe Jeanne.

Baccarat scoase un strigăt.

— Vă înţeleg, spuse ea… iertaţi-mă… iertaţi-mă…

Ea se aruncă în genunchi şi îi luă mâna; sir Williams, fremătând de bucurie, văzu strălucirea lacrimilor în ochii ei.

Crezu că învinsese sfinxul.

— Acum înţelegeţi, nu-i aşa? întrebă el, înţelegeţi că monstrul a putut să se căiască într-o zi, că a venit ziua în care a avut oroare de el însuşi, gândindu-se că a jignit şi a călcat în picioare singura femeie iubită vreodată.

Baccarat se ridică şi îi întinse mâna lui sir Williams.

— Domnule viconte, spuse ea, vreţi, la rândul dumneavoastră, o dovadă a convingerii mele că v-aţi căit cu adevărat şi că v-am făcut să suferiţi mii de torturi prin nedreptele mele bănuieli?

El clătină din cap şi un surâs indulgent – surâsul tatălui care iartă un copil neascultător – îi apăru pe buze.

— La ce bun? spuse el. Lacrimile pe care le văd în ochii dumneavoastră…

— Asta nu-i nimic, continuă ea, ţineţi…

Scoase din faldurile rochiei o armă – pe atunci foarte nouă, care se aducea din America şi se numea revolver.

Apoi i-l întinse.

— Credeţi, spuse ea surâzând printre lacrimi, că mi-a fost teamă la început să nu aveţi un pumnal asupra dumneavoastră şi să veniţi aici să mă asasinaţi?… Ei bine, luaţi această armă pe care o pregătisem pentru a mă apăra… Acum sunt în puterea dumneavoastră! Dacă sunteţi încă acel sir Williams pe care l-am cunoscut, hoţul şi asasinul, ucideţi-mă… Dacă sunteţi, aşa cum cred acum: un vinovat frământat de remuşcări, atunci iertaţi-mi bănuielile.

Se aşează din nou în genunchi.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! murmură Andréa cu o voce stinsă, oare nobila încredere a acestei femei nu sună

ca ora iertării mele?

Şi Baccarat văzu două lacrimi curgând pe obrazul slăbit al pocăitului.

Capitolul XC.

În bătălia dintre aceste două caractere, atât de puternice şi de răbdătoare, dotate cu o inteligenţă plină de îndrăzneală, măsurându-şi forţele cu arma teribilă a prefăcătoriei, trebuia să existe totuşi un păcălit.

În această luptă a vicleniei şi fineţei trebuia să existe un învingător şi un învins. Care dintre ei era sir Williams? Care era Baccarat?

Reuşise într-adevăr sir Williams să-şi convingă adversara cu privire la căinţa lui? Baccarat reuşise să-i dea impresia că-l crede?

Din ascunzătoarea sa, contele Artoff îşi puse aceste probleme, dar nu putea să le rezolve. Nemişcat, reţinându-şi respiraţia, neîndrăznind să facă nici cea mai mică mişcare care ar fi putut să-i trădeze prezenţa, tânărul rus se sperie în momentul când o văzu pe Baccarat întinzându-i revolverul lui sir Williams şi ridică imediat ţeava unuia din pistoalele sale la înălţimea frunţii acestuia, aranjând-o prin deschizătura practicată între două volume de Corneille. Dacă, în acel moment, lui sir Williams i-ar fi scăpat un gest sau o mişcare echivocă, ar fi fost ucis pe loc.

Ei bine, cel care a fost învins, victima înşelătoriei acestui duel diplomatic, a fost sir Williams.

— Acum, gândi el, Baccarat nu mă va mai deranja. Ar fi în stare să-mi încredinţeze partea ei de paradis, sigură că n-aş atinge-o…

Un moment, îi trecu prin cap ideea de a folosi permisiunea pe care i-o dăduse Baccarat şi de a o lăsa moartă cu o lovitură a pumnalului, pe care îl avea întotdeauna asupra lui. Dar această tentaţie fu imediat respinsă. Sir Williams visa o răzbunare mai frumoasă decât o moarte subită.

O ridică deci pe Baccarat, îi strânse mâinile cu căldură, o conduse spre canapea şi se aşeză lângă ea.

— Acum, spuse el, putem vorbi despre lucruri mai serioase decât convertirea mea.

— Vă ascult, prietene.

Baccarat pronunţă acest ultim cuvânt fără ezitare; dacă baronetul mai avusese măcar o umbră de îndoială, ea se risipi pe loc. De aci înainte convingerea lui sir Williams era de neclintit. Era imposibil ca Baccarat să nu aibă încredere în el.

— Scumpă copilă, spuse el, vreau să-ţi vorbesc despre evenimentele de acum trei zile. Toţi cinci am părăsit casa lui Dai-Natha în mijlocul nopţii, trăgând concluzia că ar fi mai bine să ne ceară cont justiţia, decât s-o anunţăm noi. Am ucis un mizerabil, dar comisarul de poliţie putea găsi acest lucru nepotrivit şi am acţionat înţelept retrăgându-ne. Dar iată ce s-a întâmplat după aceea: a doua zi au găsit-o pe Dai-Natha moartă, iar lângă ea pe domnul de Cambolh care mai respira. Acesta a fost transportat la spitalul Beaujou.

— Ştiu, zise Baccarat.

— Aşa! zise sir Williams, încântat şi surâzător, aveţi deci o poliţie proprie.

— Fără îndoială, şi Baccarat surâse la rândul ei.

— Pot să continui? întrebă sir Williams.

— Sigur, căci s-ar putea să nu ştiu tot.

— Starea sa a părut la început disperată, continuă sir Williams, dar medicii cred că-l pot salva.

— Cu atât mai bine, spuse Baccarat cu bucurie.

— De ce este mai bine?

— Pentru că, dacă va trăi, vom obţine de la el cele mai preţioase informaţii.

Sir Williams se închină.

— Aveţi dreptate, spuse el, nu m-am gândit la asta!

— Ei bine, reluă Baccarat, la fel de surâzătoare, fiindcă îmi recunoaşteţi superioritatea, vreau să vă dau o misiune de încredere.

— Vorbiţi…

— Acest Cambolh trebuie să fie un aventurier continuă ea, un om împopoţonat cu-n nume de împrumut, etalând o bunăstare dubioasă, un mizerabil care trebuie să aibă legături misterioase cu tot ce este mai josnic, abject şi criminal în drojdia societăţii pariziene.

— Sunt convins, spuse sir Williams calm.

— Acest om nu şi-a numit complicii, trebuie să-i denunţe; nu şi-a trădat secretul, şi acest secret trebuie să-l aflăm…

— II vom afla.

— Îl plasez deci sub supravegherea dumneavoastră şi răspundeţi de asta în faţa mea.

— Fiţi liniştită, doamnă. Începând de azi, va fi supravegheat. Vor fi urmărite fazele convalescenţei sale, vor fi culese toate mărturisirile. Se va nota până la ultimul cuvânt, tot ce spune…

— Este foarte bine. M-aţi înţeles.

— În fiecare zi, reluă sir Williams, de fiecare data când voi avea o informaţie nouă asupra acestui mizerabil, voi veni personal să v-o comunic.

— Atât cât este posibil, nu trebuie să existe între noi nici scrisori, nici întrevederi.

— Sunt de acord, urmă sir Williams, dar aş prefera alt loc pentru întrevederile noastre.

Baccarat surâse.

— Sunteţi nebun, spuse ea, cum v-aţi putut gândi că aş păstra această casă măcar o zi? Baccarat redevine doamna Charmet, iar curtezana – reînviată, un moment, pentru nevoile cauzei pe care o servim amândoi – reintră de acum înainte în umbră.

— Vă întoarceţi deci în strada Buci, în acea casă rece şi sumbră, care seamănă cu o mănăstire?

— Oare uitaţi mansarda pe care o ocupaţi în clădirea familiei Kergaz? întrebă ea cu o respectuoasă admiraţie. Mă credeţi, deci, mai puţin pocăită decât dumneavoastră?

— Nu, răspunse sir Williams.

— Atunci nu exageraţi tristeţea casei şi veniţi să mă vedeţi în strada Buci.

Sir Williams se ridică şi strânse afectuos mâna tinerei femei.

— Plec de aici cu inima uşurată de o mare greutate.

— Iar eu, spuse Baccarat, voi avea inima sfâşiată de remuşcări, prietene.

— Nu trebuie să ai nici o remuşcare, murmură el, crimele pe care le-am înfăptuit meritau neîncrederea care m-a urmărit. La revedere! Voi avea privirea aţintită asupra acestui mizerabil şi nu ne va scăpa.

După aceea se retrase.

Baccarat aşteptă ca zgomotul paşilor săi de pe nisipul aleilor să se stingă, ca poarta să se închidă în urma lui, pentru a avea convingerea că a plecat. Atunci îşi eliberă prizonierul din ascunzătoare.

— Dumnezeule! spuse tânărul conte, arătându-se, cum m-ai speriat…!

— Eu?

— Atunci când i-ai dat revolverul am crezut că te va ucide…

Ea avu un surâs calm şi frumos, surâsul femeii care crede în acelaşi timp în norocul ei şi-n dragostea care o veghează.

— Eşti un copil! spuse ea.

— Acest om putea avea un pumnal, murmură contele, ca să se arunce asupra ta. Îţi putea lua revolverul, îndreptându-l apoi spre tine!

— Nu erai aici?

— Sigur… îl ocheam cu pistolul.

— Atunci de ce îţi era teamă?

— Cele două gloanţe se puteau încrucişa, şi al lui îşi putea atinge ţinta în acelaşi timp în care l-ar fi lovit al meu.

Baccarat întinse frumoasa ei mână şi o puse pe pieptul tânărului conte.

— Iată, spuse ea, după felul în care-ţi bate inima sunt sigură că glonţul tău ar fi sosit înainte.

Răspunsul suna triumfător şi contele Artoff fremăta de emoţie.

— Ai dreptate, murmură el, privirea mea nu l-a părăsit nici o clipă: la primul gest echivoc, ar fi fost mort.

— Ce crezi despre conversiunea lui? întrebă Baccarat.

— Nu ştiu…

— II crezi pocăit?

— Dar tu? întrebă contele. Cât despre mine, îmi mărturisesc tinereţea, naivitatea, necunoaşterea oamenilor şi nu mă simt în stare să pătrund asemenea mistere.

— Pe mine mă crezi capabilă?

— Da, spuse contele cu convingere.

— Atunci reţine: sir Williams, contele Andréa, sau oricum l-ai numi, este un mizerabil! El a plecat convins că nu mai are de ce să se teamă de mine, m-am convins că a fost păcălit şi că nu este departe ora când îl vom avea cu mâinile şi picioarele legate şi-l vom obliga să-şi mărturisească josnicia.

— Eşti o femeie de geniu, spuse tânărul cu admiraţie, dar îmi permiţi o întrebare?

— Spune-o…

— Dacă ai convingerea că acest om este complice, chiar şeful celui pe care l-a înjunghiat, de ce îi încredinţezi supravegherea lui?

— Întâi pentru a-mi asigura încrederea lui.

— Şi-apoi?

— Pentru că am siguranţa că numai complicele său îl va putea demasca; aceşti doi oameni trebuie să se revadă, să se împace, să combine noi crime, pentru ca unul să termine prin a-l trăda pe celălalt.

— Asta înseamnă că-n cazul în care vicontele de Cambolh se va vindeca, îl vom lăsa să părăsească spitalul Beaujou?

— Fără îndoială.

— Şi să-şi reînceapă isprăvile?

— Ascultă, prietene, spuse Baccarat, doar acest om îl cunoaşte pe sir Williams; doar el îi poate smulge masca de ipocrizie; dacă ar muri, cauza noastră ar fi disperată. Să ne rugăm să scape… şi să pregătească împreună o nouă crimă…

— Poate ai dreptate, murmură contele Artoff, obişnuit de mult timp să aibă o încrede oarbă în Baccarat.

După cele două scene pe care le-am descris, suntem obligaţi să arătăm în câteva pagini evenimentele petrecute în cele trei luni.

Trei zile după întrevederea pe care o avusese cu vicontele Andréa, Baccarat – reinstalată în casa de pe strada Buci – primi vizita vicontelui, care venise să-i raporteze următoarele asupra pretinsului conte de Cambolh:

— Rănitul este în afară de orice pericol, cu toate că mai deliriază. Medicii sunt siguri că va scăpa cu viaţă. O versiune curioasă şi romantică, cam departe de adevăr, circulă asupra evenimentului din bulevardul Lord-Byron.

Şi sir Williams povesti despre zvonurile care circulau cu privire la uciderea pretinsului amant al indiencei Dai-Natha.

Baccarat păru să creadă tot şi-şi concedie asociatul, convins că ea se bizuie în întregime pe el.

Opt zile mai târziu, vicontele Andréa reveni. De astă dată anunţă că rănitul a intrat în convalescenţă, dar medicii se temeau că va rămâne idiot.

Baccarat se arătă foarte mâhnită de această ştire.

Mai trecură trei săptămâni.

În acest timp, sir Williams o ţinu pe Baccarat la curent cu toate cuvintele incoerente ale rănitului, apoi veni s-o anunţe că fusese cerut de mama lui şi îi raportă atât scena care avusese loc la spital, cât şi cea de la judecătorul de instrucţie. Baccarat, care ţinea cu tot dinadinsul să treacă drept cea păcălită de sir Williams, îl însărcina să exercite

asupra falsului gentilom aceeaşi supraveghere ca şi până acum şi să-l urmărească zi cu zi în mansarda mamei sale, aşa cum făcuse la spital.

Sir Williams continuă să-i aducă buletine medicale de o minunată exactitate. În fine, într-o zi – exact a doua zi după cea în care Rocambole părăsi în grabă mansarda pentru a pleca la Le Hâvre – sir Williams se prezentă în strada Buci. El o anunţă pe Baccarat că Rocambole, rămas idiot pentru tot restul vieţii, plecase în provincie la un frate al mamei, cultivator înstărit, care se oferise să aibă grijă de el.

— Foarte bine, spuse Baccarat; după dumneavoastră, ce-ar trebui să facem acum?

— Nu prea ştiu… răspunse sir Williams.

— Sunt de părere să nu-l pierdem din vedere.

— Fie. Voi face să fie urmărit şi în provincie.

— Unde se află acum?

— A plecat în Anjou.

— În ce sat?

— Voi şti numele satului astă seară.

— Foarte bine! Vom mai vorbi şi vom hotărî.

Sir Williams era din ce în ce mai convins că Baccarat avea în el o încredere fără margini şi că nu va înceta să se bizuie pe el.

Tocmai voia să se retragă, când uşa cabinetului de lucru al doamnei Charmet – care, ne amintim, dădea în salonul acela mare şi trist, cu stucaturi din stejar negru – se deschise şi micuţa evreică intră.

De mult timp medita Baccarat asupra acestei lovituri de teatru.

De trei luni, ori de câte ori sir Williams venea la ea, părea că este în căutarea cuiva. Fără să vrea, privirea-i rătăcea ici şi colo, părând să caute cheia unei enigme pe care nu reuşea s-o descifreze. Enigma consta desigur în absenţa micuţei evreice.

Niciodată Baccarat nu i-a vorbit de ea, niciodată nu i-a pronunţat numele, niciodată sir Williams n-a mai întâlnit-o.

În momentul în care uşa cabinetului se deschise, sir Williams era întors către ea.

Micuţa evreică intră surâzătoare şi alergă către Baccarat. Aceasta îl văzu atunci pe sir Williams tresărind, pălind, apoi înroşindu-se tot… Ea se prefăcu că îmbrăţişează copila, pentru a-i da timpul de a-şi reveni din tulburarea provocată de această apariţie neaşteptată.

Două minute mai târziu, sir Williams redevenise la fel de calm şi impasibil cum fusese înainte de sosirea Sarei. Mai vorbi încă un sfert de oră, fără să pară că acordă vreo atenţie copilei, apoi se retrase.

Abia plecase, că Baccarat o trimise pe fetiţă în camera ei şi trecu în camera de lucru, unde o aştepta contele Artoff.

— Ei bine? întrebă el, privind-o curios.

— Prietene, spuse ea, în această lume nimic nu e perfect. Omul acesta, atât de răbdător şi de şiret, posedă un defect în mijlocul impenetrabilei sale armuri. O iubeşte pe Sarah… şi în acest punct îl voi lovi!

— Dar, întrebă contele, care auzise tot, dacă ne scapă complicele lui?

— Nu te teme de nimic, îl vom regăsi în curând.

Şi, ca şi cum ar fi ascultat de nişte misterioase oracole ale viitorului, Baccarat adăugă:

— S-a odihnit trei luni. Fără îndoială că le-a folosit pentru a combina cine ştie ce nouă şi oribilă maşinaţie; dar iată că ora executării ei a sunat, căci, ştiu foarte bine, complicele său nu este deloc idiot şi sper că în curând vom vedea sosind ziua ispăşirii…

În ajunul triumfului, bestia sălbatică va cădea în capcana pe care i-o sap sub picioare de trei luni şi momeala pe care o voi plasa în fundul capcanei va fi această fată, asupra căreia a îndrăznit să ridice privirea-i ucigaşă…

Tânărul rus tremură, căci văzu licărind în privirea lui Baccarat un fulger ca acela care precede furtuna, părând să prezică apropiata pedepsire a infamului Andréa.

Capitolul XCI

„Ciuboţica Cucului”, vila pe care contele de Kergaz o avea între Chatou şi Croissy, era o încântătoare locuinţă, izolată la marginea apei, departe de celelalte clădiri. Grădina ei, în amfiteatru, ajungea până la râu şi avea o portiţă care dădea chiar spre mal.

Contele cumpărase această vilă cu două luni înainte.

Revenind într-o seară de la Saint-Germain, într-o caleaşcă deschisă, împreună cu Jeanne, trecură prin faţa vilei. Contesa admirase căsuţa albă, pe jumătate ascunsă sub verdeaţă, şi domnul Kergaz ordonă să se oprească caii. Pe una din faţade, văzu aceste cuvinte scrise cu litere groase:

CASĂ DE VÂNZARE.

Casa era la fel de cochetă pe dinăuntru, cum era şi pe dinafară: se simţea că cel care o construise o făcuse pentru el şi că era un om de gust.

— Dragă Armand, spuse Jeanne, vizitând vila, micul parc, grădina, ar trebui să cumperi căsuţa. E aşa de drăguţă… vom putea petrece aici luna mai…

Cum dorinţele Jeannei erau porunci, Armand cumpără „Ciuboţica Cucului” şi avea intenţia să-şi petreacă aici toată luna mai, lună atât de încântătoare în apropiere de Paris, dar care mai departe este încă rece.

La opt zile, după prezentarea marchizului don Inigo de los Montes, Jeanne şi Armand erau instalaţi în vilă doar cu trei servitori: o bucătăreasă, un valet şi o cameristă. Armand mergea la Paris în fiecare zi şi revenea seara. Jeanne, cu copilul de mână, făcea lungi plimbări pe malul râului şi pe insula Croissy. Vicontele Andréa rămăsese la Paris, conform dorinţei exprimate de contesă.

Armand nu împărtăşea părerile soţiei sale despre sentimentele fratelui său; el ştia foarte bine că, oricât de disperată şi oricât de mută ar fi o adevărată dragoste, vederea femeii care o inspiră te face mai puţin să suferi decât lipsa ei. De aceea, hotărî să i se păstreze vicontelui o cameră la „Ciuboţica Cucului”; şi fiindcă voia să-i favorizeze

mania spre ascetism, îi alesese o mansardă tapisată cu hârtie ieftină şi cu mobilă din lemn de brad.

Uneori, îşi zicea el, îl voi lua pe Andréa să mănânce la „Ciuboţica Cucului” şi va rămâne o zi sau două. Chiar dacă va suferi puţin văzând-o pe Jeanne, se va bucura de aerul curat, atât de necesar celor cu sănătatea şubredă.

Dar până atunci, sub un pretext sau altul, Andréa a refuzat sistematic să vină pentru câteva ore la Chatou.

Marchizul don Inigo de los Montes devenise, însă, un obişnuit al vilei. În opt zile luase prânzul aici de trei ori. Domnul de Kergaz – dorind să fie agreabil vechiului său prieten Urbain Mortonnet, sedus şi de aerul de naivitate impregnat cu purtări aristocratice ale tânărului marchiz – se achită cu conştiinciozitate de funcţiile lui de mentor. Îl conduse pe tânărul brazilian la operă, la Comedia Franceză, la primele curse de la Chantilly şi de la Le Marche, îl prezentase îţi câteva saloane şi mai ales la doamna Fernand Rocher, care dăduse un bal.

Marchizului îl plăceau exerciţiile fizice şi adora caii. Armand îl convinsese să-şi cumpere un splendid cal irlandez. Marchizul venea, de obicei, de la Paris la Chatou călare, cel mai ades singur, uneori împreună cu Armand.

Domnul de Kergaz mergea la Paris aproape în fiecare zi şi revenea seara la „Ciuboţica Cucului”. Când venea însoţit de tânărul brazilian, acesta părăsea vila către orele zece sau unsprezece seara.

Într-o dimineaţă, ajungând la Paris, domnul de Kergaz găsi o invitaţie care fusese înmânată în ajun intendentului său. Un tânăr pictor, pe care contele îl protejase, îl încurajase şi-l făcuse cunoscut în lume, se căsătorea. El îl ruga pe protectorul său să-i onoreze la nuntă cu prezenţa sa.

Putea Armand să-l refuze? Dar chiar în ajun îl invitase pe don Inigo la o plimbare în pădurea Saint-Germain, unde urmau să vâneze a doua zi. Între aceste două obligaţii, Armand rămase, un moment, nedecis.

Se gândi că de vânat se vânează des la Saint-Germain, în timp ce tânărul său protejat nu se căsătorea decât o singură dată. Aşa că-i scrise câteva cuvinte brazilianului, pentru a se scuza.

Apoi îl chemă pe Andréa şi, întinzându-i invitaţia pictorului, îi spuse:

— Sper că vei fi amabil, scumpe frate, să mergi astă seară la „Ciuboţica Cucului”.

Andréa tresări şi Armand îl văzu pălind.

— Ai să zici că-s nebun, spuse Armand, dar sunt atât de puţin obişnuit s-o las pe Jeanne singură noaptea, încât n-aş fi cu adevărat liniştit, decât dacă vei avea grijă de ea.

— Dar… frate… bâlbâi Andréa.

— Du-te, deci, să cinezi cu ea, continuă Armand, îţi vei lua în primire camera pe care ţi-am pregătit-o şi o vei avertiza pe Jeanne că ajung foarte târziu, către ora patru sau cinci dimineaţa.

Andréa păru să se resemneze la un mare sacrificiu, dar acceptă şi plecă pe la ora cinci după-masă cu trenul, clasa a treia, ca un mic rentier care calculează cu înţelepciune o economie de şase bani. Ajunse la „Ciuboţica Cucului” pe la ora cinci.

Jeanne îşi aştepta soţul. Când Andréa îi comunică că Armand este reţinut la Paris şi că nici tânărul brazilian nu va veni, contesa avu un simţământ amestecat de bucurie şi tristeţe. Nici ea nu ştia de ce. Marchizul don Inigo de los Montes îi provoca teamă. Aflând că nu vine, se simţi uşurată, cu toată neplăcerea provocată de absenţa soţului.

Domnul viconte Andréa continuă să-şi joace de minune rolul de victimă resemnată, de om torturat care se complace în torturile sale. Avu curajul să ia masa în doi, cu femeia pe care o iubea în tăcere, să coboare pudic privirea când ea se uita la el şi să-i ofere braţul pentru plimbarea pe care Jeanne o făcea în fiecare seară după cină.

Când se întoarseră, era întuneric.

Jeanne luă o lumânare şi îi spuse:

— Haide, scumpul meu frate, te voi conduce în camera ta.

Pronunţând aceste ultime cuvinte, ea surâse cu tristeţe.

— Această cameră, spuse ea, este mansarda cea mai mică a clădirii. Armand îţi cunoaşte gusturile şi de aceea ţi-a rezervat-o.

— Armand a avut dreptate, răspunse el cu umilinţă, dar sunt convins că este încă prea mult pentru un sărman păcătos ca mine.

Şi o salută, ca şi cum ar fi dorit să evite prelungirea unei discuţii care îl tortura.

— Bietul om! gândi contesa, retrăgându-se.

Începu să se gândească că nefericitul o iubea şi că trebuie să fi suferit cumplit în timpul acestei lungi plimbări de seară, când umblaseră braţ la braţ.

După ce Jeanne plecă, domul viconte Andréa deschise fereastra şi-şi sprijini coatele de pervaz. Ca un general în ajunul unei bătălii, baronetul studia terenul. La urma urmei, el cunoştea bine vila. Venise când s-a pus problema cumpărării ei şi revenise când muncitorii făceau lucrările necesare primirii noilor stăpâni. Şi chiar în acea zi, ca un om obişnuit să judece totul dintr-o privire, îşi întipărise în minte, în câteva minute, întregul plan interior şi exterior al clădirii. Putem spune că sir Williams, sprijinit de pervaz, făcea o simplă recapitulare.

Era aproape ora zece. Noaptea era întunecoasă. Umbra învăluia grădina. Se auzea murmurul apei fără să i se vadă strălucirea de argint. În casă era tăcere.

Cei trei servitori se culcaseră. Doar Jeanne veghea încă… Sau cel puţin aşa puteai bănui, după lumina căzută pe arborii de la fereastra ei, de la primul etaj.

Andréa ştia că doamna de Kergaz îşi păstra chiar şi la ţară obiceiurile pariziene. Se trezea târziu şi nu se culca niciodată înainte de miezul nopţii, citind sau brodând într-o cămăruţă vecină cu dormitorul.

— Să mergem! gândi sir Williams, nu-mi merge rău în ultimul timp şi totul vine când trebuie… Servitorii dorm în partea din spate a clădirii, în timp ce camera lui Jeanne este în faţă şi dă în grădină… Nu vor auzi nimic… Să mergem să deschidem poarta.

Coborî în vârful picioarelor, oprindu-se la fiecare treaptă a scării, atât de tare se temea să nu facă vreun zgomot; apoi, continuându-şi drumul cu aceleaşi precauţiuni, ajunse la capătul scării şi, cu tot întunericul care îl înconjura reuşi să-şi găsească drumul. Ai fi zis că pupila sa dilatată căpătase darul de a vedea în întuneric. Fără ezitare, se îndreptă spre stânga, către o seră, a cărei uşă era întotdeauna deschisă; traversă sera în toată lungimea ei şi ajunse în grădină. Aici se opri din drum şi privi faţada clădirii.

Ferestrele camerei lui Jeanne erau în continuare luminate şi întredeschise, lăsând să intre caldele adieri ale vântului pornit din amurg şi la care începuseră să se adauge câteva picături de ploaie.

Sir Williams remarcă un copac, un tei, plantat foarte aproape de zid, care urca către fereastra camerei lui Jeanne, astfel încât ramurile lui erau abia la patru sau cinci picioare depărtate de brâul de sub fereastră.

— E-n regulă! gândi el, derbedeul este agil ca o pisică şi va sări cu uşurinţă.

Reîncepu să meargă, ducându-şi pantofii în mână, pentru a nu lăsa nici o urmă de încălţări pe nisip, şi alese aleile cele mai întunecoase. Ajunse astfel până la zidul de la marginea apei; găsi portiţa, care era închisă cu-n simplu zăvor. Bătrânul spărgător era prea versat în arta deschiderii broaştelor şi a tragerii fără zgomot a zăvoarelor, pentru a provoca tocmai aici cel mai mic scârţâit. Poarta se deschise fără zgomot, iar după ce ieşi, sir Williams o închise cu aceleaşi precauţiuni.

— Să mergem la întâlnire, îşi spuse el, numai să fii punctual.

Îşi puse pantofii şi urcă încet pe mal, trăgând cu urechea la cel mai mic zgomot şi căutând să pătrundă cu privirea prin beznă.

Când ajunse la o sută de metri de casă, se opri pentru a asculta. Auzi un zgomot îndepărtat… ca paşii grăbiţi ai unui om întârziat.

— El trebuie să fie! îşi zise vicontele.

Şi mai înaintă puţin.

Zgomotul se apropia, în curând se putea distinge o umbră.

Atunci, în loc să mai înainteze, se aşeză foarte liniştit în iarbă şi rămase nemişcat.

Paşii se apropiau. Sir Williams observă o umbră care părea să se mişte. Apoi, pe măsură ce această umbră înainta, putu distinge, la intervale inegale, un mic zgomot metalic, zgomotul unui pinten lovind o pietricică.

De această dată era hotărât:

— El este! îşi spuse sir Williams.

Scoase un amnar din buzunar, îl scapără şi făcu să ţâşnească o jerbă de scântei, apoi îşi aprinse o ţigară pe care o scoase din buzunar.

Făcând toate acestea, continua să rămână aşezat în iarbă.

Dar fără îndoială că acesta era semnalul, căci umbra care înainta mereu şi care nu mai era decât la mică distanţă, mai merse câţiva paşi şi spuse cu-n accent meridional:

— Domnule, sunteţi amabil să-mi daţi un foc?

— Cu plăcere, senior, răspunse sir Williams, care-l recunoscu pe tânărul marchiz brazilian don Inigo de los Montes.

Don Inigo ajunse în dreptul lui sir Williams. Acesta se ridică şi spuse:

— Eşti punctual.

— Eşti gata, unchiule?

— Fără îndoială, dar tu?

— Fii liniştit.

— Cunoşti micul discurs?

— Ca un tânăr premiant.

— Vei fi patetic, antrenant, irezistibil?

— De cincisprezece ani tot văd melodramele bulevardului…

— Foarte bine! Să încercăm.

Cei doi plecară de-a lungul malului şi coborâră până la vilă.

Ajunşi la portiţa grădinii, sir Williams ridică din nou privirea spre faţadă, remarcă cu bucurie că la fereastra lui Jeanne ardea încă lumina şi, arătând copacul din dreptul ferestrei, îi suflă la ureche lui Rocambole:

— Iată! Un om care a aruncat lasoul în pampas şi a parcurs pădurile virgine trebuie să ştie să se caţăre în copaci… Aşteaptă cinci minute, cât îmi trebuie pentru a ajunge liniştit în camera mea, unde voi cădea într-un somn profund.

În timp ce marchizul don Inigo de los Montes aştepta, sir Williams reintră în casă cu aceleaşi precauţiuni pe care le luase la ieşire…

Capitolul XCII.

Într-adevăr, cu toate că pentru viaţa la ţară era foarte târziu, contesa de Kergaz nu se culcase încă. Aşezată în faţa unei broderii, lucra… sau, mai curând, visa. Separată numai de câteva ore de scumpul ei soţ, stând în casă singură, se simţea foarte tristă. De patru ani de când dura fericirea lor, era prima dată că se găsea fără soţul ei în cursul nopţii. Fireşte, motivul pentru care lipsea Armand era serios, iar scrisoarea încântătoare şi afectuoasă pe care i-o scrisese era suficientă pentru a o linişti.

Îşi repeta mereu toate acestea; când văzu că trecuse de ora unsprezece, îşi spuse chiar că Armand va veni în zori şi că, deci, mai rămân doar câteva ore până în momentul când îl va revedea… în pofida tuturor acestor gânduri, ea nu-şi putu opri o stare de vagă nelinişte.

În fond, de ce îi era frică? Era păzită de servitori devotaţi. Andréa, cumnatul a cărei căinţă făcuse din el un sfânt, se afla în aceeaşi casă. Acum, Jeanne avea o încredere desăvârşită în omul care altădată o jignise atât de profund.

Starea ei de spirit era totuşi neliniştită şi, căutând cauza acestei nelinişti, gândul o purtă dintr-o dată la marchizul don Inigo de los Montes. La acest gând, la acest chip care părea să se deseneze clar în imaginaţia-i tulburată, contesa de Kergaz tresări.

Cum îşi putea explica această neaşteptată teamă? Marchizul nu spusese nici un cuvânt, nu lăsase să-i scape nici un gest care ar fi fost jignitor pentru doamna de Kergaz, şi totuşi Jeanne simţise că – prea puţin grijuliu faţă de datoria ce-i impusese primirea călduroasă a soţului ei – acest om avea îndrăzneala de-a o iubi… Şi tocmai acest fapt îi producea frică. Simţi instinctiv că acest străin, cu tenul măsliniu, cu părul ca lignitul, părea capabil de orice, chiar de o crimă atunci când era împins de o pasiune fanatică. Împotriva voinţei ei, contesa avu un tremur gândindu-se la marchiz…

Ce putea face? Putea să-i spună lui Armand: „Nu-l mai primi pe acest tânăr… i-am ghicit gândurile”. Era inadmisibil, căci ar fi însemnat în acelaşi timp să-i spună soţului ei: „Mi-e frică atât de mine, cât şi de el”… Şi apoi, cine ştie? se putea înşela…

Cu toate eforturile pe care le făcea, Jeanne îşi simţi gândurile asediate de amabilitatea brazilianului. Deşi el nu venise, şi nici nu va veni… căci era trecut de ora unsprezece, oră când la ţară toată lumea se culcă, oră când o femeie de rangul contesei de Kergaz nu putea primi pe nimeni, în absenţa soţului ei. Jeanne îşi spuse că exagerase şi, părăsind broderia începută, se apropie de fereastră. Spera să-şi răcorească fruntea, înfierbântată de această nelinişte, la aerul proaspăt al nopţii… Dar vântul era furtunos, cerul apăsător. Un vânt puternic apleca arborii

din grădină şi îi făcea să trosnească. O picătură de ploaie căzu pe mâna lui Jeanne. Pentru un moment îi trecu prin minte să închidă fereastra, dar era femeie şi, deci, curioasă… Nu voia să-i fie frică de furtună şi aproape că aştepta să vadă primele fulgere brăzdând bolta plumburie a cerului.

Se întoarse la broderia ei şi începu să se gândească la Armand… Timp de câteva minute uită singurătatea, izolarea, timpul care trecea, şi se identifică atât de bine cu cel la care se gândea, încât avu impresia că era cu el împreună.

Dar un zgomot o făcu să tresară şi o smulse din reverie. I se păru că auzise paşi în grădină. Jeanne se reîntoarse la fereastră, se aplecă în afară şi ascultă. Obscuritatea nopţii era aproape completă. Nu se auzea alt zgomot, decât trosnetul arborilor sub rafalele de vânt care prevesteau furtuna.

— Nu este decât vântul, gândi Jeanne. Am înnebunit de-a binelea, cu temerile mele.

Luă de pe etajeră o carte şi o deschise. Trecură câteva minute, timp în care căută un refugiu în lectură… dar, deodată, tresări din nou… De această dată avu aproape certitudinea că aude paşi pe nisipul aleii.

Se reîntoarse la fereastră… Acelaşi întuneric, aceeaşi linişte.

Atunci tânăra femeie se autoironiză şi, pentru a-şi da curaj, luă o lumânare şi trecu în camera vecină, unde dormea copilul… Micul Armand se odihnea liniştit. Jeanne se opri câteva minute, privindu-l. Speriată, mută, surâzătoare totuşi, având grijă să nu-i scape vreun zgomot care l-ar fi putut trezi, se aplecă asupra lui cu delicateţe, îi sărută uşor buclele blonde şi plecă în vârful picioarelor până în budoar… Deodată, se dădu un pas înapoi, uluită, cu privirea aţintită cu spaimă spre fereastra care încadra frunzişul stufos al teiului indicat de sir Williams lui Rocambole, şi-n mijlocul căruia contesa de Kergaz avu

impresia că vede două puncte luminoase, doi ochi scânteietori îndreptaţi către ea.

Vicontele Andréa, ca om care exploatase mult timp acest sentiment uman numit fricǎ, ştia din experienţă că marile spaime sunt mute şi se exprimă de obicei printr-un fel de prostraţie, de paralizare a simţurilor. Indicând pretinsului brazilian escaladarea copacului, sir Williams calculase că teroarea simţită de Jeanne – când va vedea intrând un om pe fereastră – va fi atât de mare, încât nu va putea scoate nici un strigăt.

Sir Williams nu se înşelase. Jeanne rămase mută, cu privirea aţintită asupra celor două puncte luminoase… Din gâtul crispat nu ieşi nici un strigăt; braţu-i înţepenit refuză să se întindă către cordonul de sonerie… Se dădu înapoi un pas, apoi încă unul şi se simţi lipită de zid.

În acest moment, cele două puncte luminoase îşi schimbară locul, o umbră se mişcă în frunziş… Apoi această umbră sări.

Şi Jeanne de Kergaz, îngheţată de spaimă, văzu în faţa ei un bărbat care sărise cu uşurinţa unui tigru, de pe ultimele ramuri ale teiului, pe parchetul camerei sale. Îl recunoscu şi sângele-i îngheţă în vine… Era marchizul don Inigo de los Montes.

Există spaime atât de îngrozitoare, încât pana nu le poate descrie. Văzându-se în prezenţa celui de care, instinctiv, se temea, a acestui străin care îndrăznea să pătrundă în mijlocul nopţii pe fereastră în camera ei, doamna de Kergaz fu cuprinsă de o spaimă îngrozitoare, ajungând să se întrebe dacă nu cumva devenise jucăria unui coşmar.

Dar banditul avea îndrăzneala rolului, o salută şi îi spuse:

— Vă rog să-mi iertaţi periculosul drum pe care l-am ales pentru a ajunge la dumneavoastră şi vă rog să-mi permiteţi să spun câteva cuvinte, care sper că vor explica strania mea purtare.

Marchizul se exprima atât de calm, vocea sa era atât de naturală, încât doamna de Kergaz se întreba dacă putea exista vreun motiv care să-l fi silit să aleagă acest drum.

Îl privea uimită, mută, neavând puterea de a striga.

— Doamnă contesă, reluă don Inigo, sunt un gentilom şi cunosc respectul pe care vi-l datorez. Nu mă condamnaţi, deci, înainte de a mă asculta…

El rămase la distanţă, cu capul descoperit, într-o atitudine respectuoasă şi rugătoare, care calmă puţin spaima tinerei femei.

— Doamnă contesă, urmă el, dacă am intrat la dumneavoastră ca un hoţ, în mijlocul nopţii, înseamnă că un motiv foarte serios m-a împins să procedez astfel. Permiteţi-mi să vă explic şi vă rog în genunchi, în numele a tot ce este mai sfânt în ochii dumneavoastră, nu strigaţi, nu mă alungaţi înainte de a mă asculta.

Vocea lui don Inigo era atât de calmă, încât Jeanne lăsă să-i scape un gest care putea însemna: vorbiţi…

Don Inigo continuă.

— Ceea ce am să vă spun, doamnă, este un astfel de secret, încât nici soţul dumneavoastră, nici oamenii dumneavoastră, nimeni pe lume în afară de dumneavoastră nu-l poate auzi.

Şi cum pe faţa doamnei de Kergaz mirarea părea să ia locul spaimei, el continuă:

— Să vin aici împreună cu contele era, deci, imposibil… să vin fără el, să mă anunţ prin servitorii dumneavoastră, însemna să vă compromit în mod odios… şi totuşi… încheie el apăsându-şi mâna pe inimă, acest secret este aici şi mă sufocă.

Doamna de Kergaz tresări şi începu să înţeleagă.

— Domnule! spuse ea cu mândrie, regăsindu-şi, în fine, vocea.

— Doamnă! strigă don Inigo, ascultaţi-mă o secundă.

Şi se aşeză în genunchi…

Nici în această clipă doamna de Kergaz nu avu puterea să strige. Rămase în picioare, fără respiraţie.

— Doamnă contesă, reluă don Inigo, la fel de respectuos, dar ferm, sunt născut în acele ţinuturi calde în care omul, regele naturii, nu cunoaşte obstacole decât pentru a le învinge; sunt născut acolo unde imposibilul constituie o adevărată atracţie.

Jeanne ascultă tremurând şi nu voia să se gândească la continuarea discursului.

— Am venit la Paris, urmă el, atras de o forţă necunoscută, spre un ţel misterios şi pe care nu-l puteam ghici. Am douăzeci şi cinci de ani, am o avere fabuloasă, sunt regele neîncoronat al unor plaiuri întinse, unde oamenii şi animalele îmi aparţin… Trebuie să vă spun că averea şi izolarea mă apăsau şi că am venit la Paris pentru a căuta o soţie după gustul meu, o femeie căreia i-aş fi sclav şi pe care mi-aş face-o regină.

Contesa se înşelă sau, cel puţin, spera să se înşele auzind aceste cuvinte. Crezu că don Inigo se gândea să se căsătorească şi că venea la ea pentru a-i cere sprijinul.

— De opt zile, am găsit, în sfârşit, această femeie, până atunci necunoscută şi totuşi adorată.

Spunând aceste cuvinte, fruntea i se acoperi de-o culoare roşie.

Contesa asculta înspăimântată.

Marchizul reluă:

— Am găsit această femeie. Ştiu bine câte obstacole se ridică între noi, spuse el cu amărăciune; că lumea şi prejudecăţile ei au săpat între mine şi ea prăpăstii adânci. Dar nu are importanţă! în inima mea sunt tezaure de tandreţe pentru a umple prăpăstiile. Am încredere în dragostea mea, am încredere în steaua mea…

Jeanne începu din nou să tremure. Se gândi că era singură… Singură în această vilă aproape pustie, singură, departe de Paris, departe de iubitul ei Armand, singură în

prezenţa acestui nebun, care vorbea cu îndrăzneală despre o dragoste stranie şi imposibilă.

— Această femeie pe care o iubesc, continuă don Inigo cu exaltare, această femeie de care mă separă legile şi prejudecăţile lumii întregi, am jurat s-o cuceresc şi să fie a mea… Mi-am jurat s-o iau cu mine sub cerul totdeauna albastru al ţării mele, în mijlocul plaiurilor noastre, mai frumoase decât oraşele Europei… să-i pun la picioare un popor de sclavi, să-mi petrec eu însumi restul vieţii la picioarele ei.

Acest limbaj exaltat, sfârşi prin a o smulge pe contesă din inerţia ei. Cu un singur gest, ea-i impuse tăcerea marchizului don Inigo de los Montes.

— Domnule, spuse ea, pentru a-mi spune aceste nebunii…

— Nebunii… fie, spuse el, dar adevărate… sincere… ţâşnite din adâncul inimii.

Şi continuă s-o privească cu îndrăzneală.

— Domnule, spuse contesa cu o demnitate rece, desigur că uitaţi că sunt…

— Nu, doamnă, deloc!

— Uitaţi că domnul de Kergaz, soţul meu, continuă Jeanne, v-a deschis casa…

— Nu, nu uit deloc…

Vocea sa era fermă şi nuanţată de o odioasă infamie.

— Doamnă, întrerupse el brusc, aţi ghicit, deci, despre ce femeie am vorbit? strigă el, punând un genunchi în pământ: cea pe care o iubesc, cea pe care mi-am jurat s-o cuceresc, fiinţa adorată pentru care voi răsturna toate obstacolele, această femeie sunteţi dumneavoastră!

Marchizul se ridică, făcu un pas către ea, vru să-i ia mâinile şi să-şi apese pe ele buzele-i perfide.

Jeanne dădu înapoi şi scoase un strigăt teribil:

— Ajutor, Armand! Ajutor…!

— Nu-i aici, râse mizerabilul, este departe… iar dumneavoastră…

Nu apucă să termine fraza… Se deschise o uşă şi dintr-o dată, apăru un om, cu privirea scânteind de mânie, care pălmui obrazul îndrăzneţului aventurier.

— Nemernicule! exclamă el, cu o voce tunătoare.

Capitolul XCIII.

Omul care se ivise în ajutorul lui Jeanne, salvatorul pe care însăşi Providenţa părea să-l fi trimis, chiar în momentul în care contesa de Kergaz, casta şi nobila soţie a lui Armand, era jignită, nu era Armand, cum s-ar putea crede, ci vicontele Andréa. Andréa sau sir Williams, adică

acest geniu al răului, care înjgheba bucată cu bucată opera de distrugere a acestei nobile familii, care preparase cu o tenace abilitate această scenă temerară, în care, după jignirea adusă celei mai sfinte dintre femei, îşi rezervase rolul de Deus ex Machina, pentru a da impresia că este salvatorul celei pe care, de fapt, se pregătea s-o distrugă.

La vederea celui pe care-l considera ca un eliberator, un prieten, un cumnat devotat, Jeanne scoase un strigăt de bucurie:

— Sunt salvată, exclamă ea, şi-l privi tremurând toată, plină de încredere, începând să se liniştească.

În acel moment, vicontele Andréa nu mai era omul umil, cu privirea coborâtă. Un fulger de mânie îi lumina faţa, dându-i un aspect marţial şi teribil. Atitudinea sa semăna cu a vechilor gentilomi, care scoteau sabia pentru a-şi apăra onoarea blazonului şi mândria unei vechi familii.

Jeanne avu impresia că-l vede chiar pe Armand de Kergaz.

Andréa se întoarse întâi către ea şi-i spuse cu o oarecare severitate:

— Doamnă, este absolut necesar ca jignirea care vi s-a adus să fie un secret cunoscut doar de cele trei persoane care se găsesc de faţă în acest moment.

Cum Jeanne tăcea, el făcu un pas către don Inigo şi îi zise cu răceală:

— Domnule, sunteţi un laş!

— Domnule! exclamă pretinsul brazilian, care mima admirabil frica.

Vicontele Andréa scoase liniştit un pistol din buzunar şi-l armă metodic.

— Domnule, îi spuse el, alegeţi: sau veţi fi liniştit şi mă veţi asculta, sau vă voi zbura creierii.

Brazilianul îşi încrucişă braţele, părând să cedeze forţei.

— Domnule, continuă vicontele, femeia pe care aţi îndrăznit s-o jigniţi, pe care aţi obligat-o să asculte un limbaj incalificabil este soţia fratelui meu. Asta înseamnă,

domnule, că unul dintre noi doi este de prisos pe acest pământ.

Brazilianul înclină capul.

— Domnule, continuă Andréa, va trebui să ne batem fără ca să se poată vreodată bănui motivul certei noastre şi, cum viaţa dumneavoastră este în mâinile mele, cum nimic nu mă poate împiedica să vă ucid, voi uza de acest drept, dacă nu-mi veţi da cuvântul de onoare de-a respecta întotdeauna acest secret.

— Vă dau cuvântul meu, domnule, spuse don Inigo.

Andréa coborî ţeava pistolului, încetând de a-l ţinti pe marchiz.

— Veţi ieşi de aici, continuă Andréa, veţi pleca aşa cum aţi venit… Vă veţi întoarce imediat la Paris.

— Sunt la ordinele dumneavoastră, domnule, spuse brazilianul.

— Aşteptaţi, spuse Andréa, cu-n ton poruncitor, aşteptaţi…

Privind-o pe contesă, spuse:

— Domnul de Kergaz nu trebuie niciodată să bănuiască că eu mă duelez cu străinul căruia cu atâta nobleţe i-a deschis uşa casei sale, pentru că acest om a avut îndrăzneala de-a călca în picioare în mod nedemn această ospitalitate.

— Nu va şti niciodată adevărul, domnule, murmură don Inigo.

— Pentru aceasta, reluă vicontele, este necesar să treacă o zi întreagă. Armand ştie că eu sunt aici… dacă mă bat cu dumneata mâine, va ghici că aţi venit aici… în douăzeci şi patru de ore, vă voi trimite martorii mei.

— Îi voi primi, domnule.

— Ne vom bate cu pistolul.

Don Inigo făcu un gest care trăda aversiunea.

— Vă înţeleg, domnule, spuse cu răceală Andréa, aveţi prejudecata săbiei; dar cu ea se răneşte des, se ucide rar… Cu pistolul se poate greşi, dar se reîncepe şi se sfârşeşte

prin a ucide. Şi, după cum v-am spus, unul dintre noi este de prisos…

— Foarte bine, domnule, spuse cu răceală don Inigo.

— Poimâine dimineaţă, deci, spuse Andréa, arătându-i cu degetul fereastra.

Don Inigo se înclină, o salută pe contesă, se îndreptă către fereastră, încalecă pervazul şi dispăru.

Abia atunci vicontele Andréa o privi pe doamna de Kergaz. Jeanne era mută, palidă.

Andréa îi luă mâna.

— Liniştiţi-vă, doamnă, îi spuse el. Nu trebuie să vă mai fie frică de nici un pericol.

Vocea eliberatorului său o trezi pe Jeanne la realitate. Ea strânse mâna vicontelui şi izbucni în lacrimi.

— Vă mulţumesc! murmură ea, sunteţi salvatorul meu.

— Veghez asupra onoarei familiei mele, răspunse Andréa, cu-n ton solemn şi emfatic. Odihniţi-vă, doamnă, nimic nu vă va tulbura somnul. Noapte bună…

Domnul viconte Andréa făcu primul pas pentru a se retrage.

— Cumnate, spuse Jeanne, cu-n ton de rugă, nu vă veţi bate, nu-i aşa?

— Trebuie.

— Dar e imposibil? Eu n-am jurat şi-l voi preveni pe Armand. Armand nu va consimţi.

— Este adevărat, spuse Andréa, că dacă Armand află ce s-a întâmplat, nu mă voi bate eu, ci el.

— El?! făcu ea speriată.

— Scumpa mea cumnată, murmură ipocritul, ştiţi foarte bine că, pe acest pământ, există circumstanţe în care orice justiţie umană păleşte, în faţa acestei legi supreme numită codul onoarei. Nu vă daţi seama că, dacă acest om n-ar fi pedepsit în câteva zile, s-ar lăuda la club că a pătruns în dormitorul dumneavoastră în mijlocul nopţii?

— Ce infamie!

— Vreţi ca Armand să se dueleze? reluă Andréa strângând afectuos mâna lui Jeanne.

Ea tremura din tot corpul şi nu răspunse.

— Armand, cel mai nobil şi mai bun dintre oameni? urmă Andréa.

Şi cum ea continuă să tacă, el adăugă:

— Eu sunt un dezmoştenit, lipsit de dragoste şi de familie…

— Sunteţi ingrat! strigă Jeanne. N-aveţi un frate… n-aveţi o cumnată… care vă iubesc…?

— Da, spuse el. Amândoi sunteţi buni şi nobili, dar pot, oare, să uit crimele care le-am comis? Nu trebuie să consider ca un mijloc de reabilitare pe care cerul mi-l trimite, această ocazie de a pedepsi un mizerabil sau de a muri pentru voi?

Jeanne stătea împietrită.

— Dumnezeule! spuse deodată Andréa, trăgând cu urechea, ascultaţi… Nu auziţi în depărtare un zgomot de trăsură…?

Ea ascultă atent.

Într-adevăr, se auzea de departe zgomotul unor roţi pe drum.

— Se întoarce Armand, spuse Andréa.

— Ce bine că vine! strigă Jeanne, care uită totul.

— Doamnă, spuse Andréa, nu trebuie să mă găsească aici… Cum vom explica prezenţa mea aici după miezul nopţii?

— Atunci, noapte bună!

— Nu, nu voi pleca astfel, spuse el ferm. Daţi-mi cuvântul de onoare că evenimentele acestei nopţi vor rămâne secrete.

— Vă dau cuvântul meu.

— Mă veţi lăsa să duelez?

Ea ezită.

— Este înfiorător! spuse ea, după o pauză.

— Este absolut necesar.

— Mă voi ruga Domnului cu atâta pioşenie, încât mă va ierta, spuse contesa de Kergaz.

— Noapte bună, spuse el. Pe mâine?

Plecă şi urcă în camera lui.

— Dumnezeule, gândi el, totul merge de minune.

Fusese o alarmă falsă; zgomotul auzit nu provenea de la trăsura lui Armand. Contele reveni călare abia la ora cinci dimineaţa. Când se întoarse, în vilă totul era calm.

Jeanne, zdrobită de emoţiile nopţii, sfârşi prin a adormi. Armand intră în vârful picioarelor şi nu o trezi.

Andréa dormea, de asemenea, cu acea linişte a oamenilor curajoşi. El nu ieşi din cameră decât la ora zece dimineaţa, ora micului dejun; era senin şi părea chiar vesel. Două ore mai târziu părăsi vila, după ce obţinuse, printr-o privire aruncată pe furiş contesei, asigurarea că va tăcea, apoi se întoarse la Paris şi se îndreptă pe jos spre strada Suresnes, unde se opri la uşa unui hotel cu-n aspect sărăcăcios.

Intră pe coridorul întunecos al hotelului, după ce aruncă în jurul lui o privire cercetătoare, pentru a fi sigur că nu este urmărit.

Ciocăni în geamul murdar al unei loji de portar.

— Cine e? întrebă o voce răguşită.

— Eu! spuse Andréa.

Un cap chel se arătă, îl recunoscu pe Andréa, îi întinse o cheie şi o scrisoare scrisă pe hârtie groasă.

Chiar în timp ce urca la al cincilea etaj, pe o scară întortocheată având drept balustradă o frânghie, Andréa deschise biletul care nu conţinea decât aceste cuvinte: „Veniţi, vă aştept…!”

Nu exista nici o semnătură.

După aproximativ o oră, protejatul domnului Mortonnet, domnul marchiz don Inigo de los Montes, putea fi găsit în apartamentul său din hotelul Meurice, fumând un trabuc şi aşteptând un vizitator.

Acesta nu era altul decât sir Williams, care fusese în strada Suresnes pentru a recăpăta tenul roşiatic al lui sir Arthur Collins şi peruca blondă a acestuia. Era imposibil să recunoşti sub această deghizare pe vicontele Andréa, care opt zile înainte venise să-l caute pe tânărul străin, pentru a-l conduce în casa familiei de Kergaz.

Negrul maiestuos – sub pielea căruia greu l-am fi ghicit pe cumătrul Venture, intendentul doamnei Malassis – îl introduse pe sir Arthur cu-ntreg ceremonialul obişnuit peste ocean, astfel încât întregul hotel Meurice rămase convins că prinţul brazilian nu primea decât persoane foarte distinse.

După sosirea lui sir Arthur, marchizul îl trimise pe Venture în anticameră; închise bine uşa, asigurându-se că era numai cu vizitatorul său.

— Dună ziua, adversarule, spuse sir Arthur.

— Bună ziua unchiule.

— Cum îţi merge azi dimineaţă?

— Destul de rău. N-am dormit…

— Ei, na! făcu sir Arthur, cu-n ton batjocoritor, cele două palme să fie cauza insomniei?

— Aşa cred.

— Imbecilule!

— Drace! spuse Rocambole, naiv, un gentilom care primeşte palme…

— Secătură! spuse sir Arthur, am impresia că ai început să te iei în serios.

— Desigur!

— Ei bine, pentru că tot ne vom bate mâine… mi se pare că vei primi satisfacţie pentru cele două palme.

— Dacă aş face conştiincios contul, spuse Rocambole, aş putea să adaug şi o lovitură de pumnal…

Calmul cu care Rocambole pronunţă aceste cuvinte, provocară o tresărire baronetului. Acesta îl privi atent.

— Glumeşti, golane?

— Da şi nu.

— Cum, da şi nu?

— Drace! făcu pretinsul marchiz brazilian, mi se pare că ar fi timpul să regularizăm puţin conturile noastre.

— Nu înţeleg, spuse rece sir Arthur Collins.

— Şi totuşi e foarte simplu, unchiule.

— Crezi?

— Fără îndoială.

Baronetul se aşează şi-l privi foarte atent pe Rocambole.

— Este o problemă de bani?

— Bineînţeles.

— Ce vrei?

— Aş vrea, pe cât e posibil, un titlu, o valoare serioasă, ceva care poate să reprezinte convenabil cele cincizeci de mii de lire rentă, pe care trebuie să le moştenesc la moartea acestui sărman conte de Kergaz.

— Cererea ta e îndreptăţită.

— Deci eşti de acord?

— Acolo unde nu există nimic, chiar şi regele îşi pierde drepturile şi nu-ţi pot da ceea ce încă nu am…

— Păcat! scrâşni Rocambole, m-am gândit, unchiule, că ai putea să-mi semnezi recunoaşterea datoriei de un milion, purtând data anului viitor, semnată cu adevăratul tău nume: Andréa, tutore al fiului minor al defunctului conte Armand de Kergaz.

— Asta este foarte uşor, spuse sir Arthur.

— Deci, nu ai nici o obiecţie?

— Niciuna.

— Îmi vei semna actul?

— Când vei dori.

— Chiar acum, spuse don Inigo.

— Nu! spuse rece, sir Williams.

— De ce?

— Pentru că, continuă baronetul, mi-ar place să amân treaba pentru poimâine. Ai putea să mă ucizi din greşeală mâine dimineaţă, în timp ce, când aştepţi un milion, eşti mai prudent.

— Ai dreptate, unchiule, murmură Rocambole, resemnat.

Capitolul XCIV.

A doua zi dimineaţă, către orele unsprezece, contele şi contesa de Kergaz plecară spre Paris, unde urmau să-şi petreacă ziua.

Abia apucă Armand să-şi răsfoiască corespondenţa, că Andréa intră în birou.

— Ce-i cu tine? întrebă contele.

Vicontele Andréa avea un aspect trist, solemn, plin de demnitate.

— Iartă-mă, frate, că te deranjez, dar este o problemă care nu suferă amânare.

Părea schimbat. Nu mai arăta ca un om copleşit de remuşcări, cu privirea coborâtă, cu atitudine servilă şi nesigură, ca un mare vinovat care-şi dă seama că este mai nedemn decât toţi. Sub impulsul unui sentiment, pe care contele încerca în zadar să-l ghicească, Andréa îşi revenise. Mergea cu capul sus, avea o privire plină de încredere în sine; lunga sa redingotă era încheiată milităreşte, iar faţa avea un aer de îndrăzneală, de războinic, aducând mai mult a gentilom decât a cucernic.

Mirarea domnului Armand de Kergaz, care observă imediat această bruscă schimbare, fu atât de mare, încât nu găsi nici un cuvânt pentru a şi-o manifesta. Se mulţumi să-şi privească fratele şi aşteptă ca acesta să-i vorbească.

— Armand, zise Andréa, calm, nu ştiu dacă pocăinţa sau remuşcările care m-au copleşit de patru ani au reuşit să mă reabiliteze în ochii tăi…

— Sigur, zise Armand, dacă şi-n ochii Domnului…

— Frate, urmă Andréa, întrerupându-l, amândoi am avut aceeaşi mamă…

— Desigur…

— Şi suntem amândoi… gentilomi.

— Cred, spuse Armand, surâzând.

— Ei bine, cred că eşti de acord că unui gentilom – oricât de vinovat ar fi în proprii săi ochi şi nemeritând titlul pe

care l-a avut – i se poate ivi o situaţie în care să fie silit să reacţioneze.

— Nu înţeleg! Explică-mi!

— Crezi că un om insultat poate face altceva decât să se dueleze?

Armand tresări.

— Un duel?! întrebă el mirat.

— Necesar, spuse laconic Andréa.

— Eşti… implicat… într-un duel?

— Vreau să spun sunt obligat să mă bat.

— Dar de ce?

Andréa nu răspunse.

— Cu cine?

Andréa continuă să păstreze aceeaşi tăcere.

— Nu mă aşteptam deloc la o asemenea veste, spuse contele uimit. Tocmai tu, Andréa, omul pios şi pocăit, omul detaşat de cele omeneşti, vrei să te supui unei prejudecăţi?

— Trebuie!

Contele îşi frecă ochii.

— Ia te uită! spuse el, am impresia că visez!

— Nu, spuse Andréa.

Vicontele făcu un semn afirmativ din cap.

— Şi cu cine te vei bate?

— Frate, spuse cu gravitate Andréa, ai o inimă mare şi generoasă, l-ai iertat pe ticălos şi nu-mi vei refuza o rugăminte…

— Vorbeşte.

— Nu-mi pot numi adversarul decât după ce-mi vei face două promisiuni.

— Care este prima?

— Îmi vei fi martor.

— Frumoasă poveste! Şi a doua?

— Să nu mă întrebi niciodată cauza duelului.

— Cum! exclamă contele, să nu ştiu pentru ce te baţi?

— Nu, frate.

— Dar motivul este grav?

— Am fost jignit în ceea ce am mai scump pe lume.

— De cine?

— Am cuvântul tău că-ţi vei respecta promisiunile, Armand?

— Îţi dau cuvântul meu.

— Ei bine, mă voi bate cu marchizul don Inigo de los Montes?

Contelui de Kergaz îi scăpă un strigăt.

— Cu protejatul meu! Cu omul pe care mi l-a recomandat bătrânul Mortonnet!

— Exact.

— Dar… este imposibil!

— Am cuvântul tău, spuse rece Andréa, şi ştiu că ţi l-ai ţinut întotdeauna.

— Straniu! murmură Armand.

Andréa nu răspunse nimic.

— Deci, ai fost jignit de marchiz?

— Da.

— Şi vrei să te duelezi cu el?

— Da.

— Dar poate această afacere, s-ar putea aranja…

— Dragul meu frate, răspunse cu tristeţe contele Andréa, dacă această ceartă ar fi putut fi rezolvată altfel, n-aş fi venit să te deranjez.

— Dar… în sfârşit…

— Am cuvântul tău că-mi vei fi martor, repetă Andréa cu o voce fermă.

— Fie, spuse contele.

— Ei bine, reluă Andréa, în acest caz, îmbracă-te.

— Cum? Vrei să te baţi chiar azi?

— Nu, mâine în zori. Dar trebuie să-l vezi pe marchiz.

— Foarte bine, îl voi vizita.

— Armand îşi sună cameristul şi se îmbrăcă.

În ochii lui Armand, Andréa trecea drept un pios.

Se gândi, deci, că pentru a îndrăzni să încalce legea creştinească, fratele său trebuie să aibă unul din acele

motive imperioase care constrâng uneori omul cel mai luminat, cel mai lipsit de prejudecăţi, să rezolve problema pe calea armelor.

De altfel, Armand provenea dintr-o familie de militari, şi-n anumite situaţii vocea sângelui îşi spune cuvântul… în adâncul sufletului său îşi dojenea fratele, dar nu-l dezaproba.

Andréa voia să se bată, Andréa dorea ca fratele lui să-i fie martor… Armand nu avea nimic de obiectat. Era gata.

— Tu eşti cel ofensat? întrebă deodată Armand, în timp ce se îmbrăca.

— Da.

— Deci poţi alege arma?

— Este dreptul meu.

— Te-ai hotărât pentru sabie?

— N-are importanţă!

— Aş prefera să alegi sabia…

— Fie, totuşi…

— Ce este? întrebă domnul Armand de Kergaz.

— Nu ştiu dacă ţi-am spus vreodată că am avut braţul drept rupt, pe când mă aflam în America.

— Nu, nu cred.

— Ei bine, de când am avut acest accident, mâna mi-e mai puţin agilă, şi sunt convins că pe teren aş putea regreta că mi-am ales sabia.

— Foarte bine; te vei duela cu pistolul.

Vorbind astfel, domnul Armand de Kergaz îşi termină toaleta de dimineaţă şi ceru să i se aducă trăsura. Apoi intră în camera soţiei, care se trezise de-acum, şi o anunţă că s-ar putea să întârzie la masa de prânz.

Jeanne îşi dădu seama unde merge soţul ei. Avu tăria de a rămâne credincioasă promisiunii făcute. Nu-l întrebă nimic şi-l lăsă să plece.

Scena nocturnă pe care am povestit-o, îndrăzneala lui don Inigo, teribila intervenţie a lui Andréa – toate acestea nu încetau să i se arate în minte cu o îngrozitoare

exactitate. Apoi se gândea, tremurând, la duelul dintre marchiz şi Andréa, devenit inevitabil… Unul din ei putea fi omorât… şi atunci în viaţa ei ar fi existat urme de sânge… Un om ar fi fost ucis din cauza ei.

După ce Armand plecă, Jeanne simţi că tăria sufletească dispare şi lacrimile, reţinute până atunci, începură să-i curgă pe obraz.

Armand ceru vizitiului să-l ducă la hotelul Meurice, unde marchizul don Inigo de los Montes trebuia să aştepte cu răbdare martorii adversarului său, vicontele Andréa.

La zece dimineaţa don Inigo mai dormea, când Venture – devenit, după cum ştim, cel mai frumos negru din lume – anunţă stăpânului său vizita domnului conte Armand de Kergaz.

Apartamentul ocupat de brazilian la hotelul Meurice era compus dintr-o anticameră, un mic salon şi o cameră de culcare.

Negrul îl pofti pe conte în salon, îi oferi un scaun şi plecă să-şi trezească stăpânul.

Zece minute mai târziu, marchizul don Inigo de los Montes, îmbrăcat într-o magnifică haină de casă din catifea albastră cu revere vişinii – care-i dădea mai curând aspectul unui şarlatan, decât cel al unui om bine crescut – ieşi din camera de culcare şi-l salută respectuos pe conte.

La vederea lui, Armand se ridică în picioare.

În ocazii solemne, domnul conte de Kergaz avea o ţinută severă, demnă şi plină de distincţie. Era simplu şi mândru, fără afectare, grav şi măsurat.

— Domnul conte, spuse marchizul, mă va ierta că l-am făcut să aştepte.

El împinse un scaun către domnul de Kergaz. Acesta rămase în continuare în picioare.

— Domnule marchiz, spuse el, îmi închipui că aţi înţeles scopul vizitei mele?

— Mă îndoiesc, domnule.

— Sunt însărcinat de domnul viconte Andréa, fratele meu.

— Domnule, replică falsul marchiz cu o oarecare aroganţă, pe cât sunt de încântat şi flatat de a-l primi pe domnul conte de Kergaz, căruia îi rămân obligat, pe atât sunt de întristat de a-l vedea venind la mine însărcinat cu asemenea misiune.

Spunând acestea, marchizul îl salută din nou pe conte, cu o plecăciune.

— Trebuie să observ, domnule, spuse rece contele, că sunt fratele celui pe care l-aţi jignit.

Marchizul se înclină din nou, fără să răspundă.

— Nu cunosc motivul certei, pe care, de altfel, o deplâng, – continuă Armand – motiv care, mi s-a spus, trebuie să rămână un secret între dumneavoastră.

Marchizul aprobă, înclinând din cap.

— Dar oricare ar fi motivul, mă voi mărgini strict la rolul meu de martor.

— Vă ascult, spuse Rocambole, rămânând de asemenea în picioare.

— Se pare că cel ofensat este fratele meu.

— Da, domnule.

— Observ, în atitudinea dumneavoastră, că nu există nici o posibilitate de înţelegere.

— Nu!

— Deci, pentru că fratele meu este cel ofensat, are dreptul să-şi aleagă arma.

— Consimt din toată inima.

— Duelul va avea loc cu pistolul.

— Foarte bine.

— Dacă sunteţi de acord, mâine la orele şapte, în pădurea Vincennes.

— Suntem înţeleşi, domnule.

Misiunea lui Armand fiind îndeplinită, el nu mai avea nici un cuvânt de adăugat. Îl salută pe adversarul lui Andréa şi plecă.

Pretinsul marchiz îl conduse cu politeţe afectată şi apoi se întoarse în camera lui.

Armand urcă în trăsură.

— Mergem în strada d’Isly, spuse el vizitiului.

În zilele noastre, duelurile în care fiecare adversar n-are decât un singur martor sunt atât de rare, atât de puţin obişnuite, încât domnul de Kergaz nu se gândi nici măcar un minut să-l asiste singur pe vicontele Andréa. De aceea se îndrepta acum către Fernand Rocher.

De trei luni fericirea îşi întinse din nou aripile asupra casei de pe strada d’Isly. Hermine devenise cea mai fericită femeie, iar Fernand îşi petrecea viaţa la picioarele ei, în speranţa că i se vor ierta greşelile. De trei luni nici un nor nu mai umbrise cerul lor senin, nu mai apăruse nici o amintire a furtunii, nici cel mai mic indiciu al unor viitoare nenorociri.

Ne amintim, desigur, că-n momentul în care sir Williams, sub deghizarea lui sir Arthur Collins, scăpa din mâinile contelui Artoff şi sărea de la fereastra salonului în grădina casei lui Turquoise, în timp ce aceasta era atinsă de nebunie, Fernand şi Léon, miraţi de scena care avusese loc, cerură cu insistenţă numele acestui Deus ex Machina nevăzut şi neatins, care, deşi mereu urmărit, scăpa întotdeauna. Ne amintim de asemenea că Baccarat a păstrat tăcerea, refuzând să răspundă. Baccarat ştia prea bine că numai ea nu fusese păcălită de pocăinţa lui sir Williams; ştia că nici Fernand, nici Léon nu vor da crezare acuzaţiilor ei, neîntărite deocamdată de dovezi.

De aceea, ca om prudent, mergând neabătut către ţelul lui, se jurase să aştepte şi să nu-i dea de bănuit lui Andréa.

Trebuie să amintim aceste circumstanţe, pentru a explica rugămintea adresată de domnul de Kergaz lui Fernand Rocher şi graba cu care acesta a acceptat-o.

Când contele ajunse în strada d’Isly, Fernand şi tânăra sa soţie nu erau singuri. O a treia persoană, bine cunoscută nouă, Baccarat, era cu ei.

După deznodământul oribilei intrigi în care Fernand – fără energica intervenţie a lui Baccarat – ar fi putut să-şi piardă averea şi viaţa, soţul Herminei, mişcat de atâta devotament şi abnegaţie, mărturisise totul soţiei sale.

Atunci doamna Rocher s-a dus chiar ea la Baccarat şi îmbrăţişând-o, i-a spus:

— Fiţi sora mea, prietena mea, şi iubiţi-mă aşa cum vă iubesc şi eu.

Din acea zi, îngerul pocăinţei venea când voia în această casă pe care o salvase de la ruină şi, cu toate că încercase să se sustragă afecţiunii recunoscătoare a Herminei, Baccarat era obligată să vină din când în când în strada d’Isly.

Cei doi soţi şi binefăcătoarea lor, care ţinea copilul pe genunchi, erau la masă, când li se anunţă sosirea contelui de Kergaz.

Văzându-l pe Armand, Baccarat simţi că s-a întâmplat ceva grav şi tresări. Tristeţea solemnă imprimată pe figura contelui de Kergaz o făcu să se gândească – împotriva voinţei ei – la sir Williams, acest geniu al răului pe care ea nu renunţase să-l demaşte, aşteptând ziua în care-l va zdrobi.

— Prietene, spuse contele lui Fernand, după ce salută cele două doamne, trebuie să-ţi cer un serviciu şi să discutăm două minute între patru ochi.

Capitolul XCV.

Fernand se ridică, strânse mâna contelui şi-i spuse:

— Veniţi, vom trece în biroul meu.

Biroul lui Fernand era vecin cu sufrageria. Contele îl urmă pe Fernand.

Baccarat se ridică de la masă şi se apropie de Hermine:

— Doamnă, îi spuse ea, am să vă cer un lucru neobişnuit.

Hermine o privi mirată.

— Un lucru neaşteptat, aş spune, chiar ruşinos.

— Despre ce este vorba?

— Iată, continuă Baccarat. Vă rog să mă iertaţi, dar în acest moment mă supun unei presimţiri.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Rareori m-au înşelat presimţirile şi sunt sigură că ceea ce vor discuta cei doi domni vă interesează şi pe dumneavoastră.

Hermine continuă s-o privească uimită.

— Stimată doamnă, reluă Baccarat, dacă există vreun mijloc să pot asculta conversaţia dintre domnul Kergaz şi domnul Rocher, vă rog să mi-l indicaţi.

Hermine fu puternic impresionată de accentul profetic şi misterios al lui Baccarat.

— Veniţi, spuse ea. Aţi mai salvat viaţa soţului meu şi am încredere în dumneavoastră. Urmaţi-mă!

O luă de mână, a duse către o uşă care dădea în salonul cel mare şi de aici o conduse într-o cămăruţă care corespundea cu biroul lui Fernand. Uşa care despărţea biroul lui Fernand de această cămăruţă nu se închidea bine, aşa că se putea asculta tot.

Hermine arătă cu degetul această uşă tinerei femei.

Baccarat merse în vârful picioarelor până la uşă şi-şi lipi urechea de ea.

În felul acesta ea putu urmări toată conversaţia dintre Armand şi Fernand Rocher.

— Scumpul meu prieten, spunea tocmai Armand, ai vreo reţinere de a fi martor într-un duel?

— Nu! spuse Fernand. De ce îmi pui această întrebare?

— Am nevoie de tine.

— Cum! strigă Fernand emoţionat, vă bateţi în duel?

— Eu? Nu!

Fernand respiră uşurat.

— M-aţi speriat.

— Dar eu însumi sunt martor, continuă Armand şi am nevoie de un secund.

— Sunt la ordinele dumneavoastră.

— Mulţumesc!

— Dar, întrebă Fernand, cui îi vom fi martori?

— Fratelui meu.

— Fratelui dumneavoastră? strigă Fernand Rocher, care crezu că nu aude bine.

— Da, prietene.

— Fratelui dumneavoastră… Andréa?

— Exact, fratelui meu Andréa, repetă contele.

— Ori aţi înnebunit dumneavoastră, ori visez eu, spuse Fernand neînţelegând nimic.

— Acum o oră mi-am spus şi eu acelaşi lucru… continuă domnul de Kergaz.

— Este de neînţeles, domnule conte.

Auzind numele lui Andréa, Baccarat ascultă cu atenţie, zicându-şi:

— Presimţeam eu că trebuie să fie vorba despre el.

— Sunteţi drăguţ să-mi explicaţi despre ce este vorba? întrebă Fernand.

— Ştii foarte bine, răspunse Armand, ce viaţă de ispăşire şi de pocăinţă duce acest om…

— Dacă nici acesta nu va obţine iertarea lui Dumnezeu, spuse Fernand cu-n ton convins, cine ar mai avea dreptul la ea?

— Ştii foarte bine, continuă Armand, cât de umil, de liniştit şi de inofensiv este Andréa de când s-a convertit. Închipuie-ţi, deci, mirarea mea când a venit azi dimineaţă să mă anunţe că se va duela şi că mă roagă să-i fiu martor.

— Dar cu cine se bate?

— Cu-n tânăr brazilian, marchizul don Inigo de los Montes.

— Cum?! strigă Fernand, cu acest străin care v-a fost recomandat?

— Exact.

— Şi pentru ce se bat?

— Mister! murmură Armand. Mi-a cerut cuvântul de onoare că nu-l voi întreba nimic despre motivul acestui duel.

Fernand era uluit.

— Deci, reluă Armand, contez pe tine?

— Sunt gata.

— Mâine la mine, la şase dimineaţa. Arma aleasă este pistolul.

Contele se ridică şi strânse mâna lui Fernand.

Baccarat se întoarse repede în sufragerie, luând toate precauţiunile pentru a nu face nici un zgomot şi când intră, puse un deget pe buze, uitându-se semnificativ la Hermine.

Când contele şi Fernand ieşiră din birou, le găsiră pe cele două femei la masă şi nu bănuiră că discuţia lor fusese auzită.

Odată contele plecat, Fernand găsi inutil să relateze soţiei sale şi lui Baccarat conversaţia avută cu Armand. După ce termină masa plecă, iar doamna Rocher rămase cu Baccarat.

— Scumpă doamnă, spuse aceasta, veţi păstra secretul?

— Vă promit, spuse Hermine.

Baccarat părăsi, la rândul ei, casa din strada d’Isly şi alergă la contele Artoff.

— Urcă în trăsura mea, îi spuse ea, şi să ajungem în Champs-Élysées, am nevoie de dumneata.

Contele îi luă ambele mâini şi o privi cu dragoste:

— Nu sunt eu sclavul tău? zise el, urcând lângă ea.

— Nu! Eşti prietenul meu

— Fie, dar ştii foarte bine că dorinţele tale sunt ordine pentru mine.

— Ei, bine! ascultă-mă, spuse ea surâzând, aşezându-se alături de el.

Îi povesti apoi întreaga conversaţie pe care o auzise.

— Eşti singurul care crezi în infamia acestui om, spuse ea; eşti singurul care ştii foarte bine că nu urmăresc o himeră.

— Sigur, spuse contele.

— Ei bine! continuă Baccarat, sunt sigură că sub acest duel se ascunde o nouă mârşăvie a lui sir Williams. Ştii ceva

despre acest marchiz don Inigo de los Montes?

— Iată-l, spuse contele, este cel care trece călare.

— Îl cunoşti deci?

— Mi-a fost arătat ieri în Bois de Boulogne.

— Trebuie să obţii despre el informaţii amănunţite, urmă Baccarat.

— Le voi avea.

— Apoi mâine mă vei însoţi în pădurea Vincennes. Vreau să văd…

— Vom vedea.

Contele Artoff o conduse pe Baccarat acasă şi apoi plecă la club. Spera să obţină informaţii cu privire la marchizul don Inigo de los Montes. Era către ora prânzului.

Clubul era aproape pustiu. Totuşi, în fumoar, tânărul rus îl găsi pe baronul de Manérve, ocupat să-şi scrie scrisorile.

— Sunt fericit că te văd, prietene, îi spuse baronul, chiar azi dimineaţă mi s-a spus, în Bois de Boulogne, că eşti mort.

— Încântătoare glumă!

— Socialmente vorbind, bineînţeles…

— Nu înţeleg, spuse contele.

— Totuşi, este uşor de înţeles. În lumea noastră, noi numim mort un om care, ca şi tine, dispare deodată.

— Am dispărut eu?

— De trei luni ai fost căutat în zadar peste tot: în Bois de Boulogne dimineaţa, la Operă seara, la club noaptea, la Chantilly duminica.

— Trăiesc retras, prietene.

— Să fim serioşi!

— Mă ocup de pictură şi de muzică.

Baronul avu un hohot de râs.

— Spune mai bine că eşti îndrăgostit.

— Să zicem că ar fi aşa.

— Scumpule, îi spuse serios baronul, am să-ţi spun cum şi de cine eşti îndrăgostit.

— Să auzim.

— O iubeşti pe Baccarat, dar nu pe nebunatica pe care am cunoscut-o altădată, nu pe Baccarat a chefurilor şi a jocului de la care a luat numele. Baccarat pe care o iubeşti tu este o femeie serioasă, care a legat cei douăzeci şi opt de ani ai ei cu cei douăzeci ai tăi şi care a început să viseze că s-ar putea foarte bine, într-o zi, să vă căsătoriţi într-un colţ al friguroasei tale ţări şi să-i dai o dotă de o sută de sate.

— Şi mai departe? întrebă grav tânărul senior rus.

— Mai departe? Asta-i tot!

— Aha!

— Ascultă, scumpul meu, nu fă pe sfinxul cu mine, care ţi-am prezentat-o şi te-am făcut fericit! Ştiu sau, mai bine zis, bănuiesc tot…

— Adevărat?

— După cincisprezece zile ca într-o lună de miere, Baccarat te-a convins că este o femeie cinstită şi că nu doreşte altceva decât să trăiască în linişte cu tine, singura şi unica ei dragoste.

— Posibil.

— Atunci ea a părăsit strada Moncey şi s-a dus să se ascundă într-un colţişor al casei tale de pe strada Pépinière, unde o păstrezi ca un dragon care-şi apără comoara. Dar iată că a venit primăvara, cu vântul călduţ, cu trandafiri. Şi parcă văd că mâine plecaţi amândoi în călătorie şi vă veţi căsători la Petersburg sau Moscova. Nu-i aşa?

Contele îl ascultă cu răceală şi răbdare.

Când baronul de Manérve termină, îl privi atent.

— Domnule baron, îi spuse el, te-ai îndoit vreodată de cuvântul meu?

— Niciodată.

— Ei bine, îţi dau cuvântul meu de onoare că Baccarat nu a petrecut niciodată douăzeci şi patru de ore la mine.

— Ei, nu! făcu baronul uluit.

— Şi, acum, adăugă contele, dacă-mi eşti cu adevărat prieten…

— Sunt.

— Ai să-mi faci o promisiune.

— Vorbeşte, scumpul meu.

— Ai să-ţi iei faţă de mine angajamentul să nu-mi vorbeşti niciodată de Baccarat şi să nu mă întrebi nimic despre ea.

— Fie, spuse domnul de Manérve, care se gândea că tânărul său prieten terminase cu Baccarat şi că amărăciunea provocată de această ruptură era cauza acestei vieţi retrase.

— Vrei acum să-mi faci un serviciu?

— Frumoasă întrebare!

— Pentru raţiuni doar de mine cunoscută, aş vrea să am informaţii despre un străin care trăieşte actualmente la Paris. Poate ai auzit vorbindu-se de el.

— Cum îl cheamă?

— Marchizul don Inigo de los Montes. Se zice că este brazilian.

— Dumnezeule! spuse domnul de Manérve, de ieri nu aud vorbindu-se decât despre acest domn.

— Cum aşa? întrebă contele, evident interesat.

— Marchizul don Inigo de los Montes, urmă domnul de Manérve, este, într-adevăr, un brazilian de origine spaniolă. Este foarte frumos şi are o privire diabolică.

— De când este la Paris?

— Cam de cincisprezece zile. Locuieşte la hotelul Meurice. Dacă n-ar purta un diamant mare pe degetul mijlociu al mâinii drepte, ar fi un om destul de elegant. Călăreşte bine, vorbeşte prost franceza şi se arată foarte des la Operă. Acolo l-am văzut ieri seară.

— Cunoaşte multă lume la Paris?

— Nu ştiu. A fost văzut de mai multe ori cu contele de Kergaz şi – lucru curios – se spune că s-a certat cu fratele contelui.

— Aşa? făcu tânărul rus, puţin mirat că baronul cunoaşte toate aceste detalii.

— Am aflat din întâmplare toate acestea.

— Cum?

— Printr-unul din prietenii noştri, James O’B… tânărul irlandez pe care îl cunoşti, personaj foarte la modă, de când era să moară sărind peste o barieră de cinci picioare.

— Îl cunosc, continuă contele.

— Marchizul don Inigo l-a întâlnit pe James la Chantilly şi au făcut cunoştinţă; s-au mai întâlnit ieri la Operă. În această dimineaţă marchizul a venit să-l roage să-i fie martor la un duel şi să găsească un al doilea martor.

— Şi a fost găsit celălalt martor? întrebă contele.

— Eu sunt, spuse baronul.

— Tu?! exclamă tânărul rus, uimit că domnul de Manérve se amestecă în treburile unor oameni care-i sunt aproape necunoscuţi.

— Scumpul meu, spuse baronul, în materie de duel am principii foarte sigure.

— Le pot cunoaşte?

— Fără îndoială. Când este vorba de o afacere aranjabilă, mă împac foarte greu cu rolul de martor şi numai dacă este vorba de un prieten care mi-e foarte drag. Ce să-i faci? am fost ofiţer; militarilor nu le plac aceste afaceri de onoare care se termină cu-n prânz. Este meschin, dacă nu chiar ridicol.

— Sunt de aceeaşi părere.

— Dar, reluă baronul, dacă este vorba de o problemă serioasă, fără posibilitate de înţelegere, unde n-ai decât să te urci în trăsură şi să mergi pe teren, atunci sunt mai puţin scrupulos şi pot fi martor primului venit, cu condiţia ca primul venit să fie un om bine crescut. Nu-l cunosc pe don Inigo, dar îl cunosc pe James.

— Acest duel nu poate fi evitat?

— Se pare că nu. Marchizul şi adversarul său păstrează cel mai strict secret asupra motivului. Nici James nu ştie mai mult decât mine. Tot ce mi-a putut spune este că mâine, la ora şase, îl voi lua cu trăsura mea, vom merge la hotelul

Meurice, unde ni se vor alătura şi marchizul şi că duelul va avea loc în pădurea Vincennes.

— Care este arma?

— Pistolul.

— Marchizul a fost ofensat?

— Nu. Adversarul său a avut alegerea armei.

— Scumpul meu baron, spuse tânărul conte, strângându-i mâna domnului de Manérve, îţi mulţumesc de o mie de ori.

— De ce dracu mi-ai cerut toate amănuntele astea?

— Ţineam să le ştiu.

— Îl cunoşti pe marchiz?

— Nu l-am văzut niciodată.

— Este cam curios, sper că eşti de acord.

— Ascultă, zise contele, dacă-mi eşti cu adevărat prieten, fă-mi, te rog, un serviciu.

— Care?

— N-ai să vorbeşti nimănui despre conversaţia noastră.

— Îţi promit, cu toate că…

— Sst! făcu contele, punând un deget pe buze, nu este secretul meu. Nu mai întreba nimic…

— Cum vrei… La revedere…

Tinerii îşi strânseră mâna, iar contele părăsi clubul, urcă în trăsură şi se grăbi să ajungă la doamna Charmet.

Când ajunse, o găsi pe Baccarat singură cu micuţa evreică.

— Îţi aduc informaţii despre don Inigo, zise contele intrând.

— De unde le ai?

— De la baronul de Manevre, care va fi martorul lui don Inigo.

— Manérve este prietenul tău, nu-i aşa?

— Da. Îl cunoşti…

— Poţi conta pe el?

— Orbeşte.

— Ei bine, poate ne-ar face un serviciu…

— Cum aşa?

— Iată, spuse Baccarat, scrie-i câteva cuvinte şi cere-i o întâlnire la tine, cu uşile închise, pentru astă seară.

— Bine, te ascult.

Contele scrise aceste cuvinte domnului de Manérve: „Dragul meu prieten, fă-mi serviciul de-a veni astă seară la mine, să luăm o ceaşcă de ceai. Trebuie neapărat să te văd. Te aştept la orele nouă.”

Baccarat sună, dădu unui servitor biletul contelui şi îi dădu ordin să-l ducă imediat.

Tânărul rus era atât de obişnuit să se supună voinţei lui Baccarat, fără să comenteze, încât nu s-a obosit măcar să întrebe ce-i va spune deseară baronului. El aştepta cu răbdare să primească instrucţiuni.

Dar Baccarat nu i le dădu pe dată. Ea voia mai întâi să mai încerce o experienţă, care-i reuşise de mai multe ori.

Capitolul XCVI.

Baccarat se aşeză alături de copilă, îi puse mâna pe frunte şi o privi fix.

Sarah tresări, începu să tremure uşor, închise ochii, înclină capul puţin câte puţin şi adormi.

Atunci Baccarat se întoarse către conte:

— În pădurea Vincennes? întrebă ea.

— Da, mâine la şapte.

— Priveşte! spuse ea fetiţei.

Mica evreică, ascultând de legea misterioasă care străbate spaţiul, desfide distanţele şi forţează spiritul, să vadă prin zidurile cele mai groase, păru că urmează impulsia secretă dată de Baccarat.

— Văd doi oameni, spuse ea.

Şi o apucă imediat acel tremur de spaimă care se manifesta la ea ori de câte ori, trează sau adormită, îl vedea pe sir Williams.

— El este!... spuse ea.

— Cine?

— Omul care a fost ieri aici... răul...

— Sir Williams, gândi Baccarat.

Apoi spuse cu voce tare:

— Celălalt este… este…

Copila ezita.

— Vorbeşte! îi ordonă Baccarat.

— Omul pe care-l urăşte…

— Armand, gândi Baccarat.

Totuşi, ea vru să fie mai sigură şi continuă să întrebe:

— Cum arată acest om?

— Este înalt… are un aspect de om bun… îl iubeşte mult pe celălalt.

— Cine este celălalt?

— Cel care-l urăşte.

— Unde merg? reluă Baccarat, înţelegând, dintr-o uşoară mişcare făcută de copilă cu capul, că oamenii se deplasau.

— Urcă în trăsură.

— Numai ei doi?

— Nu, mai este şi un al treilea.

În timp ce pronunţa aceste cuvinte, faţa copilului fu luminată de un surâs.

— Îl cunosc, spuse ea. Este cel pe care-l iubiţi… Baccarat păli şi simţi tot sângele urcându-i-se la cap.

— Acesta este Fernand, murmură ea, al doilea martor al lui Armand.

Aşezat în spatele lui Baccarat, tânărul conte asculta cu atenţie misterioasele revelaţii.

— Unde merg? Urmăreşte-i…, ordonă tânăra femeie, cu acea voinţă calmă pe care o folosesc hipnotizatorii cu subiecţii lor.

— Merg pe o stradă mare, răspunse copila… traversează o piaţă… apoi merg pe o stradă foarte lungă…

— Strada Saint-Antoine, foburgul, piaţa Bastiliei, – gândi contele.

Copila arăta cu exactitate drumul către pădurea Vincennes.

— Se opresc, spuse ea, indicând cu aproximaţie o răscruce.

— De ce se opresc?

— Pentru a se bate, continuă ea cu-n gest de spaimă.

Cum Baccarat tăcea şi aştepta ca să completeze scena, copila continuă:

— Nu el va muri, ci celălalt.

— Îl vezi pe celălalt?

— Da… Omul înalt şi bun… care a plecat cu el.

Aceste cuvinte provocară o totală uluială, atât la Baccarat, cât şi la conte. Pe moment, crezură că este vorba de adversarul lui Andréa, de marchizul don Inigo de los Montes, dar iată că fetiţa părea să indice că omul care urma să fie ucis era Armand… Armand, care era simplu spectator, martor impasibil al luptei.

Baccarat puse din nou mâinile pe fruntea fetiţei.

— Priveşte bine, spuse ea…

— Văd…

— Cu cine se va bate el?

Baccarat apăsă asupra acestui cuvânt.

— Cu-n tânăr blond, dar care s-a înnegrit…

Contele şi Baccarat tresăriră simultan. Ce putea însemna aceste cuvinte? Marchizul don Inigo se deghizase, vopsindu-şi părul?

Baccarat reluă:

— Îl va ucide el?

— Nu, nu el îl va ucide.

— Atunci cine?

— Celălalt, repetă copila cu încăpăţânare.

Din acest moment, luciditatea îi va slăbi puţin câte puţin. Răspundea mai vag şi cu mai multă dificultate. Baccarat înţelese că nu vai mai obţine nimic, mica somnambulă fiind obosită.

— Dumnezeule! murmură Baccarat, după ce o trezise, totu-i fantastic de straniu… Cum poate fi blond marchizul şi de ce s-a vopsit? Cine poate fi acest om?

— Şi cum poate face, întrebă la rândul lui contele, ca să-l ucidă pe Armand, din moment ce el duelează cu Andréa?

Baccarat tresări.

— Ar fi o ticăloşie senzaţională, zise ea.

— Cei vrei să spui?

— Duelează cu pistoale?

— Da.

— Ei bine, cine-mi spune că acest marchiz don Inigo de los Montes nu este complicele lui sir Williams?

— Da, şi?

— Şi-n loc să tragă asupra lui Andréa, ar putea foarte bine să tragă asupra domnului Armand de Kergaz.

Contele ridică privirea, se gândi şi spuse:

— Imposibil.

— Crezi?

— Da, căci martorii se plasează întotdeauna la o asemenea distanţă, încât dacă s-ar întâmpla aşa ceva, nu s-ar putea pretexta o greşeală şi don Inigo ar fi considerat asasin.

— Atunci, murmură Baccarat, înseamnă că nu asta a vrut ea să spună.

— Nu, sigur.

— N-are importanţă. Trebuie să văd această luptă şi de asta te-am rugat să-i dai întâlnire domnului de Manérve.

— Foarte bine. Ce să-i spun?

— În primul rând îi vei cere o discreţie absolută.

— Apoi?

— Îi vei oferi lacheul tău, ca să-l însoţească mâine dimineaţa în pădurea Vincennes.

— Şi ce va face lacheul?

— Lacheul, spuse tânăra femeie surâzând, voi fi eu.

— Tu? făcu contele uimit.

— Fii liniştit, spuse ea, port minunat haine bărbăteşti şi voi face onoarei livrelei tale.

— Dar Manérve te va recunoaşte.

— Nu cred; şi, în orice caz, ai cuvântul lui.

— Şi-l vei însoţi la Vincennes?

— Sigur.

— Dar nu vreau să te părăsesc.

— Foarte bine, obţine de la Manérve să-şi schimbe vizitiul în acelaşi timp cu lacheul şi deghizează-te de aşa manieră, încât nimeni să nu poată recunoaşte pe contele Artoff sau haina galonată, aşa cum nu va fi recunoscută doamna Charmet cu pantalonul scurt şi cizmele răsfrânte.

— Aşa vom face, spuse contele.

— Foarte bine! Aranjează toate cu Manérve şi revino când va pleca, chiar dacă ar fi miezul nopţii.

— Voi reveni… la revedere.

Contele Artoff sărută mâna lui Baccarat, ieşi, se întoarse acasă şi-l aşteptă pe domnul de Manérve până seara.

Baronul sosi precis la orele nouă.

— Eşti foarte punctual, spuse tânărul rus, îţi mulţumesc.

— Prietene, răspunse baronul, eşti omul cel mai excentric din Franţa şi din Rusia.

— Găseşti?

— Drace! Ne-am întâlnit azi dimineaţă la club, am pălăvrăgit o oră, ne-am despărţit ca oamenii care nu mai au nimic important de rostit, iar după o oră trimiţi să mă cheme la cea mai misterioasă întâlnire.

— Pentru că, răspunse tânărul rus surâzând, azi dimineaţă nu ştiam un cuvânt din ceea ce îţi voi cere acum.

— Fie, te ascult.

— Îmi trebuie întâi cuvântul de onoare că vei păstra cel mai strict secret.

— Îţi dau cuvântul meu.

— Ei bine, spuse contele la fel de surâzător, iată despre ce este vorba: mi-ai spus că mâine dimineaţa vei merge să-l iei în trăsura ta, întâi pe James O’B şi apoi pe marchizul don Inigo?

— Da.

— Ei bine, există la Paris două persoane care doresc foarte mult să asiste la acest duel.

— Imposibil, scumpul meu.

— Prima persoană n-o pot numi, a doua sunt eu.

— Haida de!

— În consecinţă, îmi vei face serviciul de a ne acceptat pe mine – ca vizitiu, pe cealaltă persoană – ca lacheu.

— Ceea ce-mi ceri este absolut absurd! strigă domnul de Manérve.

— Fie. Dar nu eşti tu prietenul meu?

— Fără îndoială!

— Ei bine, atunci nu mă vei refuza.

— Fie, răspunse domnul de Manérve, dar cu o condiţie.

— Care?

— Să-mi spui cine este persoana care vrea să-mi servească de lacheu.

— Imposibil.

— Eşti extraordinar! strigă baronul; dar, în fine… voi face ceea ce-mi ceri.

— Îţi mulţumesc. Eşti un adevărat prieten.

— Iată, mi-a venit o idee. Dacă vei veni la mine cu pretinsul tău lacheu, oamenii mei te vor recunoaşte. N-ai vreo trăsură fără blazon?

— Ba da. Am un brec cu banchetă cum au negustorii şi dresorii de cai, un adevărat furgon de campanie.

— Foarte bine, atunci vino să mă iei mâine dimineaţa la şase şi un sfert, la colţul străzii Richelieu. Voi pleca de acasă pe jos.

— Perfect, spuse contele, voi fi acolo. Şi baronul plecă.

A doua zi la şase şi un sfert, un brec la care erau înhămaţi doi cai negri splendizi, nişte irlandezi pur sânge, aştepta în colţ, în faţa cafenelei Cardinal. Vizitiul cu livrea pentru dimineaţa, dar totuşi pudrat ca orice vizitiu englez de casă mare, se ţinea drept pe capra înaltă, cu biciul în mâna dreaptă, sprijinit de capră.

Un lacheu drăguţ, cu privirea vioaie şi focoasă, cu faţa proaspătă şi rozã, căruia îi dădeai cincisprezece-şaisprezece ani, era aşezat lângă vizitiu.

Prin strada Grange-Batelière apăru un tânăr fumându-şi trabucul. Când văzu brecul, se apropie. La vederea lui, lacheul sări sprinten de pe capră pentru a coborî scăriţa.

Domnul de Manérve se uită prin lornion la lacheu şi scoase un strigăt de mirare:

— Dumnezeule! murmură baronul privind în continuare cu atenţie, eşti prea drăguţă, Baccarat, micuţo, pentru umila meserie pe care o faci. Dar, pe cuvânt de onoare! eşti aşa de bine deghizată, că a trebuit să mă gândesc la sărmanul conte pentru a te recunoaşte.

Lacheul deschise portiera brecului, coborî scăriţa, apoi, punând un deget în dreptul buzelor, spuse:

— Scumpe baron, m-aţi recunoscut, foarte bine; dar amintiţi-vă că i-aţi dat contelui cuvântul dumneavoastră.

— Nu uit.

— O indiscreţie din partea dumneavoastră, continuă lacheul şoptind, ar putea constitui sentinţa de moarte a unui om.

— Ia te uită! gândi baronul, luând loc în trăsură, credeam că merg la un duel şi iată că intru în plin roman… Ce ţi-e şi cu femeile…

— Unde locuieşte domnul James O’B?… întrebă lacheul.

— Strada Port-Mahon! răspunse baronul.

— Strada Port-Mahon, repetă lacheul pretinsului vizitiu.

Şi Baccarat îşi reluă sprintenă locul pe „capră”. Contele Artoff luă hăţurile şi întoarse, cu acea abilitate de sportiv parizian care aduce admiraţia lumii întregi.

Brecul străbătu într-o clipă distanţa care separă strada Richelieu de strada Port-Mahon şi se opri la uşa domnului James O’B…

Tânărul irlandez era gata şi avea sub braţ o mică cutie plată, căreia îi puteai ghici imediat conţinutul.

— Iată armele, zise el, strângând mâna baronului şi urcând alături de el, nedând lacheului mai multă atenţie decât se acordă de obicei oamenilor în livrea.

— La hotelul Meurice! strigă pretinsul lacheu vizitiului.

Marchizul don Inigo de los Montes era gata. Era îmbrăcat cu o încântătoare toaletă de dimineaţă: purta o vestă de pichet alb şi-un pantalon de aceeaşi culoare. Deasupra acestui costum – prea primăvăratic pentru orele şase dimineaţa – aruncase un pardesiu de alpaga. Stătea la fereastră şi-şi fuma foarte liniştit trabucul, când brecul intră în curtea hotelului.

Desigur că marchizul don Inigo de los Montes nu era un om din lumea bună, dar imita foarte bine comportarea acestora. El acordă şi mai puţină atenţie decât James O'B servitorilor domnului baron de Manérve, dar se arătă foarte interesat de cai, care, trebuie s-o spunem, meritau privirea unui cunoscător.

Baccarat, în haina sa de piele, cu cizmele răsfrânte, semăna aşa de bine cu-n tânăr grăjdar, încât baronul n-ar fi recunoscut-o, dacă – aşa cum reieşise din discuţia avută în ajun cu contele Artoff – el n-ar fi ştiut de relaţiile ei cu tânărul rus. Baccarat nu se temea că va atrage atenţia marchizului don Inigo de los Montes, chiar în cazul în care acesta ar fi fost un complice de-al lui sir Williams şi nu un adversar.

În timp ce acesta urca în trăsură, ea coborî scăriţa, aruncând, în fugă, o privire cercetătoare.

Marchizul urcă în trăsură, domnul James O'B… făcu prezentările după toate regulile, iar brecul luă drumul către pădurea Vincennes.

De-a lungul celor trei luni de prietenie cu contele Artoff, lui Baccarat îi făcu plăcere să înveţe limba rusă; o vorbea destul de bine.

Ca atare, în timp ce echipajul alerga în trap către pădurea Vincennes, ea îi spuse foarte încet, în această limbă contelui:

— Cred că Sarah a avut dreptate.

Contele tresări.

— Cred că l-am recunoscut pe acest pretins marchiz cu ten bronzat.

— Adevărat? făcu contele.

— Da, este un bărbat blond, căruia i s-a vopsit părul pentru a deveni brunet.

— Eşti sigură?

— Aştept să-l aud vorbind.

— Ce presupui?

— Îţi voi spune imediat.

Brecul continua să alerge, ajunse în piaţa Bastiliei, apoi în foburgul Saint-Antoine şi ieşi la barieră. Nemaifiind pavaj, zgomotul roţilor pe nisipul fin şi bine bătut nu era atât de mare ca Baccarat să nu poată trage bine cu urechea la conversaţia dintre marchiz şi martorii săi.

— Domnule marchiz, spunea, domnul de Manérve, vreţi să-mi permiteţi o întrebare de rutină: această afacere se poate aranja?

— Nu, domnule baron, răspunse brazilianul cu-n accent meridional foarte pronunţat.

— Nu mă îndoiam, spuse martorul surâzând, n-a fost din partea mea decât o simplă formalitate.

Marchizul se înclină şi începură să vorbească despre altceva.

Baccarat suflă la urechea contelui:

— Vocea sa este de nerecunoscut; vorbeşte exact franceza pe care o folosesc spaniolii… totuşi aş jura că este el.

— Cine? întrebă contele.

— Complicele, răspunse Baccarat, prietenul blestemat al lui sir Williams, acel viconte de Cambolh căruia i-am pierdut urma de câteva zile.

— Ar fi prea tare, spuse contele.

— În aceasta constă forţa lui sir Williams.

— Dar, atunci, ce rost are acest duel?

— Mă aştept la o nouă combinaţie… spuse Baccarat, omul acesta este un geniu al infernului.

În timp ce vorbeau, brecul pătrunse pe o alee a pădurii, iar domnul de Manérve, indicând nişte urme pe nisipul aleii,

spuse:

— Hotărât că avem ghinion, cred c-am ajuns ultimii la întâlnire şi că va trebui să-mi concediez vizitiul.

Într-adevăr, vicontele Andréa şi martorii săi ajunseră înaintea trăsurii care-l aducea pe marchizul don Inigo de los Montes.

Capitolul XCVII.

Vicontele Andréa adormise ca un prunc până la orele cinci dimineaţa.

Domnul Armand de Kergaz, intrând în camera fratelui său, îl găsi complet îmbrăcat, întins pe patul său de campanie. Avea mâinile împreunate şi faţa trăda liniştea celor care au renunţat la bunurile lumeşti pentru a se refugia în credinţă. Domnul de Kergaz fu obligat să-l scuture pentru a-l trezi din somn.

În ajun, contele îşi adusese soţia la Paris, folosind ca pretext că vor merge duminică la Saint-Roch, unde un preot străin ţinea predici foarte frumoase.

Jeanne, care-i dăduse cuvântul lui Andréa, se prefăcu a nu înţelege că un motiv mai grav îl obliga pe soţul ei să fie sâmbătă seara la Paris.

Toate preparativele necesare duelului fuseseră puse la punct în ajun, de domnul de Kergaz. Fernand Rocher trebuia să vină să-l ia la ora indicată; el alesese o pereche de pistoale de mare precizie şi uşor de mânuit; aranjase de asemenea ca scumpul său Andréa să se exerseze timp de o oră sau două, trăgând într-o placă din grădină.

Andréa se arătase foarte calm în tot cursul zilei; se întreţinuse cu fratele său asupra unor opere de caritate, pe care contele i le lăsase spre rezolvare. Nu scoase nici un cuvânt cu privire la întâlnirea de a doua zi. Ca de obicei, seara urcase în umila mansardă şi se culcase devreme.

Intrând în camera lui la cinci dimineaţa, Armand îl găsi, deci, dormind. Deschizând ochii, Andréa îi surâse.

— Aveam un vis minunat, spuse el.

— Adevărat? făcu contele cu-n ton afectuos. Ce visai?

— Visam, răspunse Andréa, că eram în Bretagne, la Kerloven, în vechiul castel al copilăriei noastre. Dumnezeu mă iertase şi eram fericit alături de tine şi de doamna de Kergaz. Eu, asasinul şi blestematul, sfârşisem prin a mă bucura de compasiunea tuturor, mă simţeam uşurat şi găseam că viaţa este frumoasă.

Contele fu cuprins de o neaşteptată emoţie.

— Sărmane frate, murmură el, te poţi, oare, îndoi de infinita bunătate a Domnului? Nu crezi că te-a iertat de mult?

— Nu încă, răspunse Andréa.

Armand îşi spuse:

— Cine ştie dacă peste o oră va mai fi în viaţă?

Şi contele de Kergaz, omul cinstit şi curajos, care n-a tremurat niciodată pentru propria-i viaţă, începu din adâncul inimii să implore cerul pentru salvarea fratelui său.

— Ştii că este deja cinci şi jumătate? spuse el tare.

— Deja! exclamă Andréa şi se ridică în picioare, surâzând aşa cum trebuie să fi surâs martirii când se îndreptau spre locul supliciului. Dar acest surâs resemnat fu ultima concesie pe care vicontele Andréa o făcea rolului său de pocăit ipocrit.

Acest bandit care făcea penitenţă mai păstra, unele gesturi care trădau educaţia din copilărie. Ştia că se născuse nobil şi era mândru de acest lucru. Făţarnicul ştia să se poarte ca un gentilom. Mergând să dueleze, îşi aminti de tradiţiile galante ale nobilimii franceze din zilele de luptă. Spinarea aplecată deveni dreaptă, obrazul palid şi suferind se animă, privirea mohorâtă şi coborâtă către pământ scânteie într-un fulger de orgoliu.

Andréa, blestematul copleşit de remuşcări, omul cu obiceiuri ascetice, a cărui comportare dovedea o detaşare completă de lucrurile lumeşti, dispăruse pentru a face loc vicontelui Andréa care fusese celebru prin duelurile sale, prin caii de rasă, prin aventurile sale pasionale. Abandonă redingota lungă cu aspect clerical şi pălăria cu boruri largi.

Când coborî în biroul lui Armand, unde acesta se dusese să-l aştepte, purta un pantalon gri, strâns pe picior şi o pălărie elegantă, fabricată pe strada Vivienne. Mâna sa, îngrijit înmănuşată în galben, ţinea un baston din corn de bivol.

Domnul Armand de Kergaz remarcă această schimbare şi nu fu deloc uimit.

Câteva minute mai târziu, sosi şi domnul Fernand Rocher.

— Suntem gata? întrebă el, strângând mâna omului a cărui implacabilă ură îl urmărise atâta timp…

— Fără îndoială, răspunse contele, luând sub braţ cutia cu pistoale.

Coborâră. În curte, la picioarele scării, aştepta caleaşca închisă a lui Armand cu caii înhămaţi.

Când să urce în trăsură, contele ridică privirea către ferestrele camerei doamnei de Kergaz, unde draperiile erau lăsate.

— Sărmana Jeanne, murmură el emoţionat aplecându-se la urechea lui Andréa, ea doarme şi nu-şi poate închipui cauza matinalei noastre plecări.

— Sărmana contesă! răspunse vicontele cu o voce la fel de emoţionată, care-i aminti lui Armand că fratele său o iubeşte pe Jeanne.

În acelaşi timp Andréa îşi zicea, privindu-şi fratele cu coada ochiului:

— Biet frate, totdeauna cinstit şi naiv… nu ştie că Jeanne şi-a petrecut noaptea rugându-se plângând în hohote la gândul că mă bat pentru ea. O, virtute! gândi sceleratul, hotărât că nu vei domni în lumea asta.

Plecară.

Domnul viconte Andréa, şi martorii săi ajunseră primii la întâlnire şi urmele pe care domnul de Manérve le recunoscuse pe alee erau ale trăsurii lor. De altfel, marchizul don Inigo de los Montes ajunse după cinci minute

şi nu întârziase, pentru că nu era încă ora şapte, oră stabilită pentru întâlnire.

De la locul său, falsul lacheu, adică Baccarat, observă că Armand, Andréa şi Fernand se opriseră la picioarele unui copac, trăsura lor rămânând ceva mai departe.

Transformarea vicontelui Andréa, din sfânt în cavaler-gentilom, o miră.

— Va fi un duel serios? se întrebă ea.

Marchizul don Inigo de los Montes coborî din trăsură şi se apropie împreună cu martorii săi de Andréa, Armand şi Fernand.

Cei şase tineri se salutară.

În acest timp, contele Artoff, care-şi îndeplinea cu conştiinciozitate rolul de vizitiu, trase trăsura sub un arbore mare, cam la treizeci de paşi de locul duelului.

— De aici, îi spuse el lui Baccarat, putem vedea tot…

— Prietene, şopti tânăra femeie, don Inigo nu este altul decât pretinsul viconte de Cambolh. Dacă va trage asupra lui Armand…

— Eşti nebună, răspunse tânărul rus; este imposibil… Sigur că această întâlnire nu este decât o nouă intrigă de-a lui sir Williams, dar să n-ai teamă pentru viaţa lui Armand.

— Să te audă cerul!

— Cum poţi crede, măcar un moment, că acest om, care îşi pregăteşte de atâta timp răzbunarea, se va mulţumi cu-n vulgar accident mortal?

— Este adevărat, spuse Baccarat, sir Williams trebuie să viseze la ceva mai frumos.

După ce adversarii se salutară, se retraseră la o anumită distanţă, lăsând martorii singuri.

— Domnilor, spuse Fernand Rocher, care voia să-l scutească pe Armand de-a fixa cu voce tare condiţiile întâlnirii, se pare – chiar după mărturisirea lui don Inigo – că vicontele Andréa este cel ofensat. Are, deci, dreptul la alegerea armei şi a optat pentru pistol.

Domnul de Manérve se înclină.

— Motivul duelului, urmă Fernand, pe care noi nu-l cunoaştem, este extrem de serios, dacă dăm crezare celor doi adversari.

— Într-adevăr, foarte serios, spuse baronul.

— În consecinţă, nici lupta nu trebuie să fie mai puţin serioasă.

— Domnule, spuse baronul de Manérve cu o curtoazie care friza impertinenţa, niciodată n-am considerat altfel un duel.

Fernand se înclină.

— Atunci, spuse el, iată condiţiile pe care le consider cele mai rezonabile.

— Să auzim, spuse baronul de Manérve.

— Adversarii se vor aşeza la o distanţă de patruzeci de paşi, având în fiecare mână câte un pistol, deci două focuri de tras.

Domnul de Manérve răspunse:

— Nu am nici o obiecţiune.

— Acum, urmă Fernand, dacă sunteţi de acord, sorţii vor decide dacă domnul viconte Andréa şi don Inigo de los Montes se vor folosi fiecare de armele lui sau dacă vor avea în mână pistoalele adversarului.

— Şi această condiţie mi se pare convenabilă, spuse baronul.

— Permiteţi-mi, observă Fernand. În cazul nostru, un om care trage bine cu pistolul – şi vicontele Andréa este un ochitor de mâna întâi – are întotdeauna un incontestabil avantaj în a se servi de armele care-i sunt familiare. El poate, deci, cere să încerce această şansă.

— Cum doriţi, răspunse domnul de Manérve, căruia totul îi era indiferent şi soarta lui don Inigo nu-l interesa mai mult, decât aceea a vicontelui Andréa.

Fernand scoase din buzunar un ludovic.

— Ţin, spuse el, ca fiecare din aceşti domni să-şi folosească propriile arme.

— Iar eu doresc invers, spuse baronul.

Fernand aruncă moneda în aer.

— Faţă, spuse baronul.

Moneda căzu şi arătă coroana.

Fernand câştigase.

— Domnul viconte Andréa, spuse el, se va folosi de pistoalele sale.

După această tragere la sorţi, Fernand şi baronul luară cele două cutii şi încărcară metodic, cu mare atenţie, fiecare armă a adversarului.

În acest timp, Armand şi fratele său făcură câţiva paşi împreună.

O teribilă emoţie strângea inima contelui de Kergaz; era cuprins de cele mai funeste presimţiri şi numai demnitatea sa de martor şi sângele de soldat care curgea prin venele sale îl ajutau să-şi domine spaima şi-l obligau să rămână calm, rece, stăpân pe sine.

Andréa îl luă afectuos de braţ.

— Vino, îi spuse el, aş vrea să-ţi spun câteva cuvinte.

Făcură trei, patru paşi sub copaci, în direcţia în care contele Artoff îşi trăsese brecul.

Andréa era mai calm decât dimineaţă; s-ar putea crede că tocmai senzaţia de pericol îi dădea această impasibilitate a oamenilor care ştiu să înfrunte moartea.

— Scumpe Armand, îi spuse el, poate voi muri peste zece minute.

— Taci, murmură contele.

— Nu vreau să mor, continuă Andréa, fără să obţin de la tine o promisiune.

— Te poţi, oare, îndoi că dorinţele tale vor fi sacre pentru mine? spuse Armand cu o voce emoţionantă.

— Jură-mi, spuse Andréa, că, dacă voi muri, vei îndeplini ceea ce-ţi cer.

— Îţi jur.

— Fără să mă întrebi pentru ce?

— Fie.

— Ei bine, reluă Andréa, jură-mi că vei merge în Bretagne, la Kerloven, şi că vei petrece acolo două luni; că vei pleca astă-seară, cel mai târziu mâine.

— Dar… bâlbâi Armand.

— Taci! spuse Andréa, mi-ai promis că nu mă vei întreba pentru ce doresc să mergi la Kerloven.

Atunci Andréa scoase din buzunar o scrisoare sigilată, fără adresă.

— Când vei fi la Kerloven, spuse el, vei deschide scrisoarea şi vei afla tot.

Armand luă scrisoarea şi o puse în buzunar.

— Dacă nu voi fi ucis, continuă Andréa, mi-o vei da înapoi.

— Şi nu voi merge la Kerloven?

— Ba da.

— Şi nu voi afla…?

— Poate… mai târziu.

Această conversaţie rapidă fu întreruptă de Fernand Rocher. Pistoalele erau încărcate; ora solemnă sosise!

De pe „capră”, pe jumătate ascunşi de o ramură a copacului, contele Artoff şi Baccarat urmăreau atenţi scena. Nu putură auzi conversaţia dintre Andréa şi fratele său, dar văzură scrisoarea pe care primul o dăduse celui de-al doilea.

— Ce ţesătură de mistere şi infamii trebuie să fie aici! şopti Baccarat la urechea contelui. Una din două: sau don Inigo este Cambolh reînviat, şi atunci la această oră se joacă o perfidă comedie, din care va ieşi păcălit domnul de Kergaz, sau este un adversar serios, şi atunci pentru ce se bate sir Williams?

Inima lui Baccarat bătea violent, când văzu martorii dând pistoalele celor doi combatanţi.

— Dumnezeule! repetă ea, dacă-l vor ucide pe Armand…?

Cuvintele micii evreice adormite îi ţârâiau la ureche ca un oracol funebru (ne amintim, desigur, că Sarah

„povestise” uciderea lui Armand de către don Inigo).

Când cei doi adversari se aşezară la patruzeci de paşi unul de altul, se nimeri ca sir Williams să se afle la câţiva metri de brec şi, în consecinţă, de contele Artoff.

Fernand Rocher şi Armand se depărtară de el la o distanţă aproape egală.

— Uite-te, îi spuse contele lui Baccarat, supoziţia ta este neverosimilă. Este imposibil ca un glonte să devieze cu cincizeci de paşi.

Baccarat era palidă şi tremura toată.

Contele îşi descheie pe jumătate redingota de vizitiu şi arătă o pereche de pistoale.

— Şi eu sunt înarmat, spuse el.

— Ce vrei să faci?

— Sper că nu voi face nimic.

— Totuşi…

— Ascultă… voi avea privirea fixată asupra domnului de Kergaz.

— Şi?

— Dacă i se va întâmpla ceva, dacă don Inigo, trăgând, contele va cădea, îl voi ucide pe sir Williams, chiar dacă va trebui să dau explicaţii acestor domni şi să-l demasc pe don Inigo.

Baccarat strânse convulsiv mâna prietenului său.

— Mi-e frică… spuse ea.

Sir Williams şi don Inigo se aşezaseră faţă în faţă şi se măsurau, aşteptând semnalul.

Cel care-l dădu fu Fernand Rocher, în baza dreptului său de martor al celui ofensat. Bătu de trei ori din palme:

— Înaintaţi, domnilor! spuse el.

Sir Williams şi don Inigo înaintară încet. Trecu un minut, pentru ca fiecare să facă trei paşi.

Baccarat avea impresia că nu mai are nici o picătură de sânge în vine.

Don Inigo trase primul.

Baccarat închise ochii văzând fulgerul care precede detunătura, iar contele Artoff duse mâna la crosa pistolului.

Dar glontele şuieră, şi nici sir Williams, care continua să înainteze, nici contele de Kergaz, care rămăsese nemişcat la distanţă, nu căzură. Glontele se pierdu printre arbori.

Baccarat respiră violent timp de o secundă, apoi fu cuprinsă din nou de spaimă, văzând al doilea fulger…

Marchizul don Inigo de los Montes mai făcuse trei paşi şi trăsese a doua oară.

Armand rămase în picioare, iar sir Williams continua să înainteze. Nici al doilea glonte nu-l atinsese.

Atunci marchizul aruncă ultimul său pistol, se opri, îşi încrucişa liniştit braţele pe piept, părând că aşteaptă moartea.

Capitolul XCVIII.

Martorii trăiră un moment de teroare.

Vicontele Andréa continua să înainteze. Mergea încet, cu paşi egali, ca şi cum ar fi vrut să-şi facă adversarul să simtă întreaga tortură a agoniei; pe măsură ce distanţa care-i despărţea se micşora, inimile martorilor fremătau de emoţie.

Marchizul don Inigo de los Montes strigă cu o voce energică, în franceza sa cu accent spaniol:

— Trageţi odată! domnule, trageţi…!

Andréa mai făcu un pas, încă unul, şi ţeava pistolului atinse pieptul marchizului.

— Asta nu mai este duel, murmură baronul de Manérve, este asasinat.

Cu toate acestea, era dreptul vicontelui Andréa de a-şi ucide adversarul. Dar nu trase. Şi-n timp ce martorii se apropiau în grabă, îşi ridică pistolul şi îi spuse marchizului:

— Domnule, viaţa dumneavoastră îmi aparţine.

— Atunci luaţi-o domnule, răspunse marchizul devenind foarte palid.

— Nu, spuse Andréa, vă iert… cu o condiţie.

— Domnule, strigă marchizul cu o furie febrilă, aveţi dreptul să mă ucideţi, dar nu să mă umiliţi. Nu am nevoie de iertarea dumneavoastră. Nu-mi voi cere scuze.

— Domnule, replică Andréa, nu trebuie să cereţi scuze; renunţ la dreptul de a vă ucide cu o condiţie uşor de acceptat.

— Care este condiţia?

— Că nu veţi vorbi niciodată despre cauza duelului nostru şi că niciodată acest motiv nu se va afla.

— Vă promit.

Andréa ridică cele două pistoale şi trase în aer.

— Onoarea este satisfăcută, spuse el, şi-l consider pe domnul marchiz don Inigo de los Montes un gentilom perfect.

Domnul de Kergaz, care trăise un secol în cinci minute, se aruncă în braţele vicontelui.

— Ai un suflet mare şi nobil, îi spuse el, şi ştii să ierţi.

— Aş vrea, răspunse Andréa, cu o voce stinsă, astfel încât numai contele îl putea auzi, ca şi Dumnezeu să mă ierte.

În acelaşi timp, domnul de Manérve îi zicea domnului James O’B…

— Iată cum se termină întotdeauna aceste afaceri; ele îi fac pe martori ridicoli, iar adversarii pleacă braţ la braţ. Am făcut o plimbare matinală, pentru a căpăta poftă de mâncare.

Şi baronul îşi aprinse un trabuc, bombănind, ca omul dezolat că a fost silit să se trezească la cinci dimineaţa.

Don Inigo şi Andréa se salutară rece şi se îndepărtară unul de altul.

— Totuşi, nu-şi strâng mâna, observă domnul James O’B…

— Eşti nebun, scumpule? N-ar mai lipsi decât să ciocnească imediat câte-un pahar.

Domnul de Manérve se îndreptă către brec şi urcă primul, fără să aştepte mulţumirile marchizului don Inigo.

Acesta îl luase de braţ pe cel de-al doilea martor şi vorbea cu el.

Armand, Fernand Rocher şi Andréa urcaseră în trăsură, părăsind locul duelului.

Contele Artoff întorcea brecul, în timp ce Baccarat îi spunea:

— Este evident că toate acestea fac parte dintr-o comedie. Dacă don Inigo ar fi fost un adversar serios, cu siguranţă că sir Williams – care trage excelent cu pistolul – l-ar fi doborât ca pe un porumbel.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse contele.

— Deci, trebuie să găsim cheia enigmei.

— Fii liniştită.

— Dacă aş fi sigură, spuse Baccarat cu-n freamăt de mânie în voce, că acest pretins marchiz şi falsul viconte de Cambolh sunt una şi aceeaşi persoană, l-aş fi demascat imediat pe sir Williams.

— Este foarte greu să avem certitudinea.

— Dar nu şi imposibil.

Şi Baccarat, în mintea căreia se născu o nouă idee, adăugă:

— Mi-ar trebui opt zile, timp în care sir Williams să nu pună la cale cine ştie ce nouă infamie, şi i-aş avea la mână pe amândoi.

Brecul plecă. După douăzeci de minute, îl depuse pe marchizul don Inigo la poarta hotelului Meurice, iar după puţin timp pe domnul James O’B… în strada Port-Mahon.

Atunci, rămas singur cu vizitiul şi cu lacheul său, baronul o privi pe Baccarat, care se întorsese pe jumătate spre el.

— Ei bine, îi spuse el, aţi văzut?

— Totul.

— Sunteţi satisfăcută?

— Fără îndoială.

— Scumpa mea prietenă, spuse baronul, să mă ferească Dumnezeu să nu-mi ţin cuvântul pe care l-am dat contelui,

dar tare aş vrea să ştiu de ce aţi vrut să asistaţi la acest circ.

— Circ este cuvântul potrivit, observă Baccarat.

— Dar trebuie să fiţi de acord, observă domnul de Manérve, că am dreptul să presupun că sunteţi îndrăgostită de don Inigo.

— Puteţi presupune, domnule baron, spuse ea rece.

Apoi adăugă:

— Apropo, sunteţi amabil să-mi faceţi un serviciu?

— Şi două, dacă doriţi.

— Contele vă va lăsa la intrarea străzii Saint-Lazare. Veţi merge până la vechea mea prietenă, doamna de Saint-Alphonse, şi veţi afla dacă mai este la Paris.

— Este… am văzut-o eu ieri.

— De minune!

— Şi ce să-i spun?

— Că domnul conte o invită astăzi la dejun. Apoi îi spuneţi că, dacă are nevoie de dumneavoastră astă seară, îi staţi la dispoziţie.

— Cu plăcere.

— Bineînţeles, încheie Baccarat, că veţi fi la fel de discret asupra acestei probleme, aşa cum trebuie să fiţi cu privire la celelalte evenimente ale acestei dimineţi.

— Bineînţeles.

Brecul ajuns în acest moment în colţul străzii Chaussée-d’Antin.

Baronul de Manérve coborî şi, în timp ce o lua pe strada Saint-Lazare, contele şi Baccarat se întoarseră în strada Pépinière.

O oră mai târziu, tânăra femeie şi prietenul ei îşi reluaseră ţinuta obişnuită. Servitorul o anunţă pe doamna Saint-Alphonse.

Baccarat se retrase la primul etaj al casei, iar contele o primi pe doamna de Saint-Alphonse în salon.

— Scumpă doamnă, îi spuse acesta sărutându-i galant mâna, v-ar face plăcere să primiţi o sută de mii de franci?

— Oricând, scumpe prietene, răspunse tânăra femeie râzând. Aveţi intenţia să mi le oferiţi?

— S-ar putea…

Doamna de Saint-Alphonse îl învălui pe tânărul rus cu privirea sigură şi pătrunzătoare a acelor femei care au puterea să citească în adâncul sufletului bărbaţilor.

— Haideţi, spuse ea, să nu glumim, scumpul meu conte.

— Nu glumesc, scumpă prietenă.

— Dacă-mi oferiţi o sută de mii de franci, aveţi desigur mare nevoie de mine.

— Într-adevăr, spuse contele.

— Cunosc onorariile, să vedem ce-mi cereţi.

— Scumpă prietenă, îmi închipui că vă aduceţi aminte de Baccarat.

— Fără îndoială, şi ştiu de asemenea – cel puţin întreg Parisul pretinde – că aţi sechestrat-o şi aţi trimis-o într-unul din castelele dumneavoastră din Crimeea sau pe marginea Nevei.

— Nu-i adevărat.

— Cum! Baccarat este la Paris?

— Bineînţeles, răspunse o voce clară.

O uşă se deschise şi Baccarat se arătă în prag.

— Scumpa mea, spuse ea, contele a rostit doar introducerea. Eu îţi voi spune cum se poate câştiga o sută de mii de franci.

Baccarat îi făcu semn doamnei de Saint-Alphonse să se aşeze pe un divan şi veni lângă ea.

— Poţi câştiga foarte uşor o sută de mii de franci, repetă ea.

— Sunt gata.

— Ai dreptate, căci contele Artoff, pe care-l vezi aici, este un prieten deosebit.

— Cum aşa?

— Tu ştii că el este strâns legat de prinţul tău.

— Sunt prieteni intimi.

— Închipuie-ţi, urmă Baccarat, că prinţul ar putea deveni gelos din cauza contelui.

— Nu înţeleg…

— Contele a aflat că micul baron de R…, un tânăr încântător din toate punctele de vedere, a deveniţi în absenţa sărmanului prinţ, omul cel mai fericit din lume.

Doamna de Saint-Alphonse tresări şi o privi pe Baccarat nelinişţită.

— Contele, urmă aceasta, şi-a pus în cap să deschidă ochii prinţului. Dar eu m-am gândit că ai putea cumpăra tăcerea contelui.

— Cum?

— Primind o sută de mii de franci, pentru a ne face un mic serviciu.

Un surâs fin arcui buzele tinerei femei.

— Înţeleg, spuse ea, aţi atârnat deasupra capului mea sabia lui Damocles.

— Exact.

— Şi cum să evit căderea săbiei?

— Foarte simplu şi foarte complicat în acelaşi timp, spuse Baccarat. Îţi voi povesti totul fără martori.

Baccarat o luă de mână pe doamna de Saint-Alphonse şi o conduse într-un mic budoar, vecin cu salonul în care îl lăsase pe contele de Artoff.

În aceeaşi seară, domnul de Manérve se întoarse acasă către ora nouă, pentru a se îmbrăca, când cameristul îi aduse cartea de vizită a doamnei de Saint-Alphonse.

— Doamna doreşte să vă vadă imediat, îi spuse el.

— Pofteşte-o, îi spuse baronul.

Doamna de Saint-Alphonse intră cu un aer misterios, se aranjă graţios în fotoliul pe care i-l oferise domnul de Manérve şi, în timp ce-i dădea mânuţa s-o sărute, îi spuse:

— Scumpul meu baron, precum ştiţi, am luat masa la contele Artoff.

— Şi?

— M-am întâlnit cu Baccarat, care mi-a spus că nu-i refuzaţi nimic.

— Sigur că nu.

— În consecinţă, îmi închipui că nu-mi veţi refuza nici mie nimic?

— Nimic din ceea ce-mi veţi cere în numele lui Baccarat.

— Asta şi vreau să spun.

— Despre ce este vorba? întrebă baronul, aşezându-se picior peste picior.

— Iată: as vrea să daţi un bal.

— Un bal! Eu?

— Da. Un bal pentru băieţi. Sau o seară de joc de cărţi, dacă preferaţi. Aveţi un apartament delicios; petrecerea va fi încântătoare.

— În caz că veţi participa şi dumneavoastră, spuse galant domnul de Manérve.

— Veţi invita doamnele pe care vi le voi indica.

— Foarte bine. Şi bărbaţii?

— Pe cine vreţi, numai să se găsească printre ei singurul pe care doresc să-l întâlnesc la dumneavoastră.

— Cum se numeşte?

— Marchizul don Inigo de los Montes, un brazilian.

— La dracu! exclamă domnul de Manérve. Nu mă îndoiam. Baccarat asta este un întreg mister.

— Să ştiţi că ea contează pe discreţia dumneavoastră.

Baronul se înclină. Apoi se aşează la birou şi luă o pană.

— Care este ziua pe care o preferaţi? întrebă el.

— Mâine.

— Este prea devreme pentru invitaţii mei.

— Nu-i nimic. Veţi găsi întotdeauna mai multă lume decât vă trebuie.

Baronul acceptă şi începu să scrie: „Scumpul meu marchiz, Din moment ce duelul de azi-dimineaţă a avut un deznodământ fericit, permiteţi-mi să vă fac o confidenţă. Ieri seară am făcut un pariu cu o doamnă care mă iubeşte puţin. Iată despre ce pariu este vorba. Această doamnă – ca

toate cele care intră la operă prin uşa portarului – este superstiţioasă şi şi-a păstrat obiceiul de a face pasienţe. Ieri seară i-a ieşit în cărţi că veţi fi ucis azi-dimineaţă.

Eu am susţinut contrariul, iar ea mi-a spus:

— Pariez pe o sută de ludovici că marchizul va fi ucis.››

— Accept pariul, am răspuns eu, dar, dacă voi câştiga, veţi da un bal la mine, plăcere pe care mi-o refuzaţi de la începutul iernii, pretextând că toate prietenele dumneavoastră sunt frumoase.››

Frumoasa vrăjitoare a pierdut pariul şi, deci, trebuie să plătească. Se va dansa la mine, mâine seară, şi aţi fi foarte amabil dacă aţi veni şi dumneavoastră.

Baronul de Manérve.”

Baronul citi scrisoarea doamnei de Saint-Alphonse.

— Sunteţi plin de spirit, spuse ea. La revedere, pe mâine dimineaţă. Este necesar să vă văd înaintea balului.

Şi doamna de Saint-Alphonse plecă.

Capitolul XCIX.

L-am lăsat pe vicontele Andréa urcând în trăsură cu martorii săi.

Din pădurea Vincennes până în strada Culture-Sainte-Catherine drumul era scurt şi se parcurgea în câteva minute. Când trăsura contelui intră în curte, Jeanne stătea la fereastră, cu privirea aţintită pe poarta mare, cu urechea ciulită la zgomotele străzii, palpitând la fiecare uruit de trăsură.

Vicontele Andréa nu se înşelase. Sărmana femeie îşi petrecuse noaptea în rugăciuni, implorând cerul să păstreze viaţa omului care se bătea pentru ea.

În momentul intrării trăsurii în curte, Andréa îşi arătă capul la portieră. Jeanne îl văzu şi scoase un strigăt de bucurie… Era în viaţă!

Apoi se retrase brusc de la fereastră şi căzu în fotoliu, fără putere şi fără voce. Începu să se gândească că, dacă scumpul ei soţ fusese martor la acest duel, ar putea ghici şi motivul lui. Dar temerile doamnei de Kergaz nu erau

justificate. Aşezat pe scaunul din faţă al trăsurii, deci, cu spatele către faţada casei, domnul Armand de Kergaz nu-şi observă soţia. Şi nici nu auzise strigătul ei, fiindcă vorbea cu Fernand.

Acesta îşi găsi cabrioleta în curte, strânse mâna lui Andréa şi contelui şi îi părăsi.

În timp ce urcau scările, Andréa îi spuse încet lui Armand:

— Înapoiază-mi scrisoarea.

— Aşa vrei? întrebă contele.

— Da.

— Şi nu voi afla…

— Ba da… Mai târziu… la Kerloven.

— Mai vrei, deci, să mergem la Kerloven?

— Sigur că da.

— Fie… Când vrei să plecăm?

— Astă seară sau, cel mai târziu, mâine.

— Mister! murmură contele pentru sine.

O oră mai târziu intra în camera soţiei sale, pe care o găsi calmă şi surâzătoare, şi îi spuse:

— Scumpa mea Jeanne, dacă-ţi voi cere un serviciu, mi-l faci?

— Ingratule! spuse ea, mai întrebi?

— Aş vrea să fac un voiaj cu tine şi cu Andréa.

— Plecăm, spuse Jeanne.

— Vom merge în Bretagne, în vechiul nostru castel de la Kerloven.

— Ce bucurie! strigă tânăra femeie, să petrec acolo o lună, pe marginea mării, cu scumpul meu Armand. Când vrei să plecăm?

— Şi mâine, dacă e posibil.

— Sigur, voi fi gata.

Şi Jeanne, care înţelese că Andréa voia s-o îndepărteze de marchiz, căci aflase sfârşitul inofensiv al duelului, nu puse nici o întrebare soţului ei şi începu pregătirile de plecare.

Armand se întoarse la Andréa.

— Jeanne este de acord să plecăm, spuse el.

— Foarte bine! aprobă Andréa, uşurat de o greutate enormă.

Contele se încruntă. Fu cuprins de o bănuială, dar Andréa avea cuvântul lui, şi nu-l întrebă nimic.

— Dumnezeule! aş vrea să fiu de-acum la Kerloven.

Capitolul C.

În aceeaşi zi, la orele nouă seara, în timp ce doamna de Saint-Alphonse ajungea la baronul de Manérve, o trăsură de piaţă intra în curtea hotelului Meurice.

Un om cu părul roşu coborî oferind braţul unei englezoaice slabe.

— Mă numesc sir Arthur Collins şi aş vrea să-l văd pe don Inigo de los Montes, pe care l-am cunoscut în Elveţia…

— Este în camera lui, i se răspunse.

Englezul îşi lăsă prietena în curtea hotelului şi urcă în camera lui don Inigo.

Sir Arthur fu introdus de negrul galonat în fumoarul marchizului; după ce-l concediară pe negru, cei doi complici se priviră şi începură să râdă.

— Ia spune, zise sir Arthur, ţi-a fost frică azi-dimineaţă?

— Da, unchiule, dar numai un moment.

— Ai crezut că te voi ucide?

— Crede-mă, unul ceva mai prost decât mine şi-ar fi povestit toată viaţa în timpul unui minut.

— Şi tu ce ţi-ai zis?

— Că ştiu prea multe secrete, cunoscute doar de tine, că poate ai găsit altă combinaţie şi că-n acest caz, ar fi cea mai bună ocazie să mă trimiţi la strămoşi.

— Adevărul este, spuse sir Arthur, cu-n calm care-i făcu lui Rocambole pielea de găină, că m-am gândit un moment… dar ce vrei? Am o slăbiciune pentru tine.

— Îţi mulţumesc.

— Şi pe mine m-a pierdut întotdeauna sensibilitatea.

— Asta înseamnă, murmură Rocambole, că n-ai găsit încă mijlocul de a mă înlocui.

— Nu, nu, spuse sir Arthur, îţi jur că numai din sensibilitate am renunţat.

— Pe cuvântul meu! replică falsul marchiz râzând, trebuie să-ţi fac şi eu o mărturisire.

— Să aud.

— Vei vedea astfel că sunt şi mai sincer.

— Ascult, spuse sir Arthur, lăsându-se în speteaza fotoliului, într-o atitudine nepăsătoare.

— Închipuie-ţi, unchiule, că am avut aceeaşi idee ca şi tine.

— Cum! Ai vrut să mă ucizi?

— Drace! ştii doar că trag astfel cu pistolul, încât nu ratez un as la cincizeci de paşi… şi apoi aveam pe suflet povestea cu lovitura de cuţit… înţelegi, nu?

— Dar, nefericitule, observă sir Arthur fără cea mai mică iritare, dacă aş fi murit, tu ce-ai fi devenit?

— Exact asta m-am întrebat şi eu, şi vezi că eşti încă pe lumea asta.

— Văd! suntem demni unul de celălalt, nepoate.

— Da, unchiule, avem suflet, sensibilitate…

— Şi, mai ales, judecăm corect. Tu ai înţeles că ai încă nevoie de mine şi eu am înţeles că încă nu te pot înlocui.

După acest mişcător schimb de cuvinte, îşi strânseră mâinile cu căldură, apoi faţa surâzândă a lui sir Arthur deveni serioasă.

— Acum, spuse el, să lăsăm glumele şi balivernele, am venit să-mi iau adio.

— Pleci?

— Mâine dimineaţă.

— Unde mergi?

— În Bretagne, la Kerloven, în vechiul castel seniorial pe care am intenţia să-l restaurez, după căsătoria mea cu contesa Jeanne de Kergaz.

Sir Arthur pronunţă aceste cuvinte cu-n superb sânge rece.

— Eu ce trebuie să fac?

— Să mai rămâi la Paris trei zile.

— Şi apoi?

— Apoi vei pleca la Saint-Malo, unde vei aştepta instrucţiunile mele.

— Foarte bine, dar ce voi face în cele trei zile?

— Vei exersa în fiecare dimineaţă câte trei ore, ca să înveţi la perfecţie lovitura de o mie de franci.

— O cunosc.

— Nu ştii niciodată prea bine o lovitură de sabie, care-ţi poate aduce un milion.

— Este adevărat. Şi apoi?

— Te vei ocupa în acelaşi timp de Baccarat.

— Ai găsit o combinaţie?

— O minunată combinaţie.

— Care?

— Întâi, continuă sir Arthur, mă interesează mica Sarah.

— Evreica?

— Da, îmi place foarte mult copila, îi vreau binele şi vreau să-i aranjez viaţa.

— Cum vei face?

— O vei răpi.

— Ia te uită… exclamă Rocambole, a cărei privire scânteia.

Această privire nu-i scăpă lui sir Arthur.

— Frumosule, îi spuse el, dacă-ţi trece prin cap să fii necuviincios cu mine, nu vei căpăta milionul.

— Asta-i tot?

— Nu. În plus, o să te şi ucid.

— Voi fi înţelept, spuse Rocambole; dar după ce o voi răpi, unde s-o duc?

— Am un plan foarte bine întocmit, răspunse sir Williams. Iată-l: am reînnoit la Le Hâvre relaţii foarte strânse cu-n vechi prieten din Londra, un strălucit hoţ de

buzunare, care a lucrat cândva sub conducerea mea. Ne-am reîntâlnit în port; am ştiut imediat cine este, în timp ce el nu m-a recunoscut. Au fost de-ajuns două cuvinte, pentru a mă saluta respectuos, ca un soldat pe fostul lui căpitan. Puşlamaua face afaceri destul de bune. Are o navă de comerţ, pe care o comandă chiar el; acasă, într-un mic port din Scoţia, se bucură de toată consideraţia; şi-a condus aşa de bine barca, încât trece drept cel mai cinstit om din lume.

— Ca şi tine, spuse Rocambole cu impertinenţă.

— Ca şi mine, spuse sir Williams, fără să pară jignit de comparaţie. John Bird a rămas profund devotat fostului său căpitan şi va face pentru mine tot ce-i voi cere.

— Unchiule, îl întrerupse Rocambole, am impresia că-mi dai amănunte inutile. Care este scopul?

— Am meditat multă vreme asupra soartei pe care o va avea Baccarat, urmă sir Williams, şi am ales pentru ea o combinaţie destul de frumoasă.

— Nu mai spune!

— Vreau s-o trimit în insulele Marquises.

— La dracu!

— Vreau să-i ofer această frumoasă alternativă: fie de a deveni soţia unui antropofag, fie de a fi mâncată de el. Este o fată frumoasă. Sigur că, dacă şeful sălbaticilor nu-i va pune pe cap jumătate din coroana lui, o va servi bine friptă la o mare sărbătoare a sălbaticilor, când este lună plină, de exemplu.

— Asta este o idee, spuse Rocambole.

— Te cred.

— Dar cum se poate executa?

— Cu ajutorul prietenului meu John Bird. El încarcă la Le Hâvre diverse mărfuri pe care le duce în Australia. Echipajul îi este la fel de devotat, pe cât îmi este el mie. De alaltăieri se află la Paris şi ieri l-am văzut.

— L-ai şi văzut?

— Da. Şi cum ştiam că nu trebuie să-ţi încarc creierul cu prea multe noţiuni, n-am vrut să-ţi vorbesc mai devreme.

— John Bird consimte s-o ducă pe Baccarat?

— Sigur! O va depune pe o plajă pustie, unde o vor găsi canibalii. Îl cred chiar capabil – fiindcă se pricepe de minune la comerţ – s-o vândă pe un preţ bun vreunui sălbatic.

— Totul este foarte bine, unchiule; cum vom face însă s-o încredinţăm pe Baccarat lui John Bird?

— Asta te priveşte. Îţi voi trasa totuşi drumul pe care trebuie să-l urmezi. De acum în trei zile o vei răpi pe micuţa evreică.

— Bun. Şi apoi?

— Odată răpită, o vei încredinţa văduvei Fipart.

— Asta este o idee minunată. Mama, observă Rocambole, este exact femeia care ne trebuie pentru astfel de treburi.

— Văduva Fipart va păzi micuţa, iar o scrisoare anonimă o va avertiza pe Baccarat că fetiţa, răpită de un negru… e vorba de negrul tău…

— Venture?

— Da. Recapitulez: scrisoarea va anunţa că fetiţa răpită de un negru este în drum spre Le Hâvre. Misiva va adăuga că negrul se va îndrepta către o navă englezească, numită Fowler, care va pleca în Oceania. Înţelegi, deci, că-n orice caz Baccarat va pleca la Le Hâvre. Dar aici va afla că vasul a ridicat ancora.

— Şi apoi? făcu Rocambole, care nu mai înţelegea nimic din planul lui sir Williams.

— La Le Hâvre va afla că Fowler va face escală la Saint-Malo, unde va rămâne trei sau patru zile. Atunci ea va lua nişte cai de poştă şi va călători pe uscat spre Saint-Malo. Aici ea va găsi vasul Fowler în radă. Se va duce la bord şi atunci va fi rândul lui John Bird să acţioneze.

— Toată combinaţia asta este greu de executat, murmură Rocambole.

— Dacă n-o scoţi la cap în mod onorabil, replică sir Williams cu accentul său calm şi poruncitor în acelaşi timp,

pretinzând să fie ascultat orbeşte, atunci e sigur că nu eşti demn de milionul pe care ţi l-am pregătit.

Aceste cuvinte avură efectul unei lovituri de pinten.

— Foarte bine, spuse Rocambole, vei fi mulţumit; pleacă liniştit, mă ocup eu de toate. Am doar o obiecţie, dacă-mi permiţi.

— Spune.

— De ce trebuie s-o ducem pe Baccarat până la Saint-Malo?

— Tocmai asta e partea poetică a combinaţiei. Dacă Baccarat ar fi târâtă în Oceania de un ticălos oarecare, ar fi o răzbunare cum se vede în fiecare zi şi pe care ea n-ar aprecia-o suficient, în timp ce eu vreau ca ea să ştie exact cine o trimite să se prefacă în friptură.

— Ar putea să i-o spună John Bird.

— Nu, i-o voi spune chiar eu.

— Unde?

— La bordul vasului Fowler.

— Cum?

— Kerloven este la o leghe de Saint-Malo. Tu ştii bine că acum Baccarat are o încredere absolută în mine, o încredere fără margini.

— Şi ce trebuie să fac cu micuţa evreică?

— O vei ruga pe văduva. Fipart s-o păzească cu cea mai mare atenţie.

— Ea va rămâne la Paris?

— Da, până la întoarcerea mea.

— Şi-n trei zile te voi ajunge?

— Tu te vei îmbarca cu John Bird şi cu Venture la Le Hâvre şi vei veni la Saint-Malo. Aici îţi voi aranja o nouă discuţie între patru ochi, care va fi întreruptă de Armand…

— Înţeleg.

— Pricepi foarte bine ce se întâmplă după aceea nu mă mai priveşte. Armand se va hotărî să te pedepsească şi tu-ţi vei aminti că o lovitură de sabie bine aplicată poate aduce în timp şi-n spaţiu un milion de franci.

— Superb! Superb! strigă Rocambole, cu admiraţie.

— Mâine dimineaţă, încheie sir Williams, te vei urca pe cal şi vei merge până în pădurea Vincennes, unde vei vedea la intrarea castelului cârciuma cu firma: La întâlnirea vânătorilor. Vei intra şi-l vei găsi pe John Bird; îl vei recunoaşte după aspectul său britanic, are un păr roşu ca morcovul şi-un abdomen respectabil; pentru mai multă siguranţă, îl vei întreba dacă-l cunoaşte pe căpitanul Williams. Când veţi fi siguri amândoi de identitatea celuilalt, vă veţi înţelege asupra a ceea ce aveţi de făcut. El a primit de la mine instrucţiuni amănunţite.

Spunând aceste cuvinte, sir Arthur Collins se ridică, îşi încheie haina albastră, îşi puse pălăria pe păru-i blond şi era gata să iasă, după ce întinsese mâna lui Rocambole, când apăru pretinsul valet negru, purtând o tavă de argint pe care se găsea o scrisoare.

Era invitaţia baronului de Manérve adresată marchizului don Inigo de los Montes.

Marchizul rupse sigiliul, citi scrisoarea şi o întinse vizitatorului său.

— Foarte bine! spuse sir Williams, nu văd nici un inconvenient ca să te amuzi. De altfel este foarte bine să mergi în lume, în felul ăsta nu eşti confundat cu-n răufăcător obişnuit.

După ce plasă această glumă, sir Williams plecă.

În timp ce invitaţia baronului de Manérve îi ajungea lui don Inigo, bruna doamnă de Saint-Alphonse se întorcea în strada Pépinière.

Baccarat şi contele o aşteptau.

— Ei, întrebă prima, baronul va da balul?

— Fără îndoială.

— Când?

— Mâine.

— Acest baron, râse Baccarat, ţine cu orice preţ să-mi fie agreabil.

— Iar eu, spuse doamna de Saint-Alphonse, vin să primesc instrucţiunile.

Baccarat tresări şi păru uşor stingherită.

— Este destul de greu de explicat, scumpa mea.

— Aiurea! făcu doamna de Saint-Alphonse, înţeleg şi din jumătăţi de cuvinte.

— Întâi, trebuie să-ţi spun cine este acest don Inigo.

— Foarte bine.

— Sau, cel puţin, ceea ce bănuim noi că este. Când vei şti toate astea, vei înţelege.

— Ascult.

— Don Inigo de los Montes este un marchiz de comedie.

— Cum sunt atâţia, spuse tânăra femeie, arătându-şi dinţii albi într-un zâmbet larg.

— Este foarte brunet la păr, măsliniu la faţă, totul dovedind origine-ai transoceanică.

— Nu l-am văzut niciodată.

— Dar, continuă Baccarat, s-ar putea foarte bine ca, înainte de a fi brunet, să fi fost blond. S-au mai văzut cazuri de-astea. De altfel, dacă nu mă înşel, acest marchiz don Inigo de los Montes se numea înainte astfel.

— Asta este mai greu de constatat.

— Ştiu.

— Totuşi… cu timpul…

— Dacă el şi omul pe care-l bănuiesc sunt aceeaşi persoană, reluă Baccarat, trebuie să aibă un semn particular.

— Unde?

— Pe piept, în partea stângă.

— Ce semn?

— Cicatricea unei lovituri de pumnal.

— Aha?!

— Rana trebuie să fie abia vindecată.

— Cam cât de veche este?

— Cam de trei luni.

— Atunci se poate constata uşor.

Doamna de Saint-Alphonse o privi semnificativ pe Baccarat.

— Ai, deci, un mare interes să descoperi adevărata identitate a acestui om? întrebă ea interesată.

— Foarte mare.

— Îl iubeşti?

— Doamne fereşte! făcu Baccarat cu-n gest de dezgust.

— Scumpă prietenă, spuse contele de Artoff pentru a pune capăt conversaţiei, fiindcă doamna de Saint-Alphonse a înţeles perfect misiunea pe care i-o dăm, vreau s-o lămuresc mai bine, adăugând câteva cuvinte: don Inigo – dacă este omul care credem noi – este un mizerabil care ne-a jefuit şi care încearcă să ne asasineze.

Doamna de Saint-Alphonse tremură.

— Dar, adăugă contele, nu trebuie să aveţi nici o teamă. Dacă este el, îl vom reduce imediat la neputinţă.

— Şi dacă nu este el?

— Nimeni pe lume nu va şti că l-am bănuit pe marchizul don Inigo de las Montes.

— Dar în primul caz va trebui să-l trădez.

— Şi-n felul acesta veţi demasca un ticălos, spuse contele Artoff.

— Şi dacă mă ucide?

— Nu vă temeţi de nimic, vă vom proteja; şi apoi remarcaţi, continuă contele, că nu faceţi altceva decât să comiteţi o mică indiscreţie, care vă va fi plătită cu o sută de mii de franci.

— Asta este adevărat, spuse doamna de Saint-Alphonse, căreia cuvintele „o sută de mii de franci” îi risipiră ultimele ezitări. La revedere. Poimâine veţi şti totul sau îmi voi pierde renumele.

Doamna de Saint-Alphonse plecă.

— Cred, murmură Baccarat, plină de încredere în viitor, că voi sfârşi prin a-l avea în mână pe sir Williams.

Capitolul CI.

La douăzeci şi patru de ore după balul dat de domnul baron de Manérve – bal ale cărui întâmplări sunt neînsemnate, cu excepţia uneia singure, pe care cititorii noştri o bănuiesc – doamna Charmet citi următoarea scrisoare, trimisă pe adresa contelui Artoff, dar pe care tânărul rus i-a trimis-o fireşte, imediat.

„Scumpa mea Baccarat, Prietena ta, doamna de Saint-Alphonse, se grăbeşte să ia pana şi să-ţi scrie cu mânuţa ei albă, privitor la protejatul tău, marchizul don Inigo de los Montes.

Cu tot aerul său sălbatic, brazilianul este blând ca un miel.

Închipuie-ţi, scumpa mea, că acest simpatic Manérve l-a îmbibat aşa de bine cu şampanie, încât, devenit excesiv de sentimental, tânărul fiu al tropicelor a căzut la picioarele mele într-o sală de joc pustie, foarte îndrăgostit şi beat ca un muşchetar.

Este atât de beat, că la ora actuală mai doarme încă pe o canapea. Dacă acest băiat n-are tutore, trebuie neapărat să-i găsim unul.

Prietena ta, de Saint-Alphonse.

P. S.

— Apropo, cu proprii mei ochi am obţinut informaţiile pe care le doreşti. În partea dreaptă a pieptului, marchizul are o foarte frumoasă cicatrice triunghiulară, ale cărei buze roşii sunt abia închise. Şi cum dormea de nu l-ai fi trezit nici cu tunul, mi-am muiat batista într-o picătură de parfum şi-am putut să constat că coama lui neagră este, de fapt, de-un blond splendid. Este un marchiz prost vopsit.

Aştept noi instrucţiuni. Ce trebuie să fac?”

Când această scrisoare ajunse la doamna Charmet, tânăra femeie era singură. O citi cu atenţie şi murmură:

— Acum ultima mea îndoială s-a risipit, marchizul don Inigo de los Montes şi vicontele de Cambolh sunt una şi aceeaşi persoană.

Baccarat sună. Apăru bătrâna guvernantă.

— Marguerite, îi spuse ea, cheamă-mi trăsura. Ies astă seară şi nu voi reveni decât mâine. Îţi încredinţez fetiţa, să ai mare grijă.

— Doamna poate să fie liniştită, spuse femeia.

Baccarat alergă la contele Artoff.

Tânărul rus se aştepta la această vizită, de când primise scrisoarea, doamnei de Saint-Alphonse.

— Iată! spuse Baccarat, întinzându-i scrisoarea.

Contele o citi.

— Acest om, spuse el, este cu siguranţă vicontele de Cambolh. Ce-i de făcut?

— Exact asta trebuie să decidem.

Baccarat rămase un moment gânditoare.

— Prietene, strigă ea deodată, ştii că domnul de Kergaz, soţia sa şi ticălosul sir Williams au plecat ieri dimineaţă.

— Mi-ai spus.

— Care este rostul acestei plecări neaşteptate? Nu ştiu, dar sunt convinsă că este vorba de o nouă maşinaţie de-a lui sir Williams. Cred, deci, că trebuie să ne grăbim.

— Ai dreptate, spuse contele.

— Prin urmare acest om, pretinsul marchiz, trebuie să se afle în mâinile noastre chiar astăzi, astă seară… ca sub ameninţarea morţii, să mărturisească infamia lui sir Williams şi atunci îl vom ierta, îi vom dărui viaţa.

— Ceea ce spui este logic, observă contele, dar greu de executat.

— De ce?

— În primul rând, pentru că acest om trebuie să fie permanent neîncrezător.

— Şi el şi sir Williams au încredere în mine.

— Apoi, pentru că este întotdeauna periculos să ataci un om în plin Paris, într-o casă cu locatari. Comisarul de poliţie ar putea considera foarte grav aşa ceva.

— Aici ai dreptate.

— În fine, continuă contele, cine-ţi spune că va vorbi chiar sub ameninţarea morţii?

— Va trebui să o facă, sau îl vom ucide fără menajamente.

Baccarat medita.

— Ascultă, spuse ea; doamna de Saint-Alphonse are o mică vilă la două leghe de Paris, pe malul Marnei la Saint Maurice. Este izolată de orice locuinţă şi la unsprezece seara te poţi crede în pustiu. Acolo trebuie să acţionăm.

— Prefer acolo decât în strada Saint-Lazare.

Baccarat luă o pană şi-i scrise doamnei de Saint-Alphonse.

„Scumpă prietenă, Vino imediat la contele Artoff, vei primi instrucţiuni amănunţite.

Arde imediat scrisoarea şi ai încredere în mine.

Baccarat”.

O oră mai târziu, doamna de Saint-Alphonse sosi.

— Scumpa mea, îi spuse Baccarat, ce-ai făcut cu brazilianul tău prost vopsit?

— A plecat de la mine după prânz.

— Când trebuie să-l vezi din nou?

— Astă seară.

— La ce oră?

— Între zece şi unsprezece.

— Foarte bine! Vila ta de la Saint Maurice îţi mai aparţine?

— Bineînţeles.

— Ai face bine să dormi acolo.

— Ce idee…!

— Pentru astă seară voi fi camerista ta, continuă Baccarat.

— Tu?

— Da! Vei vedea că mă voi achita foarte bine de obligaţii.

— Dar… brazilianul?

— Îi vei scrie… va veni acolo.

— Fie, spuse doamna de Saint-Alphonse.

— Eu, adăugă contele care tăcuse până atunci, voi fi vizitiul dumneavoastră.

— Cum doriţi. Îi voi scrie brazilianului… Dar ce să-i scriu?

— Aşteaptă, îţi voi dicta.

Doamna de Saint-Alphonse se aşează la o masă şi aşteptă.

Baccarat îi dictă: „Scumpe marchiz, O biată femeie – în situaţia mea – suferă deseori tiranii multiple.

Prima care mă năpăstuieşte se numeşte prinţul K…

Prinţul este gelos, chiar când se află la distanţă; a plasat în jurul meu o duzină de spioni, care au găsit prea lungă unica vizită pe care mi-aţi făcut-o. Printre numeroşii săi amici, se numără şi contele Artoff, pe care nu l-am mai văzut de trei luni şi care mi-a scris, cerându-mi să bem împreună o ceaşcă de ceai astă seară.

Cred că înţelegeţi că mă grăbesc să părăsesc casa din oraş şi să mă retrag în cea de la ţară.

Plec astă seară la orele opt, împreună cu camerista mea, care-mi va aduce de mâncare de la cabaretul vecin.

Dacă vă atrage o plimbare pe malul apei, veniţi la Saint Maurice, către ora când trebuia să fiţi la mine în strada Saint-Lazare”.

— Acum, spuse Baccarat, semnează şi lasă scrisoarea portarului tău. Când va veni don Inigo, o să i-o dea.

— Scumpa mea, observă contele, care ascultase lectura pe care doamna de Saint-Alphonse o făcuse cu glas tare după ce scrisese, nu ţi-e teamă că don Inigo, ajungând la doamna de Saint-Alphonse pe la zece sau unsprezece seara, va renunţa să mai meargă la Saint Maurice?

— Nu, spuse Baccarat.

— Totuşi, ora e înaintată.

— Dragul meu, încheie discuţia Baccarat, scrisoarea este destul de rece ca să nu lase să se bănuiască vreo cursă. Don Inigo nu va vedea decât chemarea la o întâlnire şi se va duce.

Argumentul părea just, contele se înclină.

Capitolul CII.

Să ne ocupăm acum de marchizul don Inigo de los Montes.

L-am văzut pentru ultima oară, în urmă cu două zile, la hotelul Maurice, discutând între patru ochi cu sir Williams. Ne amintim că sir Williams îşi luase ziua bună de la Rocambole, dându-i dispoziţii şi recomandându-i să meargă călare a doua zi dimineaţa în pădurea Vincennes, unde urma să-l găsească pe John Bird într-o cârciumă.

Marchizul don Inigo de los Montes execută cu promptitudine ordinele şefului său: se urcă dis-de-dimineaţă pe cal şi se îndreptă spre pădurea Vincennes. Găsi fără greutate cârciuma indicată, aruncă frâiele negrului său, care-l însoţise, şi intră în unica sală a cârciumii, unde trona maiestuos o fostă vivandieră, redată de mult vieţii civile şi pe care gustul pronunţat pentru vechea carieră o împinsele să se stabilească în apropierea fortului Vincennes Doi soldaţi beau într-un colţ; privirea cercetătoare a marchizului căută degeaba… Nu se vedea nici urmă de englez.

— Puşlamaua să-şi fi bătut joc de sir Williams?

Pretextând căldura, setea şi nevoia de odihnă, se aşează la o masă şi ceru să i se aducă bere.

Neobişnuită cu persoane aşa de elegante, cârciumăreasa se pierdu în plecăciuni şi se grăbi să-l servească pe frumosul gentilom.

Rocambole goli câteva halbe de bere, aşteptă o oră şi nu văzu pe nimeni venind. Totuşi, continuă să aştepte…

În sfârşit, într-un târziu, un bărbat apăru în pragul cârciumii. Acesta corespundea semnalmentelor pe care sir Williams le dăduse lui Rocambole. Era destul de gras, mic de statură, cu umeri pătraţi, cu mâini şi picioare enorme. Ar fi putut ucide un taur cu o lovitură de pumn, iar o lovitură de picior ar fi fost suficientă să lanseze o corabie la apă. O bluză şi o şapcă de marinar îi trădau de la distanţă profesia. Aruncă o privire piezişă spre negrul care ţinea caii în faţa

casei, apoi către marchiz, care era ocupat cu fumatul şi cu golirea ultimei halbe de bere.

Englezul intră; cu-n accent britanic foarte pronunţat, ceru să i se servească un gin.

— Am o bere excelentă, îi răspunse cârciumăreasa.

— Într-adevăr, excelentă, spuse marchizul.

Aceste cuvinte fură suficiente pentru a risipi nehotărârea englezului.

— Berea e fadă. Dar un bun englez, cum este John Bird, nu poate muri de sete.

Numele de John Bird, dibaci pronunţat, îl convinseseră pe Rocambole că acesta era omul lui.

— Ceea ce spuneţi dumneavoastră, spuse el privindu-l pe noul venit, coincide cu vorbele unui bun prieten de-al meu, căpitanul Williams.

— Îl cunosc, spuse John Bird.

El puse halba de bere pe masa marchizului.

— Vorbiţi engleza? întrebă el.

— Da! răspunse marchizul.

Cârciuma era goală. Cârciumăreasa plecase şi se aşezase la soare, prea departe de cei doi clienţi, pentru a putea auzi conversaţia lor. De altfel, ei vorbeau în engleză, limbă pe care cu siguranţă că fosta vivandieră n-o înţelegea.

— Vă cer iertare, domnule, spuse John Bird, dacă v-am făcut să aşteptaţi.

— Într-adevăr… spuse Rocambole.

— La intrarea în pădure, am fost însă oprit de un om pe care nu l-am văzut de doi ani… Cred că observaţi că mai sunt încă emoţionat.

— Cine era?

— Un om căruia îi datorez mai mult decât viaţa.

— Aşa!

— Închipuiţi-vă, continuă John Bird, este o poveste întreagă… din acelea pe care le găseşti doar în cărţi.

Rocambole nu părea curios să ştie cine este acest om, dar John Bird continuă, cu calmul pe care îl au englezii în tot ceea ce fac.

— Sunt doi oameni pe lumea asta cărora le sunt devotat cu trup şi suflet: celui despre care vă vorbesc şi căpitanului Williams.

Aceste vorbe stârniră interesul lui Rocambole.

— Acum chiar că începe să mă intereseze, îşi spuse acesta. Ia să vedem cine poate fi acela care şi-a asigurat devotamentul acestui tip.

— Trebuie să vă spun, tânărul meu prieten, reluă familiar John Bird, golindu-şi paharul, că nu sunt sentimental de felul meu şi că viaţa unui om nu face pentru mine nici cât o ceapă degerată. Am fost corsar, am făcut comerţ cu negrii, am servit sub ordinele lui sir Williams la Londra şi nu cred să fi plâns decât de trei ori în viaţă.

— Ei şi? făcu Rocambole, care găsea preambulul puţin cam lung.

— Ei bine, am impresia că eram gata să plâng de bucurie văzându-l pe conte.

— Este chiar conte?

— Este un conte adevărat! Când mi-a strâns mâna, am crezut că am să mă sufoc de emoţie.

— Şi când îmi veţi povesti cum v-a salvat viaţa contele? întrebă Rocambole.

— Chiar acum, pe scurt.

— Să auzim, suspină marchizul.

Şi-n sinea lui îşi spuse:

— Trebuie să recunosc că-n cele mai neinteresante povestiri există amănunte care-ţi pot folosi.

— Eram la Amsterdam, acum doi ani, continuă John Bird, şi încărcăm marfă pentru India. De şase luni navigam împreună cu o frumoasă portugheză, cu părul negru şi ochi albaştri. O iubeam cum iubeşte peştele apa. L-aş fi strangulat şi pe dracu dacă ar fi îndrăznit să se uite la ea. Trebuie să vă spun că era cât pe-aci s-o pierd… micuţa ar fi

ars ca o torţă vie, dacă domnul conte nu mi-ar fi venit în ajutor.

— Dar ce i s-a întâmplat?

— Debarcând la Amsterdam, i-am închiriat un frumos apartament într-o casă elegantă din port. Într-o noapte, în timp ce dormeam la bordul vasului, ancorat la chei, m-a trezit secundul şi mi-a zis: „Vino să vezi un incendiu pe pământ!” M-am ridicat, am urcat pe punte şi am privit… Mii de draci! ardea chiar casa Piguitei… M-am aruncat într-o barcă, am ajuns pe chei, am alergat… un brâu de flăcări înconjura casa… Sus, la o fereastră, o femeie despletită striga după ajutor… Era Piguita. Chiar în acea secundă, un tânăr străbătu mulţimea se aventură pe o scară care începuse să ardă, pătrunse în casă, trecu printre planşeuri prăbuşite, văzu de douăzeci de ori moartea în câteva secunde şi o salvă pe Piguita, aducând-o leşinată.

— Ei bine, spuse John Bird, omului care mi-a salvat singura femeie pe care am iubit-o i-aş da sângele meu, picătură cu picătură, dacă mi-ar cere-o. Când mi-a strâns mâna, am plâns de bucurie, ca un copil… Fii atent, termină englezul, dacă sir Williams mi-ar cere vasul, cu tot ce am, aş fi în stare să i le dau; dar dacă domnul conte mi-ar cere să-l ucid pe căpitanul Williams, aş face-o fără să clipesc.

— Şi cum se numeşte acest conte?! întrebă Rocambole.

— Este rus.

— Rocambole tresări.

— Cum se numeşte? insistă el.

— Contele Artoff, răspunse John Bird.

La auzul acestui nume, Rocambole tremură şi crezu, un moment, că întreg eşafodajul răzbunării lui sir Williams se va prăbuşi ca un castel din cărţi de joc.

Capitolul CIII.

După ce pronunţase numele contelui Artoff, John Bird dădu pe gât halba. Nu remarcase tulburarea lui Rocambole, care devenise alb ca varul şi continuă cu volubilitate:

— Dar nu despre asta este vorba, am venit să vă văd pentru alt motiv, despre care mi-a vorbit ieri căpitanul Williams.

— Ai dreptate, spuse falsul marchiz, regăsindu-şi sângele rece.

Am venit pentru a primi ordinele dumneavoastră.

— Foarte bine.

— Se pare că este vorba să răpim întâi o fetiţă?

— Da.

— Şi apoi să conducem o frumoasă doamnă la sălbatici?

— Exact.

În timp ce-i răspundea lui John Bird, Rocambole făcea raţionamentul următor:

— Este evident că John Bird ţine să treacă drept cel mai cinstit om din lume în ochii contelui Artoff. Nu trebuie, deci, să mă tem că va divulga combinaţia; dar, pe de altă parte, dacă John Bird o vede pe Baccarat cu contele, totul este pierdut. Hotărât lucru, unchiul are ghinion la joc; găseşte întotdeauna buturuga mică, care să răstoarne carul mare al combinaţiilor lui. N-are noroc!

— La ce vă gândiţi, domnule? întrebă John Bird, care observă că Rocambole devenise visător.

— M-am gândit la mijlocul cel mai sigur de a răpi fetiţa, răspunse el.

Rocambole continuă să-şi spună:

— Odată micuţa răpită, dacă Baccarat va alerga după Fowler va fi cu siguranţă însoţită de conte, şi dacă John Bird şi contele ajung faţă în faţă, suntem pierduţi. Trebuie să mă hotărăsc pe loc.

Apoi spuse tare:

— Răpirea este foarte greu de executat scumpul meu John Bird.

— Aiurea! făcu englezul, un marinar ca mine, care a fost şi hoţ de buzunare, l-ar răpi şi pe dracu… Încredeţi-vă în mine… Numai că…

— Ce?… întrebă Rocambole.

— Trebuie să cunosc exact locurile şi obiceiurile casei în care vom opera.

— Să fiţi astă-seară, la orele opt, în strada Sena, colţ cu strada Mazarin, răspunse Rocambole. Voi veni cu noi informaţii şi vom alcătui un plan.

Rocambole se ridică, aruncă cinci franci pe masă şi întinse mâna lui John Bird.

— La revedere, îi spuse el, ne vedem deseară.

De când englezul îi mărturisise devotamentul său faţă de contele Artoff, Rocambole stătea pe ghimpi; John Bird îi spusese că l-a întâlnit pe conte. Fără îndoială că-l întâlnise în pădurea Vincennes. Ori soarta, care are uneori combinaţii perfide, putea – dacă el ar fi ieşit împreună cu John Bird din cârciumă – să-i pună faţă în faţă cu contele. Tocmai o astfel de întâlnire voia s-o evite cu orice preţ domnul marchiz don Inigo de los Montes.

— Pe deseară! repetă el.

Sări vioi în şa şi se grăbi să iasă din pădure în galop, lăsându-l pe jupân John Bird să plece liniştit, cu pasul omului cinstit, căruia totul îi surâde în viaţă.

Timp de douăzeci de minute, marchizul don Inigo de los Montes, întoarse pe toate feţele ideea îngrozitoare că, dacă John Bird ar fi aflat că micuţa pe care trebuia să o răpească şi femeia pe care trebuie să o predea canibalilor erau protejatele contelui, nu numai că ar fi renunţat să execute ordinele lui sir Williams, dar probabil că l-ar fi trădat.

Numai că omul se obişnuieşte foarte repede cu pericolul. După ce au trecut douăzeci de minute, intrând călare în curtea hotelului Maurice, marchizul era pe jumătate liniştit.

— Fleacuri! îşi spuse el, să răpim totuşi copilul. Dacă recunoaşterea trebuie să aibă loc, ea nu poate avea loc decât la bordul lui Fowler, şi cel mai simplu este să aranjăm ca domnul conte de Artoff să nu poată fi lângă Baccarat.

Această ultimă reflecţie trezi deodată o nouă idee în mintea lui Rocambole.

— La dracu! îşi spuse el, la nevoie îl voi ucide în duel pe domnul conte! Lovitura de o mie de franci n-a fost inventată degeaba.

Întors acasă, domnul marchiz don Inigo de los Montes se închise în cameră cu negrul său şi-i spuse:

— Cumetre Venture, nu am nevoie de tine astăzi. Ai să mergi în strada Flandre şi ai s-o găseşti pe văduva Fipart, pe care, de altfel, o cunoşti. Venture se înclină.

— Ai s-o anunţi că-i vom încredinţa în curând o mică pensionară şi-i vei indica să se prezinte în strada Buci, la doamna Charmet, o femeie caritabilă şi pioasă, pentru a-i cere un ajutor. Bineînţeles că nu-şi va spune adevăratul nume şi va indica o altă adresă decât a ei.

— Ei, nu! exclamă Venture.

— Cu aceeaşi ocazie, continuă falsul marchiz, va lua informaţii cu privire la topografia interioară a casei, despre obiceiurile doamnei Charmet şi ale servitorilor săi, şi va încerca să afle unde se culcă de obicei o tânără evreică, numită Sarah, care-i place foarte mult şefului.

— Foarte bine, replică Venture. Deseară, la şapte, domnul va avea toate informaţiile pe care le doreşte.

Venture plecă.

Seara, exact la ora indicată, reveni.

— Ei bine, întrebă Rocambole care tocmai se pregătea să plece, ce noutăţi ai?

Venture se aşează cu familiaritatea valetului care este, în acelaşi timp, complicele stăpânului:

— Doamna Fipart, spuse el, a fost astăzi în strada Buci.

— Aşa?

— Doamna Charmet nu era acasă.

— Cine a primit-o?

— O bătrână servitoare numită Marguerite, pe care stăpâna sa a pus-o să dea pomeni în lipsa ei. Mama Fipart a povestit o istorie atrăgătoare, a obţinut zece franci… şi planul exact al casei. Casa are în faţă o curte, ale cărei ziduri nu sunt prea înalte. Se intră printr-un vestibul mare.

În dreapta, sunt bucătăriile şi oficiul; în stânga – un salon, îşi în fund – o cameră unde doarme doamna Charmet. Micuţa doarme lângă ea. Sau, cel puţin, aşa se poate deduce, văzând două paturi în aceeaşi cameră.

— Cum a reuşit să pătrundă în camera de culcare? întrebă Rocambole mirat.

— Foarte natural, urmând-o pe bătrâna servitoare, când s-a dus să ia cei zece franci din camera stăpânei.

— Asta-i tot?

— Nu… Mai există unele amănunte.

— Să le auzim.

— Doamna Charmet lipseşte des seara, se întoarce între zece şi unsprezece, uneori chiar la miezul nopţii. Lângă ea trăiesc micuţa evreică, servitoarea numită Marguerite şi un bătrân camerist.

— Are, totuşi, o trăsură?

— Da, cel puţin o trăsură. Dar vizitiul se întoarce în fiecare seară la el acasă, bătrânul camerist doarme la mansardă, Marguerite are camera ei în stânga bucătăriei, camera fiind legată de cea a stăpânei printr-un culoar.

— Văd că mama are în continuare ochi buni şi picioare bune. Sărmana bătrână, mi-era teamă să nu fi îmbătrânit.

Venture scoase din buzunar un mic pachet învelit cu grijă în hârtie.

— Ce este asta?

— O surpriză pe care v-a pregătit-o mama Fipart.

Zicând această, desfăcu pachetul.

— Aici sunt mulajele broaştelor. În felul acesta nu vom sparge nici o uşă.

— Perfect! strigă Rocambole, mama a avut întotdeauna un cap grozav.

Apoi îi spuse lui Venture.

— Ai să mergi în foburgul Saint-Antoine, în colţul străzii Lappe. Ştii unde?

— La lăcătuş…

— Exact.

— Dracu ştie dacă o să mă recunoască în pielea asta neagră.

— Ai să-i spui cuvântul de ordine şi-ţi va face două chei după mulaje.

— Am uitat să vă spun că prima este de la poarta pentru trăsuri şi a doua de la uşa casei. Este tot ce avem… Dar odată ajunşi în vestibul…

— Vom sparge celelalte uşi, spuse rece Rocambole. Astă seară te vei duce s-o vezi pe marna Fipart, adăugă el. Trebuie să se învârtească mâine în jurul casei şi să încerce să afle la ce oră va ieşi doamna Charmet în cursul serii.

— Foarte bine, răspunse Venture plecând.

Domnul marchiz don Inigo de los Montes ieşi pe jos din hotelul Meurice, opri prima trăsură de piaţă care trecea şi ajunse cu ea în strada Senei. Aici, pentru mai multă siguranţă, plăti vizitiul şi-l concedie.

De această dată, John Bird nu mai întârzie la întâlnire. Ajunse chiar puţin înaintea orei opt şi marchizul îl găsi plimbându-se în sus şi în jos pe strada Mazarin.

Dar Rocambole, în scurtul traiect pe care-l parcurse, îşi adresase un discurs lung şi plin de sens, care-i modificase în mod substanţial planurile.

— Este evident, îşi spuse el, că atunci când sir Williams mi-a ordonat s-o răpesc pe Sarah cu ajutorul lui John Bird, el nu ştie cât îi este de îndatorat acesta contelui Artoff. Ori, dacă John Bird ne ajută să dăm lovitura, va şti nu numai locul unde a acţionat, ci va şti destul de multe pentru a ne suci gâtul, dacă tânărul rus, aflând adevărul, i-o va ordona. Am o idee care va merita elogiile lui sir Williams. O voi răpi pe micuţă numai cu Venture, fără să cer la început ajutorul lui John Bird. Avem, mulajele broaştelor şi vom alege o oră când Baccarat va fi plecată. Dacă este nevoie, vom suci gâtul celor doi servitori. Totul este simplu ca bună ziua şi ne-am face de râs meseria, dacă am folosi trei oameni pentru o asemenea bagatelă. Dar dacă ne putem lipsi foarte bine de serviciile lui John Bird pentru răpirea fetiţei, avem

neapărat nevoie de ajutorul lui pentru a o trimite pe Baccarat sălbaticilor. Asta înseamnă că trebuie suprimat cu orice preţ contele Artoff.

Şi Rocambole se gândi la mijloacele de a se debarasa cât mai repede de tânărul rus sau cel puţin de a-l separa pentru moment de Baccarat.

Era mai puţin uşor decât crezuse în prima clipă şi, pe măsură ce reflecta, discipolul lui sir Williams îşi dădea seama că trebuie să renunţe la proiectul pe care-l concepuse la început, de a-l ucide pe conte în duel. Un duel cu contele însemna să atragă asupra lui atenţia întregului Paris, la numai trei zile după povestea cu Andréa. Renunţă deci la această soluţie.

— Dacă această nefericită afacere Van-Hop n-ar fi dat greş, gândi el, am fi putut conta şi pe acest excelent maior Carden… Dar poate că ar consimţi… în caz că-i va conveni preţul…!

Rocambole se opri la această idee, dar încă nu era hotărât în momentul în care trăsura ajunse la intrarea străzii Mazarin.

Aici se găsi faţă în faţă cu John Bird, care sosise înaintea lui la întâlnire.

Fără nici un fel de introducere, tânărul nostru îl luă pe englez de braţ şi-l duse spre chei.

Noaptea era întunecoasă, cheiul pustiu, bătea un vânt rece. Rotindu-şi privirea de jur-împrejur, Rocambole se convinsese că nu era nimeni în apropiere.

— Suntem gata? întrebă John Bird.

— Nu încă.

— Aţi obţinut informaţiile?

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că putem reuşi lovitura fără să producem prea mult zgomot.

— Cum aşa?

— Copila iese uneori singură.

— Aşa.

— Mi-am postat negrul într-un loc propice. Dacă nu va reuşi, atunci vom ataca locuinţa.

— Aşa mai merge! spuse John Bird, care nu bănui nici un moment neîncrederea interlocutorului său.

— În orice caz, reluă fostul preşedinte al „Valeţilor de Cupă”, să fiţi mâine seară, la orele unsprezece, pe bulevard, colţ cu strada Helder. Dacă negrul meu n-a reuşit să dea lovitura singur, ne veţi ajuta.

John Bird strânse mâna lui Rocambole.

— Pe mâine, spuse el, sunt foarte mulţumit că lucrez pentru căpitan…

John Bird plecă.

Rămas singur, domnul marchiz don Inigo de los Montes se refugie pentru moment sub arcadele palatului Mazarin, căci începuse să plouă puţin; aşteptând cu răbdare să treacă o trăsură goală, îşi reluă gândurile cu privire la contele Artoff, a cărui suprimare i se părea acum strict necesară.

— Maiorul Carden, îşi spuse el, nu-l va ucide pe contele Artoff fără douăzeci de mii de franci avans şi încă o dată pe atâta – după. Este prea scump. Şi apoi, cine ştie dacă acceptă? De altfel, bugetul de care dispun este prea mic pentru a-mi lua singur sarcina de a-l greva cu o cheltuială de patruzeci de mii de franci. Sir Williams ar fi în stare să-mi scadă suma din câştigul meu… în timp ce Venture… Venture îi va plasa un cuţit în spate, la un colţ de stradă, şi va fi mulţumit cu o mie de franci. Aşa este mai înţelept.

Hotărându-se definitiv pentru această combinaţie, banditul strigă o trăsură care trecea goală, se întoarse la hotel, îşi puse în ordine toaleta şi plecă la baronul de Manérve, care dădea un bal special pentru el.

Ştim care au fost consecinţele acestui bal.

A doua zi spre prânz, când domnul marchiz don Inigo de los Montes se reîntoarse acasă, îl găsi pe Venture, foarte nelinişti cu privire la soarta lui.

— Fii liniştit, îi spuse el, râzând; fiind un străin bogat, m-am rătăcit ieri seară pe strada Saint-Lazare şi o încântătoare doamnă, puţin cam uşuratică, mi-a arătat alt drum decât cel bun.

Marchizul îşi puse haina de casă şi-i privi pe Venture cu-n aer întrebător.

— Ei bine?

— Am văzut-o pe mama Fipart.

— Are noutăţi?

— De dimineaţă se învârte în împrejurimile străzii Buci, aşteptând plecarea doamnei Charmet.

— Şi?

— Voi hoinări şi eu pe acolo către orele două.

— Spune-mi, făcu deodată Rocambole, vezi vreun inconvenient să dai o lovitură de cuţit cuiva care mă jenează… pentru un preţ bun?

— Asta depinde.

— Dacă sunt rezonabil?

— În afaceri, spuse cu răceală Venture, cuvântul rezonabil nu este o cifră; el echivalează cu o recompensă cinstită, oferită celui care ar aduce un portofel umflat cu bilete de bancă şi căruia i s-ar da cinci franci.

— Puşlamaua are pretenţii… gândi Rocambole. Trebuie să mă tocmesc.

Şi Rocambole începu să discute preţul vieţii contelui Artoff, care în acelaşi moment se gândea, împreună cu Baccarat, cum să şteargă din lista celor vii pe marchizul don Inigo de los Montes.

Capitolul CIV.

Rocambole îşi privi rece interlocutorul, aşteptând ca acesta să formuleze cifra pretenţiilor sale.

— Timpurile sunt grele, murmură cumătrul Venture; niciodată prefectul de poliţie n-a fost mal bine servit şi mai bine informat.

— Foarte bine, spuse Rocambole, şiretlicul ăsta îl cunosc; să trecem la altul.

— Astăzi, urmă Venture, pentru un da, pentru un nu, te aruncă în închisoare şi te trimite la ocnă pe tot restul zilelor. Nu pot încerca o lovitură de acest gen, pentru mai puţin de o mie de scuzi.

— Asta era suma pe care mă gândeam să ţi-o ofer.

Rocambole îşi muşcă imediat buzele.

— Am vorbit prea repede! gândi el.

— Dar, se grăbi să adauge cumătrul Venture, este de la sine înţeles că numai dacă este vorba de un om fără situaţie socială, te poţi hotărî să-l faci să dispară la preţul ăsta.

— Ei bine, să mai adăugăm o mie de franci pentru cel de care vorbim.

— Cum îl cheamă?

— Contele Artoff.

— A! Nu! strigă Venture, nu-mi voi face de râs meseria!… Contele Artoff valorează cel puţin zece mii de franci.

— Fie, spuse Rocambole, îţi voi da zece mii de franci. Cinci mii înainte, cinci mii – după.

Venture întinse mâna.

— Dă-i încoace, spuse el. Voi executa misiunea ori când vei dori…

— O secundă! observă Rocambole, pentru asta ai destul timp înaintea ta. Trebuie să rezolvăm problemele mai presante. Întâi să răpim fetiţa şi apoi vom vedea.

— Cunosc oarecum obiceiurile contelui Artoff, reluă Venture. Se întoarce acasă către miezul nopţii şi fumează două-trei trabucuri în grădină. Aş putea pătrunde chiar astă-seară, dacă doriţi… Dă-mi cei cinci mii de franci…

— Dumnezeule! murmură Rocambole, dacă este aşa, îţi voi da cei cinci mii de franci.

— Îl cunosc pe vizitiul contelui, urmă Venture. M-am împrietenit cu el când eram în serviciul doamnei Malassis. Trebuie să scap de negreala care mă acoperă şi voi intra la conte ca la mine acasă.

Rocambole trase un sertar, scoase cinci bilete de o mie de franci şi le întinse complicelui său. Acesta le luă, le puse în buzunar şi suspină:

— Sărmanul conte!… să mori aşa de tânăr!

Pendula din fumoar bătea ora două. Venture, care tresări, spuse:

— Să vedem ce face doamna Fipart.

Imediat Venture plecă.

Rocambole aşteptă răbdător, întoarcerea lui. După un ceas, Venture reapăru.

— Totul este gata, spuse el.

— Cum aşa?

— Doamna Charmet a plecat de-acasă, lăsând-o pe mica evreică şi anunţând că nu se mai întoarce astă seară acasă…

— E minunat!

— Am cele două chei. Către ora zece seara, strada Buci este pustie. Putem acţiona fără riscul de a fi surprinşi.

— Iată o oră care-mi convine, spuse Rocambole. Am întâlnire la ora unsprezece.

— Întâlnire de dragoste?

— Trebuie să-ţi ocupi timpul.

— Astă seară am de vorbit cu contele, spuse rece Venture.

Către orele douăsprezece, în austera casă a doamnei Charmet domnea o linişte totală.

Ştim că Baccarat plecase la contele Artoff, anunţând că nu se va întoarce în această noapte şi recomandând bătrânilor servitori să vegheze cu atenţie asupra micii evreice.

În jurul orei opt, Sarah, care începuse să înveţe principiile religiei catolice, urmând să fie în curând botezată, îşi făcuse deja rugăciunea şi se culcase în pătuţul cu perdele de muselin alb, pe care Baccarat îl aşezase alături de al ei. Copila adormise imediat şi, odată cu somnul

ei, se stinsese încântătoarea gălăgie, pe care numai copiii ştiu s-o răspândească în casă.

Cei doi bătrâni servitori nu întârziară s-o imite pe Sarah. Bărbatul urcase în camera pe care o ocupa la al doilea etaj şi a cărei unică fereastră dădea într-o curte interioară.

Marguerite, care dormea de obicei într-o cameră vecină cu cea a stăpânei sale, se culcă şi ea, nu înainte de a se asigura că cele două uşi – cea dinspre stradă şi cea dinspre curte – erau închise de două ori.

Când Baccarat se întorcea înainte de culoarea servitorilor, aceştia nu se mulţumeau să închidă cu cheia poarta trăsurilor, ci trăgeau şi două zăvoare mari fixate la extremităţi. Dar când Baccarat lipsea, dat fiind că avea cheile şi se întorcea uneori în mijlocul nopţii, zăvoarele nu erau trase. De altfel, strada Buci era o stradă foarte liniştită şi locuitorii ei nu-şi aminteau de când nu se mai comisese vreun furt. Doamna Charmet nu avea valori mari în casă şi aparenţa modestă a locuinţei servea ca pază contra răufăcătorilor.

Totuşi, în această noapte, către orele zece, trei persoane, trei umbre tăcute care se străduiau parcă să-şi înăbuşe zgomotul paşilor, lunecau de-a lungul trotuarului. Cele trei umbre mergând încet, cu precauţie, se opriră la câţiva paşi de casă, explorară rapid faţada, pentru a se asigura că nu mai arde nici o lumină. Ca şi în ajun, era un timp închis; cădea o ploaie măruntă şi strada era pustie. Cela trei umbre ajunseră la poarta trăsurilor.

— Lăcătuşul m-a asigurat, spuse una dintre ele în şoaptă, că cu această cheie voi intra ca la mine acasă.

— Să vedem, spuse a doua umbră.

Cheia intră uşor, se întoarse în broască şi poarta, cedând unei uşoare presiuni, se deschise fără zgomot.

Cele trei umbre intrară în curte şi închiseră poarta în urma lor.

— Trage verigile, spuse don Inigo.

— Aai dreptate, murmură în surdină vocea spartă a mamei Fipart.

— Aşa! adăugă Venture.

Şi închise cele două verigi cu aceeaşi precauţie cu care deschisese poarta.

Cei trei ezitară un moment, înainte de a se îndrepta spre casă.

— Mamă, spuse falsul marchiz, adresându-se bătrânei, eşti sigură de informaţiile tale?

— Foarte sigură!

— Ea este plecată?

— Da.

— Poţi să mergi cu ochii închişi în camera micuţei? întrebă don Inigo.

— Cu ochii închişi, este cuvântul potrivit.

— Atunci să mergem!

Şi Rocambole, care avea în mână cea de a doua cheie, se îndreptă către casă.

Lăcătuşul îşi făcuse treaba foarte conştiincios: nici a doua cheie nu scârţâi mai tare decât prima, când fu întoarsă în broască.

— Încântător, murmură Rocambole, intri aici ea la tine acasă.

— Şi această doamnă, adăugă mama Fipart, e foarte drăguţă că n-are un câine de pază. Am oroare de javre…

Şi zicând acestea, făcu gestul pitoresc al celui muşcat, de pulpă.

Închiseră în urma lor uşa de la intrare şi se găsiră în întunericul cel mai adânc.

— Mamă, spuse atunci Rocambole, fiindcă cunoşti atât de bine locurile, cred că este inutil să aprinzi felinarul pe care l-ai adus.

— Acum, da; dar când vom fi în camera micuţei… ea trebuie să se fi culcat… va trebui s-o îmbrăcăm…

— Aşa este. Totuşi, aş fi de părere să sucim întâi gâtul bătrânelului, murmură Venture.

— O crimă inutilă! răspunse marchizul. Până în prezent n-a mişcat şi pot paria că, dacă nu facem zgomot, nici nu se va trezi…

— Camera lui este la mansardă, murmură bătrâna nu va auzi nimic…

— Dar femeia?

— Cu ea trebuie început. Veniţi, vă voi conduce.

Mama Fipart îl luă pe Rocambole de mână şi, mergând în vârful picioarelor, îl conduse cu-n pas sigur către extremitatea vestibulului, de unde începea culoarul care ducea întâi la camera lui Marguerite şi apoi la cea a lui Baccarat.

Marguerite avea somnul greu. Dormea de-o oră şi, nu auzise deschizându-se uşa.

Cu tot întunericul, văduva Fipart se descurca foarte bine şi ajunsese deja la patul servitoarei, când Rocambole lovi un scaun.

Zgomotul o trezi pe Marguerite.

— Cine-i? întrebă ea, ridicându-se din pat. Tu eşti Sarah?

Marguerite credea că fetiţa avea nevoie de ceva.

Deodată, mâinile uscate şi nervoase ale văduvei Fipart înconjurară gâtul sărmanei femei şi o strânseră atât de tare, încât îi fu imposibil să scoată un strigăt. În acelaşi timp, o voce îi şoptea la ureche:

— Taci! sau te omor…

Credincioasa servitoare încercă să se zbată, să strige, în speranţa că va fi auzită… Văduva Fipart prevăzuse totul. Ea strânse şi mai tare, iar Rocambole, care avea pregătită o batistă, se grăbi să-i pună un căluş în gură Margueritei. Totul abia dacă dură un minut. În acelaşi timp, cumătrul Venture, care venise după ei, aprinse felinarul dat de văduva Fipart.

Marguerite, îngrozită, cu căluş în gură şi imobilizată sub genunchiul lui Rocambole, izbuti să vadă la lumina felinarului: negrul, bătrâna şi bărbatul care-şi ascundea faţa cu gulerul mantiei.

— Prietenă, râse văduva Fipart cu-n ton coborât şi dulceag, mă recunoşti?

Marguerite o privi cu-n aer uimit şi recunoscu cerşetoarea căreia îi dăduse pomană două zile la rând.

— Noi nu suntem hoţi, reluă văduva Fipart, sau cel puţin astăzi n-avem timp… Noi vă rugăm numai să staţi liniştită. Dacă vă vine vreo idee, s-ar putea s-o păţiţi.

Luă un cearceaf, îl învârti ca să semene cu o frânghie şi se servi de el pentru a o lega fedeleş pe bătrână, care încerca în zadar să opună rezistenţă.

Odată ce Marguerite era legată şi cu căluş în gură, trei sferturi din treabă erau împlinite.

Văduva Fipart deschisese uşa care lega camera servitoarei de cea a stăpânei şi, ţinând felinarul în mână, intra singură.

Lumina felinarului fu suficientă pentru a trezi fetiţa. Deschise ochii, aruncă o privire uimită în jurul ei şi nu distinse de la început trăsăturile hidoase ale văduvei Fipart. Obişnuită s-o vadă pe Baccarat intrând deseori în mijlocul nopţii, crezu că este ea.

— Dumneavoastră sunteţi, doamnă? întrebă ea cu o voce cristalină.

— Vin din partea doamnei… sst! nu face zgomot, răspunse bătrâna, încercând să-şi îndulcească vocea.

Abia desluşi oribila creatură, că micuţa, speriată, se dădu înapoi până la marginea patului.

În aceeaşi clipă, Venture îşi arătă faţa neagră în pragul uşii. La această apariţie, mai sinistră decât prima, fetiţa îngheţă de groază, încercă să strige, dar gâtlejul crispat refuză să scoată vreun sunet; ar fi vrut să fugă… dar spaima o imobiliza în pat.

— Mamă, spuse Rocambole, dă-mi felinarul şi grăbeşte-te!

Văduva saltimbancului Nicolo profită de secunda de uimire a fetiţei, pentru a-i aplica acelaşi tratament ca lui Marguerite. Cu două-trei mişcări, înainte de a scoate vreun

strigăt sau de a se putea zbate, gingaşa creatură se trezi legată, cu căluş în gură, în puterea răpitorilor ei.

— Dificultatea începe de-abia acum, spuse Rocambole, când va trebui să transportăm copilul… s-o ducem cu trăsura nu este comod, căci vizitiul ne-ar putea trăda; dacă o luăm în spate, am fi arestaţi după zece paşi.

Dar aceste obstacole nu erau o piedică pentru văduva Fipart; scoase un cuţit de sub rochia soioasă, apăsă vârful acestuia pe gâtul fetei şi-i spuse cu brutalitate:

— Dacă nu vei face tot ce ţi se spune, te voi ucide ca pe-un câine.

Privirea-i buimăcită şi rugătoare a sărmanei micuţe părea să inspire milă.

Atunci, fără să-i scoată căluşul, văduva îi desfăcu legăturile şi adăugă:

— Ai să te îmbraci repede şi ai să ne urmezi… Dacă faci vreun pas ca să scapi, domnul acesta negru te va ucide.

Zicând aceste cuvinte, văduva îi dădu cuţitul lui Venture.

Dinţii fetiţei clănţăneau de spaimă şi nu-şi putea lua privirea îngrozită de la cuţitul pe care negrul îl mânuia în aşa fel, încât lama să lucească în raza felinarului. Copila făcu tot ce i se ceru; se lăsă îmbrăcată din cap până-n picioare şi acoperită cu-n şal; apoi mama Fipart o luă de braţ şi o trase după ea.

— Vino! îi spuse ea, scoţându-i căluşul, care s-ar fi putut observa pe stradă.

Copila, înnebunită de groază, nu scoase nici un strigăt şi o urmă fără rezistenţă.

În acest timp, Marguerite încerca în zadar, în patul ei, să se dezlege, şi să-şi scoată căluşul.

Bătrânul servitor nu auzise nimic…

Răpitorii părăsiră casa cu prada lor, fără să facă mai mult zgomot ca la venire.

Copila, auzind în spatele ei paşii înfiorătorului negru înarmat cu-n cuţit, fu docilă şi nu se gândi nici un moment să strige după ajutor.

Grupul merse împreună până la chei.

Aici, Rocambole se opri şi îi spuse încet pretinsului negru:

— Însoţeşte copila până la Villette şi apoi…

— Ştiu, zise Venture, strada Pépinière, afacerea de zece mii de franci…

— Exact.

— Pregăteşte-mi banii… totul va fi gata mâine… spuse negrul.

— Mâine plec în Bretagne, răspunse Rocambole. La orele opt dimineaţa voi fi pe drum şi sunt foarte încântat să părăsesc atât de repede Parisul.

— De ce?

— Am răpit fetiţa pentru a-i face plăcere şefului… dar am o presimţire ciudată.

— Aiurea! făcu Venture.

— Mi-e frică să nu ne poarte ghinion… Poveştile cu femei strică întotdeauna afacerile serioase…

După ce spuse acestea, Rocambole îl părăsi pe Venture, pentru a se duce la întâlnirea pe care o avea cu John Bird.

Capitolul CV.

Părăsind-o pe văduva Fipart (în timp ce aceasta, escortată de Venture, o târa după ea pe mica evreică), domnul marchiz don Inigo de los Montes parcurse pe jos bulevardul şi-l găsi pe John Bird la colţul cu strada Mazarin, aşa cum conveniseră în ajun.

— Scumpe domn John Bird, îi spuse el direct, lovitura s-a dat, negrul meu a răpit copila.

— Fără mine? întrebă John Bird.

— Fără.

— Treaba era, deci, uşoară.

— Destul de uşoară, din moment ce s-a rezolvat.

— O voi vedea?

— Da, mâine.

— Sunt curios să văd dacă fostul meu căpitan are gustul la fel de rafinat ca altădată.

— Glumeţule! râse Rocambole.

Îl luă familiar de braţ pe John Bird şi îi spuse vesel:

— Ascultă, merg în strada Saint-Lazare; însoţeşte-mă până acolo, vom vorbi despre tânăra doamnă pe care trebuie s-o duci canibalilor.

— Fie, răspunse John Bird.

— Să mergem.

— Ia spune-mi, întrebă John Bird deodată, această doamnă l-a iubit pe căpitan?

— Nu.

— Atunci a iubit-o el?

— Nici atât.

— Pe cuvânt de onoare, bodogăni englezul, în cazul acesta nu înţeleg o asemenea răzbunare.

— Este un secret.

Rocambole pronunţă acest cuvânt cu-n aer foarte solemn.

— Este frumoasă?

— Superbă.

— Atunci, spuse banditul cu-n râs cinic, va place şi echipajului.

— Poate chiar şi dumneavoastră.

— A, nu! exclamă John Bird melancolic. De când o iubesc pe Piguita, nu m-am mai uitat la altă femeie.

John Bird suspină.

— Pe cinstea mea, gândi Rocambole, punând mâna pe soneria de la poarta doamnei de Saint-Alphonse, iată un om care ne va strangula, pe mine şi pe sir Williams, şi o va purta pe Baccarat în triumf, la primul semn al contelui Artoff.

Rocambole vru să se despartă de John Bird, dar o presimţire îl opri.

— Poate că adorata mea nu este acasă, spuse el. Aşteaptă-mă o secundă.

Portăreasa îi dădu scrisoarea dictată de Baccarat, prin care doamna de Saint-Alphonse îl anunţă pe don Inigo că

pleacă la Saint-Maurice.

— Ia te uită! exclamă Rocambole, după ce citi scrisoarea, femeile nu se îndoiesc de nimic. Să crezi că un bărbat va face trei leghe prin vânt şi ploaie, pentru a merge la o întâlnire, asta-i chiar înfumurare!

Şi Rocambole se întoarse către John Bird foarte puţin decis asupra a ceea ce trebuia să facă.

— Saint-Maurice este foarte departe, gândi el; pe de altă parte, mâine dimineaţă plec şi probabil că după ce îl voi ucide pe simpaticul conte de Kergaz, nu voi mai putea apărea aşa repede la Paris; în consecinţă, dacă nu merg astă seară la Saint-Maurice, n-am s-o mai văd pe delicioasa doamnă de Saint-Alphonse.

— N-aţi găsit pe nimeni? întrebă John Bird.

— Nu, şi sunt foarte încurcat. V-aş ruga chiar să-mi daţi un sfat. Îmi place foarte mult o femeie încântătoare.

— Aşa?!

— După cum ştiţi, mâine voi părăsi Parisul pentru multă vreme.

— Şi ea este plecată?

— Nu chiar. În loc să mă aştepte în strada Saint-Lazare, mă aşteaptă la trei leghe de Paris, la Saint-Maurice…

— Ei bine, mergeţi la Saint-Maurice…

— Este departe… şi cu ploaia asta…

— În trăsură n-o să vă udaţi.

— Nu, dar când plouă şi sunt singur, mă plictisesc de moarte.

— Vreţi să vă însoţesc?

— Bună idee!

— N-am altă treabă, spuse John Bird, deoarece am lăsat-o pe Piguita la Le Hâvre.

— Dacă, din întâmplare, doamna de Saint-Alphonse îmi întinde o cursă? gândi Rocambole… ea mă crede bogat… Este mai prudent să iei pe cineva cu tine.

Exact în clipele acestor reflecţii, trecu o trăsură de piaţă, iar vizitiul, văzând doi oameni pe jos, în ploaie, le oferi

serviciile sale.

— Îţi dau un ludovic, spuse Rocambole vizitiului, pentru ca să mergi într-o oră la Saint-Maurice şi să te întorci cu domnul la Paris.

— Urcaţi, domnii mei, răspunse vizitiul. Rocambole şi John Bird se instalară în trăsură, care plecă în viteză şi ajunse la barieră în douăzeci de minute.

— Aşa da! strigă John Bird, încântat de această rapiditate, caii francezi merg la fel de bine ca ai noştri.

Într-adevăr, Rocambole remarcase că pentru nişte cai de trăsură, aceştia erau cam prea rapizi.

Vizitiul nu pocnea din bici, nu striga şi totuşi ei alergau de parcă erau cai de curse…

Se nelinişti puţin… o vagă bănuială îi trecu prin minte.

— Ce-ar fi, gândi el, să fie amestecată Baccarat în toate astea?… Pe vremuri, Baccarat şi doamna de Saint-Alphonse erau prietene.

Timp de o secundă, marchizul don Inigo de los Montes dori să se întoarcă din drum. Dar, gândindu-se mai bine, îşi dădu seama că prudenţa sa era exagerată. Cum s-ar putea admite că acest vizitiu, care trecuse din întâmplare prin strada Saint-Lazare, putea să aibă ceva de a face cu singura fiinţă de care se temea Rocambole?

— Cu siguranţă, gândi el, astă seară, sunt cam ţicnit.

Trăsura continua să alerge. În timp ce trecea prin Bercy, vizitiul se întoarse pe scaunul său şi se aplecă spre interiorul trăsurii.

— Vă rog să mă scuzaţi domnilor, spuse el, mi-aţi spus să vă duc la Saint-Maurice, dar nu mi-aţi indicat strada şi numărul.

Cuvintele vizitiului îi demonstrară lui Rocambole absurditatea bănuielilor sale.

— Nu ştiu cum se numeşte strada, răspunse el, cu atât mai puţin ce număr are casa. Ştiu însă că este o casă izolată la marginea apei.

— Cui îi aparţine?

— Doamnei de Saint-Alphonse.

— Nu este o doamnă care locuieşte la Paris?

— Ba da.

— Atunci, spuse vizitiul, cred că vom găsi casa, căci am mai condus şi alţi domni care mi-au spus acest nume.

Vizitiul traversă sătucul Saint-Maurice, ajunse la marginea apei, ezită puţin şi, în sfârşit, se opri în faţa porţii unei case frumoase, cu faţada chiar pe malul râului. Cu toată ploaia, noaptea nu era foarte întunecată şi ceaţa avea o oarecare transparenţă, care-i permise lui Rocambole, de când pusese piciorul pe pământ, să examineze locul unde se găsea. Casa era mică, dar avea eleganţa unei vile englezeşti. Era albă, cu un singur etaj, înconjurată de copaci stufoşi şi n-o despărţea de Marne, la sud, decât un mal de doi metri lungime. La nordul casei se afla o grădină frumoasă.

În spatele unor perdele, la o fereastră a primului etaj, Rocambole zări strălucind o lumină discretă. Această fereastră era singura luminată. Poarta grădinii era întredeschisă, dovadă sigură că cineva era aşteptat. Grădina era pustie. În toată casa nu se auzea nici un zgomot.

— Aveţi noroc! şopti John Bird, întinzând mâna în direcţia ferestrei luminate. Am impresia că sunteţi aşteptat… şi mă voi întoarce singur.

— Faceţi-mi o favoare, răspunse Rocambole, pe care presimţirea nu-l părăsise.

— Care?

— Aşteptaţi-mă aici zece minute.

— De ce?

— Nu ştiu, dar am impresia că mi se va întâmpla ceva rău. Dacă strig, veţi veni, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Sunteţi înarmat?

John Bird făcu cu ochiul.

— Am în buzunar, spuse el, doi prieteni puţin vorbăreţi, doar foarte credincioşi. Când este nevoie, fac şi zgomot.

— Eu am un pumnal, care nu mă părăseşte niciodată, spuse Rocambole… Dacă nu apar în zece minute, continuă el, şi nici nu strig, puteţi pleca.

— Foarte bine! Când ne revedem?

— În opt zile… în Bretagne… la bordul lui Fowler.

— Foarte bine! Noroc!

John Bird strânse mâna lui Rocambole şi rămase în faţa porţii, la trei paşi de trăsura de piaţă al cărei vizitiu se aşezase nepăsător pe capră, gata să adoarmă dacă mai era mult de aşteptat.

Rocambole traversă grădina şi găsi şi uşa casei întredeschisă.

Scara nu era luminată. Totuşi era gata să se aventureze în întuneric, când o mână o apucă pe a sa şi-l trase încetişor:

— Urmaţi-mă, i se şopti la ureche.

Vocea îl făcu pe Rocambole să tresară. Nu era a doamnei de Saint-Alphonse şi totuşi i se păru că o auzise cândva. Cu toate acestea, se lăsă condus.

Urcă o scară, traversă un salonaş cufundat în întuneric, apoi o uşă se deschise înaintea lui. Camera era luminată şi o putu vedea pe doamna de Saint-Alphonse întinsă nepăsător pe o canapea. În acelaşi timp, mânuţa care-l ţinea îi dădu drumul şi misterioasa conducătoare dispăru, închizând uşa în urma lui.

Rocambole nu avusese posibilitatea să-i vadă faţa.

— Este camerista mea, îi spuse doamna de Saint-Alphonse, surâzând.

Apoi îi arătă locul de lângă ea, pentru a se aşeza.

— Vă mulţumesc foarte mult! spuse ea. Este un gest cavaleresc din partea dumneavoastră, de a veni pe o asemenea vreme. Ce oribilă ploaie!

— Nu e nimic cavaleresc în a face ce-ţi ordonă inima. Nu v-am găsit la Paris şi m-aţi aşteptat aici. Cum să nu fi venit?

Don Inigo – care renunţase să mai joace comedie cu John Bird – regăsi alături de doamna de Saint-Alphonse minunatul accent jumătate spaniol, jumătate american, care trăda originea-i braziliană.

Frumoasa gazdă îl privea cu o atenţie, pe care el o crezu provenind din curiozitate.

Dar deodată ea spuse:

— Dacă n-aţi fi brunet, aproape măsliniu la faţă…

Se opri şi continuă să-l privească.

— Dacă n-aţi avea barba şi părul de-un negru ca de cărbune…

Tăcu din nou şi continuă să-l fixeze.

— Ei bine!… făcu el descumpănit de acest examen.

— Aş jura…

— Ce-aţi jura, frumoasă doamnă?

— Dumnezeule! reluă ea, semănaţi – chiar brunet! – ca două picături de apă cu-n bărbat blond, pe care l-am cunoscut.

Rocambole tresări.

— Şi cine este acest bărbat blond? întrebă el, încă surâzător.

— Un suedez, vicontele de Cambolh.

— Nu-l cunosc…

Pronunţă atât de convins aceste cuvinte, încât nici un judecător de instrucţie nu s-ar fi îndoit de buna lui credinţă.

— A părăsit Parisul de trei luni… spuse doamna de Saint-Alphonse.

— Iar eu am venit la Paris de cincisprezece zile.

— Nu se ştie ce s-a întâmplat cu el.

— Cu atât mai rău!

— De ce?

— Pentru că aş fi vrut să-l cunosc pe acest bărbat care-mi seamănă, spuse don Inigo de los Montes.

— Camerista mea cunoaşte povestea mai bine decât mine, continuă doamna de Saint-Alphonse.

— Ce poveste?

— Cea a vicontelui de Cambolh.

Marchizul se gândi la vocea pe care o auzise înainte şi care nu-i era necunoscută. Crezu că doamna de Saint-Alphonse avea o cameristă, care fusese în slujba vreunei femei pe care o cunoscuse pe vremea când se numea vicontele de Cambolh.

— Există, deci, o poveste a acestui viconte?… Cum îl cheamă…

— Cambolh.

— Şi care-i povestea?

— Se pare, reluă doamna de Saint-Alphonse, că acest viconte de Cambolh era un aventurier, un mizerabil…

Rocambole nici nu clipi.

— Totuşi mergea în lume, era primit în cele mai bune case din foburgul Saint-Honoré, mai ales la marchiza Van-Hop.

Numele acesta, căzut neglijent de pe buzele doamnei de Saint-Alphonse, îl lăsă pe marchiz perplex. Pentru ce îi spunea toate astea?

— Aşa?! făcu don Inigo, care păli sub stratul cafeniu care-i acoperea obrazul.

— A fost lovit cu pumnalul. Aici, preciza doamna de Saint-Alphonse, indicând cu degetul locul unde don Inigo avea cicatricea rămasă de pe urma loviturii primite de la sir Williams.

Rocambole începu să se simtă stânjenit.

— Scumpă prietenă, spuse el, de ce îmi vorbiţi de acest viconte de Cambolh?

— Pentru că îi semănaţi.

— El era blond şi eu sunt brunet; deci asemănarea nu este completă.

— Camerista mea pretinde altceva.

— Ce?

— Veţi vedea.

Şi doamna de Saint-Alphonse sună.

Uşa se deschise; se arătă o subretă drăguţă, înaltă şi zveltă. Întâi, don Inigo îi aruncă o privire uimită şi n-o recunoscu. Dar ea se apropie de el, îl privi fix şi îi spuse cu o voce batjocoritoare.

— Bună seara, domnule de Cambolh…

Dintr-o dată, Rocambole simţi un fior străbătându-l până-n măduva oaselor… O recunoscuse pe Baccarat.

— M-au prins!… gândi el. M-a recunoscut. Având un stilet asupra lui şi găsindu-se în faţa a două femei neînarmate, domnul marchiz don Inigo de los Montes se gândi că singura soluţie ar fi s-o ucidă pe Baccarat…

Dar în spatele ei, înainte ca pumnalul să iasă la lumină, se deschise o uşă. În pragul uşii apăru un nou personaj.

Era contele Artoff.

Contele ţinea în fiecare mână câte un pistol.

În primul moment, Rocambole vru să strige, să-l cheme pe John Bird în ajutor… Dar îşi aminti că John Bird îi era credincios contelui şi că a-i pune pe amândoi faţă în faţă însemna să se condamne fără drept de apel, să-şi distrugă singura şansă de scăpare şi să dea pe faţă ultimul secret al lui sir Williams.

— Dacă mor, gândi el, ştiu cel puţin că voi fi răzbunat… contele va cădea sub pumnalul lui Venture, iar Baccarat va ajunge la canibali…

Capitolul CVI.

De nenumărate ori Rocambole dovedise că era un om de acţiune de o rară energie, capabil de hotărâri rapide. Ne amintim rezistenţa pe care o opusese cu sânge rece şi încăpăţânare lui Léon Rolland şi contelui Armand de Kergaz la Bougival. Atunci nu era decât un copil şi totuşi dăduse dovada de eroism. Adult, ticălosul Rocambole era un bărbat abil, plin de experienţă, un scelerat care-şi cunoştea de mult timp meseria judecând la rece, dintr-o singură privire, situaţiile cele mai disperate. În zece secunde, Rocambole analiză situaţia în care se găsea.

— Este evident, gândi el, că am căzut într-o cursă, că doamna de Saint-Alphonse nu m-a onorat cu prietenia ei decât pentru a se asigura că am o cicatrice de pumnal în dreapta inimii şi că părul meu este vopsit. Acestea fiind faptele, n-are nici un rost să mint în privinţa identităţii mele şi ca să mă salvez va fi probabil necesar să spun totul… cu atât mai rău pentru sir Williams! Voi spune totul în ceea ce-l priveşte, dar nu voi sufla nici un cuvânt despre Venture şi John Bird. Vom avea, poate, norocul ca primul să-l ucidă pe conte, iar celălalt s-o răpească pe Baccarat. Atunci… totul este salvat!

Rocambole judecă totul în zece secunde, în timp ce contele şi Baccarat se aşezară în faţa lui.

— Domnule viconte de Cambolh, spuse Baccarat cu-n ton rece, faceţi-ne plăcerea de-a renunţa la acest accent meridional, care dăunează rapidităţii exprimării dumneavoastră. Nu avem timp de pierdut.

Rocambole se înclină.

— Fiindcă mă cunoaşteţi atât de bine, spuse el, în cea mai curată franceză, nu aş fi în stare să vă refuz.

Vorbea calm, avea un surâs în colţul gurii şi examina cu curiozitate pistoalele contelui.

— Domnule de Cambolh, reluă Baccarat, ultima dată când am avut onoarea de a ne întâlni era – cred – în bulevardul lord Byron, la doamna Dai-Natha Van-Hop…

— Într-adevăr…

Rocambole nu mai surâdea.

— Fără îndoială că nu vă mai amintiţi exact evenimentele acestei întâlniri…

— Ştiu, răspunse cu neruşinare, că eram amantul lui Dai-Natha, pe care am găsit-o moartă şi că am primit o lovitură de pumnal.

— Minţiţi! spuse Baccarat cu-n ton sec. Nu aţi fost niciodată amantul lui Dai-Natha.

— De unde ştiţi?

— Nu sunteţi de altfel nici fiul bătrânei femei care v-a luat de la spitalul Beaujou.

— Sigur că nu.

— După cum nu sunteţi nici viconte de Cambolh, nici gentilom suedez. Un adevărat gentilom nu-şi schimbă nici numele, nici naţionalitatea, nu se asociază cu bandiţi de teapa Valeţilor de Cupă; nu devine complicele unui mizerabil ca sir Williams.

— Pe legea mea! strigă Rocambole, fiindcă sunteţi atât de bine informaţi, îmi permit să întreb ce aşteptaţi de la mine?

— Am să vă spun imediat, replică Baccarat.

Tânăra femeie era calmă, rece, solemnă ca un judecător care pronunţă o sentinţă.

— Aici, reluă ea, sunteţi în întregime la discreţia noastră. Casa este complet izolată, este miezul nopţii, oră când nu se găseşte nimeni pe câmp şi chiar dacă aţi striga, nu are cine să vină în ajutorul dumneavoastră.

— Vreţi, deci, să mă ucideţi?

— S-ar putea… dar dacă aţi vorbi…

— Ce trebuie să spun?

— Adevărul asupra lui sir Williams. Dacă ne veţi trăda secretele lui sir Williams, poate vă vom salva viaţa.

— Numai „poate”?

Şi Rocambole avu un râs batjocoritor, plin de siguranţă.

— Totul depinde de mărturisirile dumneavoastră.

— Ce vreţi să vă spun, dacă nu că sir Williams, cum îl numiţi, adică domnul viconte Andréa, m-a rănit cu o lovitură de pumnal. Aceasta este o dovadă că între noi n-a existat nici o complicitate.

Baccarat se întoarse către contele Artoff.

— Domnule conte, îi spuse ea, văd că acest om nu va spune nimic. Cel mai simplu lucru ar fi să-l lichidăm pe loc.

— Cum doriţi, spuse rece contele, care armă un pistol şi-l îndreptă spre Rocambole.

Acesta înţelese că nu mai are mult de trăit.

— O secundă! Voi vorbi.

Contele coborî pistolul.

— Să auzim! spuse Baccarat.

— Sunt gata să răspund la orice întrebare.

— Sir Williams era complicele dumneavoastră?

— Da.

— Nu era el şeful Valeţilor de Cupă?

— Ba da.

— Veţi repeta aceste cuvinte în faţa contelui de Kergaz? întrebă Baccarat.

— Da, dar contele lipseşte din Paris. A plecat cu sir Williams în Bretagne.

— Veţi lua o pană, ordonă Baccarat şi veţi scrie după dictarea mea.

Cel care era mai tare nu era Rocambole; se resemnă să asculte şi se aşeză docil înaintea unei mese.

„Astăzi, în ultima zi a vieţii mele…”

— Cum? strigă Rocambole, care sări de pe scaun.

— Scrieţi mai departe!

„În momentul în care îmi pun capăt zilelor”, – continuă să dicteze tânăra femeie, în timp ce contele Artoff ridica pistolul la înălţimea frunţii lui Rocambole – „copleşit de remuşcări, dorind să atenuez gravitatea crimelor prin mărturisiri complete, vreau să denunţ pe omul care m-a constrâns timp îndelungat să merg împreună cu el pe drumul crimei”.

— Ia te uită! gândi Rocambole, care-şi regăsi prezenţa de spirit, această femeie are un stil excelent.

Baccarat continuă.

„Declar că este un mizerabil, ascuns în spatele unui văl de ipocrizie, că a fost sfătuitorul meu, conducătorul meu, capul care a gândit toate crimele pe care trebuia să le execut eu. El a provocat încercarea de asasinare a lui Fernand Rocher de către Léon Rolland cu ajutorul lui Turquoise, şi a marchizei Van-Hop de către soţul ei, ca urmare a unei înfiorătoare intrigi ţesută cu migală”.

Baccarat îl constrânse pe Rocambole să scrie povestea lui Fernand şi cea a doamnei Van-Hop în cele mai mici amănunte.

— Şi acum, semnează!

Rocambole semnă.

Atunci Baccarat se întoarse către conte:

— Poate că dacă domnul de Kergaz va lua cunoştinţă de aceste memorii, va deschide, în sfârşit, ochii…

— Probabil, spuse Rocambole. De altfel, voi confirma totul prin viu grai.

— Greşiţi, răspunse Baccarat.

— De ce?

— Pentru că veţi muri.

Rocambole scoase un strigăt, păli şi încercă să ia paginile pe care le scrisese; dar Baccarat le apucă cu o mişcare sigură şi le dădu contelui, care, cu pistolul în mână, era inabordabil.

Rocambole înţelese că este pierdut, că prin semnarea mărturisirilor îşi semnase sentinţa de moarte.

— Aţi fost imprudent, reluă Baccarat rece. Dacă nu aţi fi scris mărturisirile, ne-aţi fi fost indispensabil pentru a-l demasca pe sir Williams. Acum ne ajunge declaraţia dată.

— Ei nu! spuse Rocambole care încerca să câştige timp şi privea pe furiş în jurul lui, căutând un mijloc de scăpare. Sunteţi prea grăbită, scumpă doamnă Baccarat, anunţându-mi soarta care mă aşteaptă.

Spunând acestea, surâse triumfător.

— Aveţi să ne mai spuneţi ceva interesant? întrebă Baccarat curioasă.

— Un secret destul de important pentru a-mi salva viaţa, răspunse Rocambole, sigur pe el.

— Putem discuta. Să auzim!

— O secundă, spuse Rocambole, care nu-şi pierdea sângele rece.

— Domnule, îi spuse brusc contele, este ora unu dimineaţa şi n-avem timp de pierdut. Dacă aveţi cu

adevărat ceva important să ne spuneţi şi dacă sunteţi de părere că secretul dumneavoastră ne poate face să vă cruţăm viaţa, grăbiţi-vă.

— Domnule conte, răspunse Rocambole cu cel mai mare calm, consider secretul meu atât de scump încât vi-l voi vinde.

— Cu preţul vieţii?

— A, nu! nu este destul. Puteţi să mă ucideţi, dar nu mă puteţi forţa să vorbesc.

— Adevărat! Vă vom ucide.

— Totuşi, continuă banditul, sunt convins că după moartea mea, când furtuna care pluteşte deasupra capului celui pe care îl protejaţi va izbucni, vă veţi căi că aţi refuzat propunerea mea.

Aceste cuvinte o făcură pe Baccarat să tresară. Crezu că o nouă prăpastie fusese săpată în drumul lui Fernand Rocher, în care ar putea cădea cu uşurinţă.

— O secundă, spuse ea, ce preţ poate avea secretul dumneavoastră, din moment ce veţi muri?

— Drace! replică Rocambole, sunteţi oameni prea cinstiţi pentru a mă ucide după ce vă voi spune totul. Secretul meu valorează o sută de mii de franci.

Omul care punea condiţii băneşti în momentul în care alţii ar fi cerut îndurare în genunchi era, într-adevăr, de-o îndrăzneală fără margini. Dar, cu minunata-i luciditate, banditul făcuse deja acest raţionament, deloc lipsit de logică:

— De fapt, nu au nimic împotriva mea, ci a lui sir Williams. Când vor şti ultimul meu cuvânt despre acesta, nu mă vor ucide. Dar odată pronunţat acest ultim cuvânt, posibilitatea de a mai lua patruzeci de mii de franci rentă din succesiunea contelui de Kergaz este pierdută. Este, deci, prudent să strâng bani albi pentru zile negre. O sută de mii de franci nu sunt de aruncat şi-mi vor permite să trăiesc convenabil în America, câteva luni.

După cum se vede, totul era destul de bine gândit. În timp ce contele şi Baccarat se gândeau şi păreau că reflectează, Rocambole îşi mai spuse:

— Sigur că mai rămân două riscuri agreabile: primul – de a mă retrage din această cursă cu o sută de mii de franci; al doilea – să-l văd pe conte asasinat la rândul lui şi pe Baccarat răpită de John Bird, căruia i-am dat instrucţiuni amănunţite. În acest caz, n-am pierdut nimic şi, dacă moare contele Artoff, voi pleca liniştit în Bretagne, pentru a administra sărmanului Armand de Kergaz lovitura de o mie de franci.

— Ei bine! ăsta este ultimul dumneavoastră cuvânt? întrebă contele.

— Da…

— Deci vreţi să muriţi?

— Prefer să mor decât să trădez un secret atât de important fără nici un avantaj, spuse Rocambole sigur pe el.

— Şi vreţi o sută de mii de franci?

— Vreau o sută de mii de franci, repetă Rocambole, din ce în ce mai convins că tânărul rus nu-l va ucide.

— Şi dacă secretul dumneavoastră nu are importanţa pe care i-o acordaţi? întrebă acesta.

— Din moment ce mă veţi ucide, spuse liniştit Rocambole, veţi lua bonul de pe cadavrul meu.

— Fie, spuse contele.

Se apropie de masă şi semnă un bon de o sută de mii de franci plătibili la domnii Rothschild, la Paris sau la Londra, şi îl întinse lui Rocambole.

Acesta îl luă şi-l băgă în buzunar.

Apoi se aşeză cu cel mai mare calm lângă doamna de Saint-Alphonse, care asista mută şi terorizată la această scenă stranie.

— Înainte de a vorbi, permiteţi-mi să mă aşez, spuse el, sunt puţin obosit.

— Aşezaţi-vă, dar grăbiţi-vă, spuse Baccarat, pe care acest imperturbabil aplomb începuse s-o enerveze.

— Trebuie să vă spun de la început că secretul meu se referă la domnul conte Armand de Kergaz

— Aşa?! făcu contele.

— Vă interesează persoana lui?

— Foarte mult.

— Contele nu mai are multe zile de trăit.

Baccarat tresări.

— Minunatul său frate, continuă Rocambole, are o idee destul de frumoasă: de a-l ucide, de a se căsători apoi cu văduva lui şi de a-i moşteni astfel averea.

Baccarat şi tânărul rus se priviră semnificativ.

— Vedeţi, spuse tânăra femeie, am ghicit.

— Aţi ghicit şi mijloacele de executare? întrebă Rocambole cu insolenţă.

— Nu.

— Contele va fi ucis în duel… în castelul său din Kerloven… de către un băiat care exersează de trei luni o lovitură secretă de sabie.

Baccarat tremură.

— Sir Williams este la Kerloven, aşteptând ucigaşul, şi îi va aranja o întâlnire cu victima în camera doamnei de Kergaz. Ucigaşul va trece drept un adorator îndrăzneţ… înţelegeţi?

— Poate că nu mai este nici un minut de pierdut, strigă Baccarat. Care este numele ucigaşului?

— Cum? râse Rocambole, încă nu l-aţi ghicit?… Eu sunt.

— Cum? exclamă Baccarat.

Spaima dispăruse de pe obrazul ei, iar buzele i se arcuiră într-un hohot de râs.

— Atunci, spuse ea, domnul Armand de Kergaz nu trebuie să se teamă de nimic.

— Nu, fiindcă pentru o sută de mii de franci…

— Scuzaţi-mă, domnule, îl întrerupse contele de Artoff cu-n ton glacial, sunt de acord că secretul dumneavoastră valorează o sută de mii de franci.

— Nu-i aşa?

— Sunt un om de onoare, domnule, şi vă rog să-mi indicaţi…

— Pe cine să indic?

— Persoana căreia doriţi să-i lăsaţi această sumă. Îi va fi plătită la prezentare.

— O voi ridica chiar eu, domnule conte, spuse Rocambole.

— Imposibil.

— De ce?

— Pentru că, spuse Baccarat, care ghicise gândul contelui, morţii nu au nevoie de nimic.

— Morţii?… bâlbâi Rocambole, pălind.

— Domnule, continuă tânărul rus, v-aţi înşelat crezând că, odată trădat secretul, vă vom cruţa viaţa. Acum nu mai avem nevoie de dumneavoastră şi cel mai sigur mijloc de a-l apăra pe domnul de Kergaz de orice pericol este de a ne debarasa de spadasinul care trebuia să-l ucidă.

Rocambole începu să tremure.

— Aveţi moştenitori? întrebă contele.

— Dar, strigă Rocambole, la care instinctul de conservare se manifestă spontan şi energic, nu vreau să mor!… Nu vreau…

— Nu mişcaţi, spuse el, mai aveţi încă două minute… Numiţi-mi persoana căreia îi lăsaţi suta de mii de franci.

În acelaşi timp, contele bătu în parchet cu piciorul şi Rocambole, care fu cuprins de teroarea morţii, văzu apărând doi oameni cu frânghii şi cu-n obiect de-a cărui formă nu-şi putea da seama. Erau fără îndoială instrumentele sfârşitului său, a cărui oră sunase.

Capitolul CVII.

Cei doi oameni pe care Rocambole îi văzu apărând aveau o fizionomie destul de originală pentru a merita să fie descrisă.

Erau foarte înalţi şi feţele lor, cu trăsături aplatizate, semănau cu tipul rasial asiatic.

Cei doi oameni, de statură herculeană, fuseseră aleşi de contele Artoff dintre numeroşii ţărani aduşi la Paris de pe vastele sale domenii. Ei nu cunoşteau decât limba lor maternă şi nu aveau altă grijă în strada Pépinière decât de a îngriji splendizii armăsari născuţi pe malurile Donului şi care stârneau pe Champs-Élysées admiraţia cunoscătorilor francezi.

Ei nu vorbeau decât cu stăpânul lor şi nu-l ascultau decât pe acesta. Obişnuiţi cu o supunere totală, devotaţi până la fanatism, erau în stare să-şi dea viaţa la un singur semnal al tânărului lor boier. Pentru ei, contele Artoff constituia legea supremă, singurul suveran pe care-l recunoşteau…

Văzându-i, Rocambole înţelese că este pierdut. Deveni îngrozitor de palid şi un tremur îi trecu prin tot corpul, când văzu desfăcându-se obiectul misterios pe care unul dintre cazaci îl ţinea în mână.

Obiectul era un sac mare din iută. Era evident că tânărul rus se hotărâse să-i aplice pedeapsa orientală, care constă în a arunca condamnatul în apă, după ce a fost cusut într-un sac.

Contele îl privi.

— Domnule, îi spuse el, cu acel calm glacial pe care-l păstrase de la începutul scenei, vă repet, minutele

dumneavoastră sunt numărate şi vă rog să nu le pierdeţi în discuţii inutile.

— Domnule… se bâlbâi Rocambole, pe care spaimele morţii îl cuprindeau din ce în ce.

— Veţi muri, spuse contele. Sunteţi condamnat de propriile dumneavoastră mărturisiri. Dar am plătit aceste mărturisiri cu o sută de mii de franci şi vă rog să-mi indicaţi persoana care vă va moşteni. Suma îi va fi plătită în întregime.

Rocambole continua să tacă cu încăpăţânare. În acest moment, Baccarat se ridică, îl trase pe conte într-un colţ al camerei şi-i spuse

— Nu duceţi până la capăt această teribilă tragedie. Nu-l ucideţi. Poate că spaima îi va smulge o ultimă mărturisire.

— Doamnă, răspunse contele, azi dimineaţă mi-aţi acordat puteri depline şi sunt hotărât să le folosesc.

— Cum?!

— Ieşiţi, continuă el, luaţi cu dumneavoastră această femeie pe jumătate leşinată şi lăsaţi-mă să acţionez.

— Nu-l ucideţi, repetă Baccarat cu o voce plină de spaimă, nu vreau să-l ucideţi.

— Plecaţi… se uită la dumneavoastră!

Baccarat crezu totuşi că tânărul rus îl va ierta pe Rocambole. Până acum ea se arătase atât de hotărâtă, cerând moartea vinovatului, pentru că spera să obţină de la el o mărturisire completă, şi pentru că ghicea instinctiv că nu spusese totul, dar în ultimul moment, iată, îi lipsea curajul, nu-şi putea mânji mâinile cu sânge omenesc, nu putea să permită să se comită o crimă.

— Vă rog să ieşiţi imediat, doamnă! spuse contele cu-n ton autoritar:

Baccarat crezu că acest ordin avea drept scop să crească spaima condamnatului, pentru a-l împinge la noi mărturisiri; ea o luă pe doamna de Saint-Alphonse de mână şi o scoase afară din budoar. Contele încuie uşa de două ori, astfel ca nimeni să nu mai poată intra.

Apoi se întoarse către cazaci şi le făcu un semn.

La acest semn, unul din ei dezlegă legăturile care închideau sacul.

— Domnule, repetă contele, dacă vreţi să dispuneţi de cei o sută de mii de franci, indicaţi-mi moştenitorul.

De această dată, Rocambole ridică privirea. În ultimul moment, în ultimul minut al existenţei sale, marchizul don Inigo de los Montes avu una din acele sublime inspiraţii care-l făceau demn de profesorul său, sir Williams. Pe pragul morţii, care părea inevitabilă pentru el, îşi regăsise speranţa de a trăi.

— Domnule conte, spuse el, încep să înţeleg pedeapsa ce mi-o pregătiţi. Voi pieri înecat?

— Marna este adâncă, răspunse contele, şi cu siguranţă că aţi folosit şi dumneavoastră înecul pentru a asasina pe cineva.

Rocambole tresări şi-şi aminti de nefericitul Ghinion, pe care-l aruncase cu cinci ani înainte în Sena. Totuşi replică:

— Nu mă voi umili pentru a vă cere îndurare, dar sper că veţi accepta să n-am alt moştenitor decât hazardul.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Mă veţi arunca în apă, nu-i aşa?

— În viaţă şi închis în acest sac.

— Foarte oriental, ripostă Rocambole. Dar Marna nu are adâncimea Bosforului şi probabil că voi fi pescuit cândva.

Contele păru să reflecteze.

— Probabil, spuse el.

— Deci, cel care mă va pescui va găsi în buzunarul meu bonul de o sută de mii de franci. Ei, bine domnule conte, dacă sunteţi cu adevărat gentilom, nu veţi face nici o opoziţie la bancherul dumneavoastră şi bonul va fi plătit.

— Foarte bine, spuse contele.

— De altfel, continuă Rocambole, am şansa ca, odată corpul regăsit, având în buzunar acest bon de o sută de mii de franci semnat de dumneavoastră, veţi fi acuzat de moartea mea.

— Vă înşelaţi, răspunse contele, nu prea se obişnuieşte să dai o sută de mii de franci celui pe care vrei să-l ucizi şi, chiar în acest caz, îi reiei cadavrului bonul pe care i l-ai dat când trăia.

Rocambole îşi muşcă buzele şi nu răspunse.

El nu se mai gândea la suta de mii de franci. Toate gândurile sale erau concentrate asupra unui îndrăzneţ plan de scăpare, care începuse să încolţească în mintea lui.

Avea o singură spaimă. Se temea să nu fie legat înainte de a-l închide în sac. Contele păru să meargă în întâmpinarea acestei spaime secrete.

— Domnule, îi spuse el, sângele rece de care daţi dovadă în pragul eternităţii îmi dovedeşte că sunteţi un temerar. Or, cât de criminal ar fi, un om curajos are dreptul la unele menajamente.

Rocambole surâse.

— Sunteţi prea bun, spuse el, cu-n ton batjocoritor.

— Sunteţi condamnat, reluă contele, la moarte prin înec, închis într-un sac şi asupra acestui punct nu revenim. Dar veţi putea muri liber.

— Nu înţeleg.

— Există condamnaţi care sunt băgaţi în sac strâns legaţi, alţii sunt lăsaţi să intre liberi în sac.

— Sper că voi fi din aceştia, domnule.

— Vreţi să intraţi în sac fără rezistenţă. În acest caz, oamenii a căror atingere pare să vă provoace scârbă nu vor pune mâna pe dumneavoastră decât în ultimul moment.

— Sigur…

Rocambole reuşi cu greu să-şi ascundă bucuria, când pronunţă acest cuvânt.

Contele făcu un semn cazacilor, apoi le spuse câteva cuvinte în limba rusă. Atunci, cel care-l ţinea pe Rocambole, îi dădu drumul. Celălalt lăsă sacul să cadă rotunjit şi căscat.

Rocambole asista la toate preparativele cu-n aer indiferent, fără măcar să clipească.

— Domnule, îi spuse contele emoţionat, nu credeţi în Dumnezeu? Nici măcar în momentul când mergeţi să apăreţi în faţa lui, nu vă gândiţi să faceţi o rugăciune?

— Aveţi dreptate.

Se aşează în genunchi şi părea că se roagă. Apoi se ridică, salută în felul gladiatorilor antici şi se aşează cu picioarele strânse în mijlocul sacului.

Contele făcu un ultim gest, cazacii apucară marginile sacului, le ridicară şi le legară solid deasupra capului lui Rocambole. Unul dintre ei deschise fereastra. Aceasta era chiar deasupra râului. Jos, zece paşi dedesubt, Marna curgea adâncă şi leneşă.

Cazacul apucă sacul de mijloc, îl ridică deasupra capului, îl balansa şi-l aruncă pe fereastră. Se auzi un zgomot surd, un clipocit în apă şi apoi nimic.

— S-a terminat, murmură contele Artoff, care deschise imediat uşa budoarului.

Baccarat alergă, privi de jur împrejur, văzu fereastra deschisă, înţelese totul şi scoase un strigăt de spaimă şi durere.

— Nu m-ai ascultat, spuse ea cu o voce în care se simţea reproşul.

— Doamnă, răspunse contele, cu o voce gravă, dacă n-aş fi şters acest om din rândul celor vii, cine ştie câte vieţi nobile am fi avut de plâns mai târziu. Iartă-mă… era necesar.

O oră mai târziu Baccarat, îngrozită de crima pe care nu avusese puterea s-o împiedice, ajunse în strada Buci, în timp ce contele Artoff şi doamna de Saint-Alphonse îşi continuau drumul, îndreptându-se spre strada Pépinière.

Credincioasă obiceiurilor, în loc să sune, se folosi de cheie pentru a intra în curte şi se îndreptă către uşa de intrare a casei. Spre marea ei mirare, Baccarat găsi uşa întredeschisă. Luând-o pe mica evreică, Rocambole, Venture şi văduva Fipart uitaseră s-o închidă. Tânăra femeie fu cuprinsă de o presimţire sinistră.

Intră în vestibul pe dibuite, se îndreptă spre culoar şi o strigă pe Marguerite.

Aceasta nu răspundea. Totuşi bătrâna servitoare avea somnul atât de uşor, încât îşi auzea stăpâna de cum intra în curte.

— Marguerite! strigă din nou tânăra femeie, speriată de-a binelea.

Trase cu urechea şi păru că aude gemete înăbuşite, sunete nearticulate. O sudoare rece acoperi fruntea lui Baccarat.

— Ce s-o fi întâmplat, Dumnezeule? gândi ea. Intră pe culoar cu o îndrăzneală care dovedea tăria caracterul ei. Merse până în camera lui Marguerite. La uşă auzi, mai distinct, gemetele.

— Deschide! îi strigă ea Margueritei.

Dar aceasta nu deschise şi continua să geamă, fără să poată articula nici un cuvânt.

Baccarat căută cu mâna cheia, care stătea întotdeauna în broască, dar n-o găsi. Văduva Fipart găsise nostim să încuie uşa şi să ia cheia.

Baccarat îşi sprijini umărul stâng de uşă şi împingând-o cu puterea ei puţin obişnuită, o sparse şi pătrunse în cameră. Ca şi coridorul, camera era cufundată în întuneric.

Baccarat merse drept către pat, o strigă din nou pe Marguerite, care continua să geamă, o pipăi cu ambele mâini şi, în sfârşit, se convinse că bătrâna servitoare era legată şi cu un căluş în gură.

Îi smulse căluşul şi strigă.

— Ce s-a întâmplat?

— Au răpit fetiţa, răspunse Marguerite cu vocea întretăiată de hohote de plâns. M-au strangulat, m-au înăbuşit sub pături şi m-au legat… au luat-o pe Sarah, au ameninţat-o că o vor ucide dacă strigă şi nu-i urmează… şi au dus-o cu ei.

— Dar cine? Cine sunt? întrebă Baccarat, înnebunită de disperare.

— O femeie bătrână… un tânăr elegant… şi un negru…

Acest ultim cuvânt o făcu dintr-o dată pe Baccarat să înţeleagă.

— Aşa! murmură ea, negrul lui don Inigo… mizerabilul a murit fără să fi spus tot.

Baccarat se înşela.

Domnul marchiz don Inigo de los Montes, numit în mod obişnuit Rocambole, nu era mort şi vom vedea imediat cum s-a putut realiza misterioasa sa speranţă de scăpare, apărută în clipa când intrase fără rezistenţă în sacul care trebuia să-i servească drept giulgiu.

Iată raţionamentul pe care şi-l făcuse Rocambole, în timp ce contele îl grăbea să-i indice moştenitorul.

— Am asupra mea un pumnal cu lama subţire şi ascuţită. Sacul este larg şi-mi va permite să mă mişc, dacă nu-mi vor lega mâinile… Mă vor arunca în apă; dar în acest punct Marna este adâncă şi voi ajunge viu la fund. Înot ca un peşte şi pot să rămân până la două minute în apă… Dacă reuşesc să apuc pumnalul, şi ajuns la fundul apei pot să despic sacul şi să ies, sunt salvat.

Poate că acest raţionament era temerar, poate că speranţa era îndrăzneaţă, chiar nebunească… Dar Rocambole urma să moară, şi-n ochii unui condamnat, speranţa de-a trăi ia proporţii măreţe.

Deci Rocambole se lăsă băgat în sac; dar în timp ce legau gura sacului deasupra capului său, ridică încet – cu o mişcare imperceptibilă – mâna dreaptă, care până atunci atârnase de-a lungul corpului, o vârî sub vestă, apucă mânerul stiletului şi-l strânse cu putere, rămânând cu restul corpului nemişcat.

Zece secunde mai târziu, cădea în apă; după trei secunde, atingea fundul râului, căzând pe un strat de nămol care-i atenuă căderea.

Altul şi-ar fi pierdut cunoştinţa numai datorită apei reci ca gheaţa, dar Rocambole avea o fire energică, în care instinctul de conservare domina totul.

Avea braţul liber, aşa că înfundă pumnalul în sac şi pânza se sfâşie de la un cap la altul, permiţându-i să scoată întâi braţele şi apoi să-şi degajeze picioarele.

Toată povestea dură abia un minut. Cu o lovitură de picior îşi făcu vânt în sus, scoase capul la suprafaţă, respiră o gură de aer şi intră din nou sub apă: se temea să nu stea cineva la fereastră şi să-l poată vedea. Ne amintim însă că intrarea lui Baccarat distrase atenţia contelui.

Cu altă ocazie, la Bougival, Rocambole dovedise că este un excelent înotător. Scotea capul la suprafaţă timp de o secundă pentru a respira şi apoi continua să înoate sub apă, apărând la o sută de metri în aval, pe trei sferturi epuizat, dar trăind, susţinut de rara sa energie.

O salcie care-şi muia rădăcinile în apă îi servi ca sprijin. Se agăţă de ramurile ei, urcă malul şi se aşeză.

După ce văzuse moartea cu ochii, bucuria de a trăi domină pentru moment orice alt sentiment, chiar şi cel al prudenţei. Nici nu observă că din veşmintele sale apa curgea şiroaie, că frigul nopţii devenise ger; nu se gândea c-ar fi fost suficient să treacă câteva ore şi ar putea muri datorită unei aprinderi de plămâni… Nu se gândi nici la posibilitatea ca tânărul rus să-l fi văzut ieşind din apă.

Dar această bucurie, această fericire, de-a respira aerul de care ar fi putut să fie lipsit, fu de scurtă durată. Sângele rece care-l ajuta în momentele cruciale ale vieţii îşi recapătă drepturile.

— Repede! îşi spuse el, s-o ştergem…

Începu să meargă de-a lungul malului, printre sălcii, oprindu-se la cel mai mic zgomot, fiindu-i teamă să nu fie auzit sau observat din vilă. Din când în când se întorcea şi arunca o privire către vilă. Luminile se stingeau pe întreaga faţadă. Cineva închisese fereastra prin care fusese aruncat în apă.

Când se opri din fugă, privind din nou în direcţia vilei, văzu strălucind de cealaltă parte a casei o lumină roşiatică.

— Bine! îşi spuse el, caii sunt la trăsură, călăii pleacă. Să-i lăsăm să treacă.

Se aruncă la pământ şi aşteptă, tremurând de frig.

Imediat se auzi uruitul unei trăsuri şi tropăitul mai multor cai. Drumul trecea la o sută de metri de marginea râului. Rocambole, nemişcat, văzu apărând lanternele cupeului, apoi trăsura trecu repede, ca un fulger.

— Au plecat… Acum, la drum! îşi spuse el, ridicându-se.

Şi începu să fugă de-a lungul malului în aval.

Capitolul CVIII.

La aproximativ un sfert de leghe de locul unde ieşise Rocambole din apă, exista o cârciumă, loc de întâlnire al barcagiilor, docherilor şi ţăranilor puşi pe chef. Rocambole îşi amintea perfect de această cârciumă, numită Obrazul roşu, ţinută de-un vechi reparator de bărci, taica Jean.

Rocambole fugea către hanul Obrazul roşu. O lumină slabă, străbătând hârtia pusă în locul geamului la unica fereastră a cârciumii, îi dovedea că taica Jean nu se culcase.

Rocambole bătu la uşă.

Un mârâit de câine, urmat de-o înjurătură, fu primul răspuns pe care-l primi. Apoi se auziră paşi grei, uşa se deschise şi taica Obraz roşu, cum îl numeau chefliii după numele, cârciumii, se găsi faţă în faţă cu-n elegant domn din Paris, ud şi murdar ca o javră.

Dintr-o privire, Rocambole – care intră imediat în cârciumă – se convinse de izolarea completă în care trăia cârciumarul. La vederea unui client aşa de bine îmbrăcat, taica Obraz roşu îl salută până la pământ.

— Prietene, îi spuse repede Rocambole, care nu se gândi să-şi reia accentul spaniol, trebuie să-mi dai nişte haine uscate. Vezi că sunt ud leoarcă.

Spunând aceste cuvinte, el aruncă un ludovic pe masa murdară a cârciumii. Apoi adăugă:

— Am ieşit din apă.

— Aţi făcut din greşeală o baie?

— Nu. Am fost obligat s-o fac.

Rocambole luă un aer misterios.

— Pe aici pe-aproape, spuse el, pe marginea apei, se află casa unei doamne tinere şi frumoase, care mă primeşte în fiecare seară. Soţul ei m-a surprins!

— Şi v-a aruncat în apă?

— Desigur.

Cârciumarul începu să râdă, apoi, în timp ce Rocambole îşi scotea hainele ude, scoase din cui o bluză de marinar, un pantalon vechi şi o pereche de espadrile.

— Iată, spuse el, asta este tot ce pot să vă ofer. Nu-i prea grozav.

— Aiurea! făcu Rocambole cu-n ton vesel, va fi suficient ca să ajung la Paris. Îmi voi găsi trăsura în apropiere de Charenton.

Cârciumarul aprinse un foc în sobă şi dădu tânărului o cuvertură în care acesta se înfăşură înainte de a îmbrăca hainele uscate.

— Păstrează hainele! spuse Rocambole, după ce luase din buzunare punga, ceasul, portofelul şi faimosul bon de o sută de mii de franci, ai să le usuci, iar eu voi trimite valetul să le ia.

Comandă un pahar de rachiu, îl dădu pe gât, aruncă un al doilea ludovic pe masă şi plecă în fugă.

— Am picioare bune, îşi spuse el, poate că găsesc şi o trăsură la barieră.

Rocambole ajunse la barieră şi găsi o trăsură de piaţă. Se urcă în ea şi îi spuse vizitiului să meargă în strada Flandre.

— Să mergem la mama Fipart, îşi spuse el; în momentele grele trebuie să te refugiezi în sânul familiei. Ea mă va adăposti până mâine.

Câteva ore mai devreme, văduva Fipart se întorsese acasă, urmată de Venture, care o conducea pe mica evreică. Copila, pe jumătate moartă de spaimă, făcuse tot ceea ce i se ceruse. Ajunsă acasă, văduva Fipart o bătuse pentru că plângea în tăcere, dar ea nu îndrăznise să protesteze.

Când sosi Rocambole, mama Fipart, pe jumătate îmbătată de rachiul băut, dormea adânc în patul în care fiul ei adoptiv petrecuse trei luni înaintea noii sale metamorfoze. Cum lăsase cheia în uşă, Rocambole intră fără s-o trezească.

Sarah adormise şi ea, zdrobită de oboseală, de spaimă şi de emoţie. Rocambole o găsi culcată pe canapeaua stricată, pe care se întindea de obicei văduva Fipart, pe vremea când el ocupa singurul pat din mansardă.

Rocambole o trezi pe văduva Fipart.

Aceasta făcu ochii mari şi-şi privi de două ori fiul adoptiv până să-l recunoască, atât era de schimbat de noua deghizare. În sfârşit, sări din pat.

— Mamă, îi spuse Rocambole, ai să închizi uşa de două ori şi ai să-mi cedezi patul. Dacă bate cineva, nu deschizi.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Nimic, doar că am murit.

— Ai murit? întrebă ea mirată.

— M-au înecat.

Şi Rocambole povesti bătrânei, care se trezi pe loc, întreaga poveste din fir a păr.

Totuşi, ca om prudent, nu crezu necesar să sufle nici un cuvânt despre bonul de o sută de mii de franci.

După ce-şi termină povestea, Rocambole o privi pe văduva Fipart.

— Înţelegi, spuse el, că pentru toţi oamenii ăştia trebuie să par înecat de-a binelea! Este mai prudent să nu mă arăt la hotelul Meurice şi să plec mâine dimineaţă, ca să-l ajung pe căpitan; tu trebuie însă să hoinăreşti pe ici, pe colo şi să încerci să afli dacă domnul conte Artoff n-a petrecut un neplăcut sfert de oră.

Rocambole se aruncă îmbrăcat pe patul bătrânei şi, extenuat, adormi imediat.

La nouă dimineaţa mai dormea, când văduva veni şi-l trezi.

— Cred că domnul conte a murit.

— Cum? făcu Rocambole, care se dădu imediat jos din pat.

— La orele opt dimineaţa mă aflam în poarta hotelului Meurice.

— Şi?

— Am luat cheia cu mine, de frică să nu se scoale micuţa şi s-o şteargă.

Rocambole aruncă o privire spre canapea.

Sarah continua să doarmă.

— I-am văzut trecând: Pe Venture şi englez. Aveau un aer mulţumit şi-şi frecau mâinile.

— Aşa!

— M-am gândit că lovitura a reuşit.

— Probabil, spuse Rocambole. Atunci… la revedere, mamă. Plec.

Rocambole se ridică şi părăsi mansarda mamei Fipart. O oră mai târziu, se prezentă la bancherul contelui Artoff, care nu avusese cum să afle de asasinarea tânărului rus, îşi prezentă bonul de o sută de mii de franci şi luă – la cererea sa – poliţe pentru această sumă, plătibile la Londra şi New-York.

După încă o oră, se îndreptă către gară şi plecă spre Bretagne, convins că domnul conte Artoff era mort şi că John Bird, căruia îi dăduse în ajun instrucţiuni amănunţite, o va răpi pe Baccarat. El pleca să-l întâlnească pe Sir Williams.

Capitolul CIX.

Trecuseră opt zile de când domnul Armand de Kergaz cu soţia şi vicontele Andréa sosiseră la Kerloven. Duminică fuseseră la slujba din sat.

Cel puţin în aparenţă, existenţa acestor trei oameni decurgea foarte calm, în acest bătrân castel, de pe nobilul şi liniştitul pământ al Bretaniei.

Domnul viconte Andréa, omul sfânt, încovoiat sub remuşcări, dar a cărui privire căuta neîncetat cerul, ducea la Kerloven o viaţă singuratică, aproape ca un sălbatic. Se

trezea foarte devreme, pleca uneori pe jos, alteori călare, apărea rar la micul dejun şi putea fi văzut cu regularitate doar la ora prânzului.

Atât Armand cât şi soţia sa respectau această comportare curioasă şi-l lăsau să trăiască după voia lui. Totuşi, domnul de Kergaz ar fi dorit să aibă cu el o explicaţie, dar o amâna de pe o zi pe alta, din slăbiciune, căci Andréa părea că doreşte cu orice preţ s-o evite. Era de presupus că această explicaţie s-ar fi referit la împrejurările misterioase ale duelului pe care Andréa îl avusese cu don Inigo de los Montes şi care părea să fi hotărât brusca lor plecare de la Paris la Kerloven.

— Când vom fi în Bretagne, îi spusese Andréa în ziua duelului, vei afla totul.

Erau de opt zile la Kerloven şi Andréa nu părea dispus să-şi dezlege limba.

Domnul Armand de Kergaz hotărî că discuţia trebuie să aibă loc. Într-o dimineaţă, către orele cinci, Andréa încălecă, gata să-şi facă cursa matinală pe coasta spre Saint-Malo – oraş unde-i dăduse întâlnire lui Rocambole —, când Armand se arătă în curte.

— Tu eşti, Armand? spuse Andréa, surprins de a-şi vedea fratele ieşind atât de devreme.

— Da, dragul meu.

— Mi se pare că te-ai trezit mai devreme ca de obicei, spuse Andréa.

— Am vrut să te văd.

— Aşa?

— Pleci totdeauna înainte de a mă trezi, continuă Armand cu-n tot afectuos, şi-ţi petreci ziua prin pădure. Când te întorci, Jeanne este împreună cu noi şi n-am putut să te văd între patru ochi.

— Vrei să-mi vorbeşti despre vreo taină, dragul meu? întrebă Andréa.

Un surâs indulgent şi afectuos, în acelaşi timp, apăru pe buzele contelui:

— Ai memoria scurtă.

Andréa îşi privi fratele şi mimă uimirea.

— Ascultă, reluă domnul Armand de Kergaz, sunt hotărât să pun capăt acestei situaţii.

— Ce vrei să spui?

Armand îl luă drăgăstos de braţ şi-l conduse spre parc, pentru a face o plimbare.

— Deci nu-ţi mai aminteşti de întâlnirea ta cu don Inigo de los Montes? întrebă el.

Andréa păru tulburat.

— Nu-ţi aminteşti nici de promisiunea care mi-ai făcut-o de a-mi spune totul când vom fi aici?

— Scumpe frate… spuse vicontele Andréa cu-n ton rugător, uită promisiunea pe care ţi-am făcut-o.

— Nici gând.

— Te implor…

— Nu, afirmă hotărât domnul Armand de Kergaz, mi-ai promis… Vreau să ştiu tot.

— Dumnezeule! făcu Andréa, ridicând privirea spre cer.

Domnul Armand de Kergaz se încruntă; o paloare nervoasă îi acoperi fruntea.

— Vreau să ştiu totul, repetă el îndărătnic, căci am impresia că încep să înţeleg…

Andréa tăcea.

— Atunci îţi spun eu despre ce este vorba, urmă domnul de Kergaz. Te-ai bătut pentru mine…

— Frate!

— Acest mizerabil don Inigo de los Montes a insultat-o pe doamna de Kergaz, strigă Armand nestăpânit.

— Taci, Armand!

Andréa dădu senzaţia că este cuprins de o mare agitaţie.

— Şi apoi, continuă domnul de Kergaz, fiindu-ţi teamă că va îndrăzni să continue acţiunea criminală…

— Armand!

— Tu mi-ai cerut să plecăm de la Paris la Kerloven! Este adevărat tot ce spun? Este adevărat?

Andréa nu răspunse.

— Iubitul meu frate, iubitul meu Andréa, murmură Armand, răspunde-mi… Te rog în genunchi.

Nici un sunet nu ieşi din gâtlejul crispat al lui Andréa, buzele sale nu articulară vreun răspuns, doar îşi mişcă capul de sus în jos. Semnul era afirmativ.

— Deci nu m-am înşelat! strigă domnul de Kergaz, strângând mâna fratelui său.

Dori să ştie totul în cele mai mici amănunte; şi trebui să le smulgă unul câte unul cu-n efort de neînchipuit, să învingă nenumărate reticenţe, pentru ca piosul Andréa, gardian credincios al onoarei familiei, să consimtă să i le dea.

Armand asculta tremurând de mânie; se îngrozea la gândul că s-ar fi putut foarte bine să nu-l fi trimis pe Andréa să doarmă la „Ciuboţica Cucului” în noaptea odioasei tentative a marchizului de los Montes. O ură grea izbucni în inima nobilă a contelui, un fulger de mânie se aprinse.

— Ce ticălos, murmură el. Îl voi ucide… cu mâna mea!

— Iubitul meu frate, spuse ipocritul viconte Andréa, trebuie să ştii întotdeauna să ierţi.

— Să ierţi?! exclamă Andréa cu mânie, să-l iert pe acest mizerabil pe care l-am primit sub acoperişul meu, căruia i-am deschis casa, pe care l-am tratat ca pe un prieten, ca pe o rudă şi care a îndrăznit s-o jignească pe cea mai nobilă dintre femei…?

— Domnul e bun… şi el iartă…

După acest răspuns evanghelic, Andréa ridică privirea spre cer şi suspină adânc.

Domnul de Kergaz era prada unei vii agitaţii. Deodată întinse mâna fratelui său:

— Ai avut dreptate să mă aduci aici la Kerloven.

— Sigur!

— Dacă aş fi rămas la Paris şi aş fi aflat… l-aş fi ucis!

— Frate, murmură Andréa, pe care domnul de Kergaz îl văzu pălind, vrei să-mi faci o promisiune?

— Vorbeşte!

— Prima oară l-am pedepsit… Jură-mi că, dacă va reîncepe, mă vei lăsa să acţionez! Jură-mi!

— Să reînceapă?!

— Am citit în privirea lui că acest om este capabil de orice… O iubeşte pe contesă cu acea pasiune violentă şi tenace a băştinaşilor din ţara lui; va muri înainte de a renunţa la speranţa-i vinovată. Cine ştie dacă nu va îndrăzni chiar să vină aici?

— Cum? strigă domnul de Kergaz, roşu de mânie, vrea deci să-l ucid ca pe-un câine?

— Linişteşte-te!

— Eşti nebun, Andréa, de trei ori nebun, să te gândeşti că te voi lăsa în viitor să-l pedepseşti. Eu sunt cel insultat, eu îl voi pedepsi…

Vorbind şi plimbându-se, domnul viconte Andréa revenise în curtea castelului, unde-l aştepta calul înşeuat.

— La revedere, frate, îi spuse el lui Armand, linişteşte-te… Domnul să ne păzească!

Şi omul sfânt îl lăsă pe Armand de Kergaz întunecat şi, visător, căci vedea apărând un nor pe cerul fericirii sale, nor ce putea purta mari furtuni.

Capitolul CX.

Vicontele Andréa sări în şa şi călări pe drumul care ducea de-a lungul falezei, spre Saint-Malo.

— Să mergem, gândi el, cred că scumpul meu frate este suficient de montat, pentru a fi furios… Să apară Rocambole şi este de-ajuns… Astăzi, chiar noaptea asta, trebuie să fi ajuns la Saint-Malo şi vreau să-i mijlocesc mica întrevedere cu Armand.

Blestematul îşi continuă liniştit plimbarea. O oră mai târziu era la porţile oraşului. Descălecă şi rugă o ţărancă să-i arate drumul.

— Mi-am dat întâlnire cu Rocambole aici, îşi spuse el, dar în ce loc din oraş? N-am putut să-i precizez. Va trebui să hoinăresc la întâmplare şi să vizitez toate tavernele.

Dar Andréa se înşelă. Cum intră în oraş, privirile îi fură atrase de un tânăr care venea către el, învârtind un baston de meseriaş între degete şi fluierând o arie de vals în genul îndrăzneţ şi batjocoritor al copiilor Parisului. Părea să aibă douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani; avea o barbă blondă, părul puţin cam lung, purta o şapcă şi o bluză albă. Legătura de lanţuri pe care o purta pe spate îi dădea aerul unui meseriaş care făcea înconjurul Franţei în căutare de lucru. Tânărul îşi scoase şapca în faţa călăreţului cu o familiaritate respectuoasă şi-i spuse:

— Scuzaţi-mă, domnule, acesta este drumul care duce la Vannes?

Andréa îl recunoscu pe Rocambole. Locul în care pietonul şi călăreţul se întâlniră era liniştit, aproape pustiu.

— Putem vorbi aici, îi spuse foarte încet Rocambole lui Andréa în engleză.

— Eşti foarte punctual, fiule, răspunse Andréa, şi ai făcut foarte bine că ai revenit la culoarea ta normală. Dacă iubitul meu frate, Armand, ne-ar întâlni, nu te-ar recunoaşte.

Rocambole surâse:

— Ştii de unde vin?

— De la Paris.

— Nu, de pe cealaltă lume.

— Eşti nebun?

— Deloc.

— Totuşi, n-ai figura unui înviat.

— Dar sunt.

Şi Rocambole adăugă:

— Vino! Să ieşim din oraş; voi da impresia că te însoţesc şi-ţi voi povesti tot.

Andréa trase frâul şi, după zece minute, pietonul şi călăreţul mergeau pe-un drum săpat în stâncă pe marginea mării şi puteau vorbi liniştiţi.

— Ce poveşti spui?

— Adevărul.

— De unde vii?

— De pe fundul Marnei.

— Era să te îneci?

— Adică m-au înecat.

— Cine?

— Baccarat şi contele Artoff.

Sir Williams păli îngrozitor şi-şi privi nelinişti complicele.

— Din fericire, reluă Rocambole, am scăpat convenabil… dar puţin a lipsit să nu mai văd niciodată plajele de peste ocean.

Şi Rocambole îi povesti lui Sir Williams evenimentele, pe care noi le cunoaştem deja.

— Înţelegi, continuă Rocambole, că, din momentul în care am fost aproape sigur de moartea contelui şi, deci, nu m-am mai temut de John Bird, m-am grăbit să plec.

— Deci, întrebă sir Williams, tu crezi că la ora asta contele este mort?

— Sunt convins. Venture este un om sigur.

— Dacă este aşa, spuse Andréa, John Bird ne va debarasa de Baccarat.

— Sigur.

— N-are nici o importanţă! spuse sir Williams, trebuie să ne grăbim. Astă seară vei veni la Kerloven.

— Contele este prevenit?

— Fără îndoială. Vrea să te ucidă… este nebun de furie… îmi închipui că ţi-ai adus alifia necesară, pentru a-ţi înnegri pielea, părul şi barba şi a redeveni don Inigo?

— Bineînţeles.

— Atunci, pe deseară.

Sir Williams întinse mâna către faleză.

— Vezi această potecă? întrebă el. Mergi drept înainte. Primul castel pe care-l vei vedea după două ore de mers va fi Kerloven. Te aştept astă-seară la orele opt, la marginea parcului… Totul va fi gata… şi-ţi voi da indicaţiile necesare.

— Voi fi punctual.

Se întoarseră către oraş şi se despărţiră.

Rocambole se pierdu pe străduţele periferiei. Sir Williams se duse să hoinărească prin port, după ce îşi lăsase calul la han.

Rocambole convenise cu Venture ca acesta să-i scrie vicontelui Andréa, la Saint-Malo, post restant, imediat ce-l va ucide pe conte. Sir Williams se îndreptă deci spre poştă şi întrebă dacă nu aveau nimic pentru el. Impiegatul îi întinse o scrisoare.

Sir Williams o deschise şi citi următoarele rânduri, care nu erau semnate: „Le Hâvre, Rusia este înfrântă; Anglia este triumfătoare.

Fowler a încărcat azi dimineaţă, la Le Hâvre, marfă cu destinaţia insulele Marquises. Ura pentru sălbatici!

Vasul Fowler va ancora trei zile în rada Saint-Malo. Persoanele care se interesează de încărcătura pentru canibali sunt rugate să vină la bord înainte de ridicarea ancorei”.

— Într-adevăr, prea multă fericire, murmură sir Williams. Contele este mort, Baccarat este în mâna lui John Bird. Voi merge să-i spun la revedere.

Şi râsul său de demon îi arcui buzele subţiri şi palide.

La ora indicată, Rocambole sosi punctual. Cu perspicacitatea-i obişnuită găsi, fără să întrebe, drumul spre Kerloven, recunoscu vechiul castel după descrierea pe care i-o făcuse sir Williams şi alunecă de-a lungul zidului ce împrejmuia parcul. Aici se ghemui într-o groapă şi aşteptă.

Rocambole redevenise don Inigo de los Montes, adică barba şi părul erau de-un negru de cărbune, tenul era colorat ca al unui mulatru. Îşi schimbase costumul: în locul bluzei albe de meseriaş, complicele lui sir Williams îşi pusese o vestă bretonă, albastră ca azurul, pantalon de pânză gri şi o pălărie cu boruri largi.

Deghizarea trebuia să-i dovedească Jeannei arzătoarea lui dorinţă de a o revedea.

Totuşi, domnul marchiz don Inigo de los Montes, deghizându-se în cioban breton, nu-şi părăsise prudenţa

obişnuită. Nemulţumit de a avea în mână un baston gros şi noduros, îşi înfundă în buzunarele largi ale pantalonilor o pereche de pistoale.

— Nu ştii ce ţi se poate întâmpla, îşi spuse el. Dacă domnul conte, în loc să-mi facă onoarea de a se bate cu mine, va încerca să mă ucidă pur şi simplu, aş putea avea nevoie de aceşti doi prieteni. De altfel, scopul va fi atins şi sunt convins că unchiul nu va găsi nimic de obiectat.

În depărtare se auzea marea; era singurul zgomot care ajungea la urechile banditului. Rocambole aşteptă mai mult de o oră.

— Unchiul nu se jenează de mine, gândi el; mă face să aştept cât vrea.

Dar, în acelaşi moment, ca şi cum baronetul sir Williams ar fi vrut să arate că acest reproş, nu era îndreptăţit, se auzi tropotul unui cal. Ridicând capul, Rocambole observă un bărbat călare, care mergea în buiestrul liniştit al calului pe drumeagul întins de-a lungul parcului; trebuia să fie sir Williams. Rocambole se ridică pe jumătate, Andréa îşi struni calul şi se îndreptă către el.

Sir Williams descălecă, îşi legă calul de-un copac şi se aşează lângă Rocambole.

— Eşti punctual.

— Nu ca tine, unchiule.

— Puşlama! Asta din cauză că am avut foarte multe de făcut, spuse sir Williams.

— Foarte bine. Este pregătit totul?

— Va merge ca pe roate, dacă vei şti cum să procedezi… ascultă bine: vei urmări această potecă… acolo…

Şi degetul lui sir Williams indică drumul pe unde venise.

— Bine. Şi apoi?

— Drumul trece prin parc şi ajunge în grădină, continuă sir Williams. Grădina nu este despărţită de parc decât de un gard închis cu o poartă. Tu eşti agil, vei sări gardul.

— Minunat!

— Este ora nouă, deci nu vei ajunge înainte de. zece… La Kerloven, servitorii locuiesc într-un corp de clădire îndepărtat şi se culcă devreme. În curte există un câine mare de pază, dar nu este niciodată dezlegat înainte de ora unsprezece. Armand, care lucrează seara într-un mic pavilion, pe care-l vei vedea în stânga grădinii, are grijă să dea drumul câinelui. În Bretagne se doarme cu cheia în uşă şi cu uşile deschise.

— Nevinovat ţinut! făcu Rocambole cu admiraţie.

— O scară, care are zece trepte, duce din grădină la primul etaj. Vei urca cele zece trepte şi te vei găsi în faţa unei uşi cu geamuri care dă în marele salon. Această uşă nu este niciodată încuiată.

— Aşa, întrerupse Rocambole, deci se intră în această clădire ca la tine acasă.

— Absolut.

Şi sir Williams îşi continuă descrierea:

— Lângă marele salon este o altă cameră, care îi place foarte mult doamnei de Kergaz şi care dă în camera ei de culcare. Este o sală mobilată în stejar vechi din timpul lui Henric al II-lea, ai cărei pereţi sunt acoperiţi cu portrete de familie; deasupra căminului se află o foarte frumoasă panoplie.

— Ia te uită, observă Rocambole, vom avea uneltele la îndemână.

— Cu siguranţă. Jeanne lucrează seara în această sală. Brodează şi aşteaptă ca soţul ei să urce din pavilionul unde lucrează până la orele unsprezece şi să vină s-o caute. Vei traversa primul salon în vârful picioarelor şi vei ciocăni de două ori la uşa sălii gotice. Jeanne, convinsă că este Armand, îţi va spune să intri. Atunci vei reîncepe scena de la vila din Chatou… Fii sigur că de data aceasta va scoate un strigăt destul de puternic ca s-o poată auzi Armand, şi nu eu voi fi cel care va veni în ajutorul ei, ci el.

Sir Williams începu să râdă.

— Tu unde vei fi? întrebă Rocambole.

— Eu voi fi obligat să merg la Vannes. Trecând prin Saint-Malo, am găsit mijlocul de a fi invitat la o mare vânătoare, care începe mâine în zori în împrejurimile oraşului Vannes şi plec de astă seară ca să dorm acolo. După cum vezi, port un costum de vânătoare.

— Deci nu vei fi la castel când se va întâmpla catastrofa? întrebă Rocambole.

— Nu.

— Ce voi face, după ce-l voi ucide pe conte?

— Vei fugi.

— Unde?

— La Saint-Malo, să mă ajungi din urmă.

— Unde?

— La bordul lui Fowler.

Sir Williams, luminând cu trabucul său scrisoarea pe care o primise de dimineaţă, i-o arătă lui Rocambole.

— Bravo! strigă acesta, suntem deci învingători pe toată linia.

— Asta înseamnă, făcu sir Williams râzând, că dacă tu-l expediezi în cer pe sărmanul Armand, vom deveni cei mai fericiţi şi cinstiţi oameni din lume. Te sfătuiesc ca, odată jertfa terminată, dacă servitorii nu te opresc, să te arunci în primul pârâu, ca să redevii blond.

— Şi dacă mă opresc servitorii?

— Ei şi, ce-o să ţi se întâmple? Tu te-ai bătut loial în duel… şi asta-i tot.

— Ai dreptate.

— La revedere… Mult noroc şi… pe mâine, la bordul lui Fowler, care te va duce în Anglia. Îi vom ura împreună drum bun sărmanei Baccarat.

— La revedere! Pe mâine!

Sir Williams încălecă.

— Unchiule, spuse Rocambole, aş vrea să-ţi mai spun un cuvânt.

— Ce vrei?

— Eşti sigur că, devenind văduvă, Jeanne se va mărita cu tine?

— Dumnezeule! îl voi plânge aşa de bine pe soţul ei, voi fi atât de îndurerat, o voi înconjura cu atâta grijă şi dragoste, încât se va crede obligată să mă facă fericit şi să asigure un protector fiului ei. Aceeaşi poveste ca a tatălui meu! murmură sir Williams, pentru el. Hotărât lucru, Kergazii nu a noroc cu noi.

Sir Williams dădu pinteni calului şi plecă.

— Ce om! exclamă Rocambole cu admiraţie.

Rocambole se îndreptă spre grădină, traversând parcul. Cu toată întunecimea nopţii, cu toate obstacolele drumului, mergea cu siguranţa caracteristică sălbaticilor.

Unei fete pe care o întâlni şi care-l întrebă unde merge, îi răspunse cu neruşinare:

— La treburile mele!

Şi trecu mai departe, nepăsător.

Fiecare din indicaţiile lui sir Williams îi erau gravate în memorie şi ajunse fără cea mai mică ezitare la gardul care despărţea parcul de grădină.

Sir Williams avusese dreptate să se bizuie pe agilitatea lui. Rocambole nici nu încercă să caute o spărtură în gard.

O salcie plantată în grădină avea ramurile atârnate deasupra gardului. Rocambole execută o săritură, apucă cu ambele mâini cea mai joasă dintre ramuri, se servi de aceasta ca de o coardă de gimnastică şi se lansă deasupra gardului cu o uşurinţă care i-ar fi adus elogii chiar din partea saltimbancului Nicole, tatăl său adoptiv.

După ce sări gardul, Rocambole se găsi în grădină şi se orientă dintr-o privire. Faţada de sud a castelului era în faţa lui. La mezanin nici o fereastră nu era luminată, dar se vedea lumină de la două ferestre situate la primul etaj, în dreapta parcului. Rocambole distinse perfect peronul, remarcă luminile şi nu se îndoi nici o secundă că ferestrele nu sunt ale sălii gotice, unde în fiecare seară doamna contesă de Kergaz îşi aşteaptă soţul.

În stânga gardului, într-un colţ al grădinii, Rocambole observă pavilionul în care-şi stabilise camera de lucru domnul de Kergaz. O lumină slabă traversa oblonul şi se proiecta în desene fantastice pe un tufiş de caprifoi, care înconjura pavilionul.

— Trebuie să ştiu la ce poate lucra acest filantrop, îşi spuse Rocambole.

Începu să alunece târâş, printre arbuşti, reţinându-şi răsuflarea, înăbuşind orice zgomot şi, ajungând în dreptul oblonului întredeschis, aruncă o privire în interiorul pavilionului.

Interiorul era un drăguţ salonaş de vară, acoperit cu perdele de doc, mobilat în alb şi cu pereţii acoperiţi de rafturi încărcate cu cărţi. În mijlocul camerei, contele era aşezat în faţa unei mese pe care se afla o bucată de argilă; degetele sale o modelau.

În momentele de odihnă pe care i le lăsa administrarea imensei sale averi şi misiunea filantropică pe care şi-o impusese, domnul conte de Kergaz redevenea Armand sculptorul, artistul inspirat pe care l-am cunoscut cândva la Roma, trăind din munca sa şi pe care soarta venise să-l caute în mijlocul unui bal mascat pentru a-l face milionar.

Total absorbit de munca lui, domnul de Kergaz era în acest moment izolat de restul lumii. Nici nu auzi zgomotul făcut de Rocambole, care lovi o piatră când se aplecase asupra oblonului.

— Ia te uite! gândi cinicul bandit, domnul este artist. Ce păcat că societatea va trebui să se lipsească de el!

Se retrase cu aceleaşi precauţiuni.

— Pe naiba! îşi spuse el plecând, există pe lume destui artişti de genul ăsta; unul mai mult, unul mai puţin… ce contează?

— Se îndreptă spre peron; străbătu cele zece trepte, cu paşi de lup.

Cerul era acoperit, dar o rază de lună, alunecând printre nori, dădea nopţii o oarecare transparenţă, care permitea

să distingi destul de clar fiecare obiect.

Toate informaţiile date de sir Williams lui Rocambole erau de o minunată exactitate; uşa cu geamuri care permitea comunicarea între marele salon şi peron nu era încuiată. Rocambole nu trebui decât s-o împingă, pentru a pătrunde în interiorul castelului. O rază de lumină, trecând pe sub uşă, îi indică unde se afla sala gotică. Merse pe vârful picioarelor până la această uşă şi ciocăni discret de două ori.

— Intră, spuse o voce de femeie.

Rocambole deschise uşa şi se opri în prag…

Aproape de cămin, Rocambole o zări pe contesă aşezată în faţa unei broderii, cu spatele către uşă.

Una din ferestrele care dădea în grădină era întredeschisă.

Deasupra căminului, cum foarte bine spusese sir Williams, se găsea panoplia: o frumoasă colecţie de trofee, de puşti de vânătoare, de săbii de luptă, de spade din toate epocile, aproape toate având o importanţă istorică, fiind folosite de conţii de Kergaz din generaţie în generaţie şi amintind fapte glorioase.

— Iată uneltele, îşi spuse Rocambole.

Făcu un pas înainte în sala gotică.

— Tu eşti, Armand? întrebă Jeanne, întorcându-se pe jumătate, convinsă că intrase soţul ei.

Îl privi pe noul venit pe a cărui faţă cădea lumina unei lămpi, aşezată pe cămin.

Jeanne scoase un strigăt neaşteptat… un strigăt strident şi teribil, un strigăt de groază, care străbătu spaţiul până în cămăruţa în care domnul conte de Kergaz îşi lucra liniştit statuia. Strigătul îl făcu să sară ca un leu care aude răgetele alarmate ale leoaicei.

În bărbatul îmbrăcat în costumul breton al regiunii Vannes, Jeanne îl recunoscu pe marchizul don Inigo de los Montes.

Acesta alergă către ea, se aruncă în genunchi şi, credincios rolului său, strigă:

— Jeanne, iubito, iartă-mă!… dar am învins toate obstacolele, am înfruntat toate pericolele… pentru a ajunge la tine. Jeanne… nu mă goni… nu mă respinge…

Nu apucă să termine. Un om sări ca un fulger în mijlocul salonului; acest om se repezi către el cu violenta mânie a tigrului care sare asupra inamicului…

Era Armand!

Capitolul CXI.

Domnul marchiz don Inigo de los Montes se aştepta la această agresiune şi, în timp ce contele îl înhăţă cu brutalitate şi-l obligă să se ridice, mâna îi alunecă în buzunarul pantalonilor, gata să scoată pistolul, dacă Armand ar fi făcut vreun pas către panoplie, pentru a apuca o puşcă sau o sabie.

Dar contele nu avea nevoie de alte arme, îi era suficientă forţa sa herculeană.

— Mizerabile! strigă el, zgâlţâindu-l pe Rocambole, mizerabile!

Vocea lui Armand era răguşită de furie:

— Te voi ucide ca pe-un câine, strigă el.

Mâna sa începu să-l strângă pe pretinsul marchiz de gât.

— Ajutor! Mă omoară!… asasinul! strigă acesta cu jumătate de voce.

Cuvântul asasin îl dezmetici pe domnul de Kergaz. Mâna sa crispată dădu drumul gâtului lui Rocambole. Făcu un pas înapoi, îi aruncă o privire plină de ură şi dispreţ şi-l spuse:

— Ai dreptate… deşi ai intrat noaptea în casa mea, ca un răufăcător, deşi ai venit să mă insulţi… nu trebuie să te ucid fără apărare… Ţine, mizerabile!

Cu o mână îl lovi pe Rocambole peste faţă şi cu cealaltă scoase două săbii din panoplie.

Doamna de Kergaz scoase un nou strigăt, strigăt de spaimă şi teroare apoi căzu pe parchet leşinată.

Zgomote, paşi începură să se audă în castel, uşile se deschiseră; servitorii, deşteptaţi în grabă, alergau. Ei văzură doi oameni stând faţă în faţă, măsurându-se din priviri, cu câte o sabie în mână.

— Retrageţi-vă! ordonă domnul de Kergaz, cu o voce tunătoare, ocupaţi-vă mai bine de doamna, transportaţi-o în camera ei, îngrijiţi-o…

Adresându-se lui don Inigo, strigă:

— În grădină! Mizerabile! Vino în grădină! Nu vreau ca sângele tău să-mi păteze casa… ar dezonora-o pentru totdeauna…

Domnul de Kergaz îl trase pe Rocambole în grădină, până aproape de pavilion, şi-i strigă:

— În gardă!

Rocambole, emoţionat pentru moment, îşi regăsise pe drumul dintre castel şi grădină sângele rece şi, cu mintea lui cinică şi depravată, se gândi:

— Sărmane prost! Palma pe care am primit-o e ultima pe care ai dat-o în viaţa ta…

După ce pronunţase dinainte discursul funebru al domnului de Kergaz, complicele lui sir Williams luă poziţia de luptă a spadasinilor.

El se baza pe lovitura italiană, acea lovitură secretă şi neloială pe care i-o demonstrase cu răbdare, timp de două luni, antrenorul de scrimă din strada Rochechouart: lovitura de o mie de franci, cum o numea sir Williams.

— Torţe! Aduceţi torţe! strigă Armand oamenilor care nu erau ocupaţi cu îngrijirea contesei.

Servitorii contelui, majoritatea foşti şuani1, crescuţi în tradiţiile cavalereşti ale strămoşilor, n-ar fi îndrăznit să-l împiedice pe tânărul lor stăpân să se răfuiască cu sabia în mână, împotriva celui care îl insultase.

Cine era acest adversar, apărut deodată în mijlocul nopţii? Ce insultă provoca mânia stăpânului lor împotriva acestui om? Pentru ce se luptau? Nimeni nu puse asemenea întrebări.

Contele de Kergaz ceruse să se aducă torţe pentru a lumina locul luptei; deci aduseră torţe.

Un grandios spectacol se oferi privirilor celor de faţă. În mijlocul nopţii, sub ferestrele acestui vechi castel cu zidurile invadate de iederă, a cărui construcţie veche amintea timpurile eroice, doi bretoni bătrâni cu capetele descoperite ţineau câte o torţă pentru a lumina lupta contelui de Kergaz.

Între ei, alţi doi oameni, contele şi adversarul său se măsurau din priviri, gata să încrucişeze săbiile pe care le agitau în mână. La oarecare distanţă, alţi servitori, îngenuncheaseră plini de credinţă şi se rugau pentru tânărul lor stăpân.

— Copiii mei! strigă atunci domnul de Kergaz, dacă mi se va întâmpla o nenorocire… dacă acest om mă va ucide, lăsaţi-l să plece, dar vegheaţi asupra contesei.

După ce pronunţase aceste cuvinte, domnul conte Armand de Kergaz începu lupta cu violenţă.

Capitolul CXII.

În timp ce Rocambole şi domnul de Kergaz îşi încrucişau săbiile, domnul viconte Andréa călărea în buiestrul liniştit al calului breton pe poteca desfăşurată de-a lungul falezei până la Saint-Malo, de unde venise dimineaţa. Întorcând capul, putea să vadă sau, mai curând, să ghicească, prin întunericul care începea să cadă, atât vechiul donjon al Kergazilor unde, la această oră, ultimul adult din rasa lor urma să cadă sub loviturile unui spadasin, cât şi rada portului, unde fără îndoială era ancorat vasul în care teribila sa inamică era redusă la neputinţă.

Un surâs mândru, surâsul îngerului decăzut care acum triumfă, apăru pe buzele lui sir Williams.

— O! răzbunare! murmură el, în fine, cred că eşti a mea…!

Pe mare, în depărtare, cam la o leghe de port, privirea pătrunzătoare a lui sir Williams zări o flacără care părea să

iasă din valuri mişcându-se pe suprafaţa lor. La vederea acestei flăcări, tresări de bucurie.

— Este semnalul convenit cu John Bird, gândi el. Este vasul Fowler, care a ancorat acolo… între noi doi, Baccarat! De această dată nu-mi vei scăpa. Nici tu, nici Armand!

Se îndreptă imediat către port. Avea intenţia de a se arunca în prima barcă pe care ar fi găsit-o, pentru a ajunge la bordul lui Fowler; dar în timp ce căuta o barcă, un om îl acostă, făcându-l să scoată un strigăt de surpriză.

Era John Bird, căpitanul englez, învăluit într-o haină de ploaie, dând impresia că pândeşte sosirea lui sir Williams.

— Vă aşteptam, domnule căpitan, îi spuse el bătându-l pe umăr.

— Tu eşti… făcu sir Williams.

— Am venit să vă caut.

— Foarte bine!

— Sunteţi aşteptat la bord.

Sir Williams tremura de plăcere.

— E foarte drăguţă, micuţa doamnă, continuă John Bird.

— Găseşti?

— Sălbaticii o vor proclama regină.

— Prefer s-o mănânce friptă, răspunse cinic vicontele Andréa.

— Nu veniţi să vă luaţi rămas bun?

— Sigur… Ai o barcă?

— Bineînţeles, spuse John Bird.

Englezul îl luă familiar de braţ şi-l conduse la barcă, poftindu-l în ea. Patru mateloţi stăteau aplecaţi pe lopeţi şi aşteptau doar semnalul.

— Vâsliţi! comandă John Bird, imediat ce sir Williams se aşezase pe banca din spate.

Barca aluneca pe creasta valurilor ca un pescăruş spre largul mării, unde se vedeau luminile vasului; marea era liniştită şi barca acostă vasul la tribord în mai puţin de douăzeci de minute.

În timpul drumului, sir Williams şi John Bird rămaseră tăcuţi. Primul se gândea, fără îndoială, că la această oră Armand era întins însângerat la pământ, în mijlocul servitorilor consternaţi, alături de soţia sa înnebunită de durere. Se gândea de asemenea că, în câteva ore, vasul Fowler va ridica ancora şi o va duce departe de Europa, pentru a o arunca în mijlocul hoardei de sălbatici, a canibalilor Oceaniei, pe femeia care îndrăznise să se măsoare cu el şi să-l înfrunte atâta timp. Omul care trăia numai pentru răzbunare, acest om, care fusese atât de puternic cât timp soarta i-a fost vitregă, dar pe care niciodată o înfrângere nu reuşise să-l zdrobească, acest om, văzând că opera sa părea încununată de succes, îşi pierdu sângele rece, energia şi se simţea pradă unei misterioase slăbiciuni. Era frânt de beţia succesului.

— Veniţi, domnule căpitan, îi spuse John Bird, bătându-l din nou pe umeri în momentul în care barca atingea scara de la tribord, veniţi s-o vedeţi pe doamna Baccarat.

Acest nume îl smulse pe sir Williams din gândurile sale. Îl urmă pe John Bird şi se urcă pe punte.

Puntea vasului era pustie. Abia puteai vedea ici şi colo, tăcuţi ca nişte fantome, oamenii din cartul de noapte. Niciunul nu-l salută pe John Bird şi nu păru să-i acorde atenţie nici lui, nici însoţitorului său.

— Frumoasa noastră prizonieră este în cabina căpitanului, spuse John Bird, întorcându-se spre sir Williams, care-l urma.

— Să mergem,! spuse acesta, vreau s-o văd.

John Bird îl conduse pe sir Williams în cabina căpitanului.

Nebun de bucurie, sir Williams se opri în prag şi o zări pe Baccarat culcată pe o mică sofa, părând adormită.

— Energică femeie, gândi sir Williams, doarme ca în patul ei şi sunt sigur că nu visează canibali.

Dar în acest moment, ca şi cum ar fi vrut să-i dezmintă gândurile, Baccarat deschise ochii pe jumătate, lăsă un

zâmbet să-i alunece pe buze şi-l privi pe sir Williams.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule viconte?

— Nu mai sunt domnul viconte, scumpa mea prietenă, răspunse el cu-n hohot de râs sardonic, te înşeli, sunt sir Williams.

— Ştiu, răspunse rece Baccarat.

Privindu-l la rândul ei dispreţuitor, adăugă:

— Ştiu că vicontele Andréa, pocăitul, nu există; că sub masca de ipocrizie pe care şi-a făcut-o, implacabilul sir Williams îşi urmăreşte pas cu pas răzbunarea.

— Ai o gură de aur, scumpă prietenă, rânji sir Williams.

— Ştiu, continuă Baccarat la fel de liniştită, că acest monstru, nebun de furie că a eşuat din cauza mea, în toate combinaţiile lui, mi-a jurat o ură de moarte…

— Nu te înşeli…

Îi aruncă o privire de reptilă.

— Ştiu, de asemenea, că a pus să fie răpită o copilă, pe care o aveam sub protecţia mea şi pentru care simte o pasiune odioasă.

— Este frumuşică, micuţa… comentă sir Williams, care nu-şi mai lua nici o precauţie de a ascunde ceva, văduva Fipart are grijă de educarea ei.

— Vă înşelaţi, domnule căpitan, spuse John Bird, fetiţa nu mai este la Paris.

— Dar unde este?

— Aici, la bord.

Baccarat, a cărei privire era fixată asupra lui sir Williams, îl văzu pălind de emoţie.

— Aha! spuse ea cu-n ton batjocoritor, a avut dreptate cel care a observat că orice cuirasă are partea ei slabă. Sunteţi un om pentru care legile şi lucrurile cele mai sfinte nu sunt decât prejudecăţi, dispreţuiţi familia, viaţa omenească nu are pentru dumneavoastră nici un preţ şi mergeţi drept la ţintă fără să vă temeţi de obstacole, fără să întâlniţi vreo dificultate; dar dificultatea a apărut deodată

prin această fetiţă, la vederea căreia inima dumneavoastră de bronz a slăbit…

— Aşa! strigă sir Williams cu-n hohot de râs, dacă micuţa este aici, în loc să asculţi morala doamnei Baccarat, de ce nu mergi mai bine să mi-o aduci, John Bird?

— Mă duc, răspunse căpitanul.

Plecă, lăsându-l pe sir Williams faţă în faţă cu Baccarat, care era la fel de liniştită.

— Micuţo, spuse monstrul, care-şi aruncă, în sfârşit, masca, ai fost foarte abilă în afacerea Fernand şi în acea a marchizei Van-Hop. M-ai costat cinci milioane.

Baccarat surâse.

— Şi n-a lipsit mult să-mi zbori creierii, adăugă sir Williams.

— Trebuia s-o fac.

— Sigur c-ai fi făcut-o, reluă el pe-un ton batjocoritor, dacă ai fi putut ghici soarta pe care ţi-o pregătesc.

— Ce soartă?

— Nu-ţi închipui…?

— Vag…

Dar Baccarat nu pierdu nimic din liniştea feţii şi a tonului.

— Ei bine, atunci îţi voi spune: Eşti la bordul unei nave care se numeşte Fowler, al cărei căpitan este un prieten de-al meu. Vasul va pleca în Oceania şi are ca misiune să te depună într-o insulă cu sălbatici, unde frumoşii tăi umeri se vor înfăţişa fermecător pe masa unui antropofag.

Sir Williams începu să râdă. Se aştepta s-o vadă pe Baccarat scoţând un strigăt de groază, să înceapă să tremure, să cadă în genunchi şi să implore iertarea. Dar Baccarat se mulţumi să surâdă.

— Vă înşelaţi, spuse ea, nu eu voi fi dusă în Oceania, ci dumneavoastră.

În momentul în care pronunţă aceste cuvinte, uşa cabinei se deschise şi lăsă să intre un om a cărei vedere îl făcu pe sir Williams să pălească şi să se dea un pas înapoi.

Acest om îi spuse:

— Pariez, domnule baronet, că m-aţi crezut mort… asasinat de un pretins negru, numit Venture.

Omul care apăruse în faţa lui sir Williams era contele Artoff.

Capitolul CXIII.

Să explicăm cum era în viaţă contele Artoff – pe care Rocambole şi sir Williams îl credeau mort – şi cum ajunsese la bordul vasului Fowler.

Pentru aceasta trebuie să ne reîntoarcem la Paris şi să reluăm povestea din acel moment când, după ce-o dusese pe văduva Fipart împreună cu prada ei până la Villette, Venture se îndrepta către casa contelui Artoff.

Fostul intendent al doamnei Malassis nu se lăudase; fiind în relaţii de băutură cu vizitiul contelui, intrase de nenumărate ori în casă şi o cunoştea perfect. Ştia unde doarme contele şi îi cunoştea obiceiurile. Aceste amănunte erau pentru Venture jaloanele drumului care trebuia să-l ducă la succes.

Cel mai dificil era să pătrundă în casă la această oră târzie. Plecând de la văduva Fipart, Venture recunoscu imediat această dificultate. Ea nu putea fi evitată – la prima vedere – decât cu o condiţie. Condiţia era ca Venture să se spele de culoarea sa neagră, să-şi regăsească aspectul de altădată, să pretindă că a rămas fără slujbă şi fără locuinţă şi să-i ceară găzduire vechiului său prieten, vizitiul contelui Artoff.

Venture se gândi un moment la această soluţie; dar, reflectând, respinse proiectul.

— În primul rând, îşi spuse el, pentru a redeveni alb, îmi trebuie cel puţin o oră ca să mă frec cu tot felul de acizi. Deci n-aş avea timp s-o fac. În al doilea rând, este mult mai bine să rămân negru. Aş putea fi văzut intrând sau ieşind. Odată lovitura dată, m-aş descurca mai bine, fiindcă niciodată în Franţa un alb nu a fost luat drept negru. Trebuie să renunţ la combinaţia cu vizitiul.

Venture îşi continuă drumul forţându-şi memoria pentru a-şi reaminti în amănunt topografia exactă a casei.

— Să recapitulăm, îşi zise el: grajdurile sunt în curte, în dreapta peronului. Şoproanele de trăsuri sunt în stânga. Dacă reuşesc să pătrund în curte, mă voi ghemui într-o trăsură, până ce se va întoarce contele, care desigur mai este la club. Există o uşă care desparte grajdurile de şoproane. Odată rândaşii culcaţi, voi intra în grajd şi voi putea să ajung cu uşurinţă la scăriţa prin care contele coboară în fiecare dimineaţă în grajd, pentru aşi privi caii.

Ajunse în apropierea casei, fără să fi rezolvat încă problema şi să fi găsit mijlocul de a trece prin faţa lojii portarului sub ochii numeroşilor servitori, care locuiau pe vastul domeniu al contelui.

— N-are importanţă! îşi spuse el, să hotărâm şi să aşteptăm… Poate vom găsi o ocazie fericită…

Împrejurimile clădirii erau liniştite, strada era aproape pustie. Faţada fiind foarte puţin luminată, Venture înţelese că domnul conte nu era acasă. Într-adevăr, la acea oră, Baccarat şi contele Artoff îl aşteptau pe imprudentul Rocambole în vila doamnei de Saint-Alphonse. Venture începu să se plimbe în sus şi-n jos.

— În orice caz, îşi spuse el, ceea ce se amână nu este încă pierdut; dacă nu intru azi, voi reveni mâine.

Către miezul nopţii, la intrarea străzii, în direcţia trecerii de cale ferată, se văzură lanternele unei trăsuri.

— Soseşte, probabil, contele, gândi asasinul.

Se ascunse cât mai repede în umbra unei porţi şi când trăsura trecu lângă el, aruncă o privire în interior. Cupeul era gol, dar el aparţinea cu siguranţă contelui, căci se oprise înaintea porţii pe care portarul – care adormise fără îndoială în fotoliul său – întârzie s-o deschidă.

Trăsura era un simplu cupeu, condusă de un singur vizitiu.

Era acelaşi cupeu care-l luase pe Rocambole împreună cu John Bird din strada Saint-Lazare, îi condusese la Saint-

Meurice şi-l adusese înapoi la Paris pe John Bird, care coborâse pe bulevard.

— Poarta! strigă vizitiul.

Într-o clipită, Venture se hotărâse. Merse până la trăsură, alunecă pe burtă între roţi, apucă osia din spate cu ambele mâini îşi trecu picioarele prin osia din faţă şi rămase suspendat între pământ şi fundul trăsurii.

Trezit din somn, portarul deschise poarta, iar cupeul intră în curte.

Venture rămase în şopron, culcat sub trăsură, nemişcat, timp de o oră; vizitiul putea să fi uitat ceva şi să se întoarcă. Observase înainte ca lanternele să fi fost stinse, că faetonul contelui era la locul lui, în timp ce caleaşca lipsea. Se gândi că tânărul rus îşi petrecea seara cu Baccarat şi că mersese s-o conducă acasă.

Rândaşii mai umblau prin grajd, şi mai trecu o oră înainte ca Venture să îndrăznească să iasă din ascunzătoarea sa.

O poartă, pe care Venture o cunoştea foarte bine, făcea ca grajdurile să comunice cu şoproanele şi nu era niciodată încuiată. Poarta servea în zilele de ploaie, la trecerea cailor din grajd în şopron, pentru a fi înhămaţi într-un loc acoperit.

Venture pătrunse în grajd şi se îndreptă fără zgomot spre scăriţa contelui. Scara era cufundată în întuneric. Venture se opri pe prima treaptă şi trase cu urechea. O tăcere adâncă domnea în clădire.

— În acest moment, gândi el, risc să fiu întâlnit doar de camerist, care-şi aşteaptă cu răbdare stăpânul; dar probabil că doarme într-un fotoliu. Dacă nu doarme şi mă va întâlni, îi voi sări de gât înainte de a avea timp să strige. Îl strangulez şi-l vâr într-un dulap sau în spatele vreunei uşi.

Venture urcă scara fără să facă mai mult zgomot decât o pisică. Urcă până la primul etaj şi se opri un moment, pentru a-şi recapitula planul şi a se orienta. Îşi aminti atunci

că scara comunică printr-un culoar cu cabinetul de lucru al contelui.

Într-o zi, când tânărul rus lipsea şi servitorii erau liberi, cu excepţia vizitiului, acesta crezu că trebuie să facă prietenului său Venture onorurile casei şi să-i arate totul, de sus până jos.

Pe măsura ce înainta, particularităţile casei reapăreau net în memoria fostului intendent al doamnei Malassis. Căută pe dibuite culoarul, îl găsi şi începu să meargă cu pas sigur.

După ce făcu zece paşi, Venture observă o lumină strălucind în depărtare. Această lumină îl ajută să înainteze şi ajunse astfel la o uşă cu vitralii. Uşa dădea în cabinetul de toaletă. Venture îşi dădu seama că lumina pe care o văzuse provenea de la o lampă cu glob de alabastru, care de obicei ardea toată noaptea. Cabinetul de toaletă era pustiu.

Venture împinse îndrăzneţ uşa, care se deschise fără zgomot.

Intră înăuntru şi remarcă un dulap mare, tăiat în grosimea zidului, care despărţea cabinetul de camera de culcare, folosind pentru păstrarea hainelor.

O draperie grea era trasă peste veşminte.

— Iată unde am să mă ascund, îşi spuse el; dar cât aştept, să facem o inspecţie.

Deschise cu precauţie uşa camerei de culcare, unde domnea întunericul cel mai adânc, şi luă cu el mica lampă de alabastru.

Camera contelui era mică, elegant tapisată cu o stofă gri, lucioasă, şi conţinea un pat foarte mare.

— Este mai bine pentru mine, gândi el, să aştept ca domnul să se întindă în pat. Îl voi ucide fără cel mai mic zgomot şi, înainte de a pleca, voi controla sertarele. Cine ştie? Poate voi găsi un portofel destul de gros.

Venture părăsi camera de culoare, puse la loc lampa de alabastru pe căminul din cabinetul de toaletă şi se ghemui sub draperia care acoperea hainele, după ce scosese din

buzunare o pereche de pistoale şi un cuţit catalan subţire şi ascuţit.

— Cuţitul, îşi spuse el, este un prieten tăcut şi discret cu care poţi face treabă bună fără zgomot; dar pistoalele au meritul lor; pălăvrăgesc când trebuie şi-i înspăimântă pe fricoşi. Cuţitul este pentru conte, îmi păstrez pistoalele pentru oamenii lui, în cazul când voi avea nevoie să-mi acopăr retragerea.

Venture aşteptă mult timp, cel puţin o oră. Clădirea părea pustie, atât era de tăcută.

— Unde întârzie contele, se întrebă el, încât îşi permite să mă facă să aştept?

În sfârşit, zgomotul unei trăsuri hurui în depărtare, apoi Venture auzi poarta mare care se deschidea şi inima începu să-i bată de emoţie şi nerăbdare.

— Iată-l!

Era, într-adevăr, contele Artoff, care revenea de la Saint-Maurice, aducând-o cu el şi pe doamna de Saint-Alphonse.

Venture, nemişcat în ascunzătoarea sa, auzi imediat răsunând pasul sigur al contelui. Apoi uşa, care dădea din salon în camera de culcare, se deschise.

În acelaşi timp, se petrecu un lucru neobişnuit, care-i atrase atenţia. În momentul în care contele intră luminat de camerist, o rază de lumină îl izbi în ochi pe Venture şi se putu convinge că există o mică deschizătură în lemnăria care despărţea dulapul de camera de culcare a contelui.

Îşi lipi ochiul de deschizătură şi-l zări distinct pe tânărul rus. Contele, puţin palid, cu aerul trist şi sever, dădea mâna unei tinere femei, şi mai palidă, şi mai tristă. Nu era Baccarat, cum crezuse la început Venture, când auzise foşnetul rochiei de mătase; era doamna de Saint-Alphonse.

— Ei, na! gândi Venture, care tresări profund când o zări pe doamna de Saint-Alphonse, chiar doamna la care onorabilul meu stăpân, marchizul don Inigo de los Montes, s-a dus astă seară! Ce vrea să însemne asta?

Venture, încremenit de neliniște, aştepta ca un cuvânt să-i explice prezenţa tinerei femei la contelui Artoff.

Doamna de Saint-Alphonse se lăsă greu pe un scaun, cuprinsă de o oboseală plină de descurajare.

— Este îngrozitor, spuse ea.

— Scumpă prietenă, răspunse rece contele, trebuia procedat astfel.

— Vai!

— Sunteţi convins că acest om era un mizerabil?

— Sigur.

— Dacă aş fi acţionat altfel, cine ştie câte nenorociri ar mai fi adus…

— Dar, întrerupse doamna de Saint-Alphonse, trebuia neapărat ucis?

— Da!

— De cine naiba vorbesc? gândi Venture, care începu să tremure pentru Rocambole.

— Acest don Inigo, acest fals marchiz, acest asasin, continuă contele, a mărturisit că trebuia să plece în Bretagne, pentru a ucide pe fratele acestui infernal sir Williams.

La auzul acestor cuvinte, o sudoare rece acoperi fruntea lui Venture.

— Dumnezeule! murmură el, suntem pierduţi, şi Rocambole şi eu. L-au ucis, după ce l-au obligat să spună tot. Cei zece mii de franci ai mei nu mai există.

Venture continuă să asculte.

— Există unele momente, spuse contele, când bărbatul trebuie să se arate necruţător acolo unde femeia cere iertare. Baccarat, care voia să-l salveze, a înţeles până la urmă că a lăsa în viaţă acest om, care putea să ne mai scape o dată, însemna să compromiţi multe vieţi nobile şi preţioase.

— Este înfiorător! suspină doamna de Saint-Alphonse, tremurând toată.

— Ştiu bine că veţi păstra întotdeauna secretul acestei tragice aventuri…

— Sigur, o crimă la care am fost complice…

— Fără s-o doresc.

— Domnule conte, adăugă ea, mi-aţi promis o sută de mii de franci pentru a juca un rol teribil, pe care nu l-am înţeles…

— Iată banii, spuse contele, trăgând un sertar şi scoţând un portofel pe care-l întinse tinerei femei, este tot ce am astăzi în casă.

Doamna de Saint-Alphonse respinse mâna contelui.

— Nu-i vreau; aceşti bani îmi vor aduce ghinion!

— Luaţi-i…

— Niciodată!

— Vizitiul meu vă va conduce acasă, spuse contele. Spuneţi-i să vă ducă întâi la biserica Notre-Dame-de-Lorette şi, dacă nu vreţi aceşti bani, aruncaţi-i în cutia milelor.

— Aveţi dreptate, spuse ea. Nu sunt decât o păcătoasă şi până acum n-am prea avut inimă, dar de azi vreau să fiu dezinteresată… De pe urma morţii unui mizerabil, moarte de care sunt vinovată, vor profita cel puţin nefericiţii.

Ea luă portofelul şi se ridică.

Contele îi oferi mâna, o conduse, până la scară şi dădu ordin să se aducă trăsura.

În acest timp, Venture reflecta; când contele reintră în dormitor şi se pregăti de culcare, asasinul se hotărî.

Capitolul CXIV.

Iată care era rezultatul reflecţiilor lui Venture; falsul negru se gândise aşa:

— Este evident că Rocambole este mort, că a trădat secretul lui sir Williams, că Baccarat şi contele Artoff au luat măsurile necesare pentru a-l salva pe domnul de Kergaz şi a-l smulge din ghearele fratelui său. Dacă-l voi ucide pe acest tânăr boier, nu voi preveni nici o catastrofă şi voi lucra gratuit. Dacă această frumoasă doamnă n-ar fi luat cu ea

suta de mii de franci… era cu totul altceva: aş fi dat lovitura pe contul meu. Contele nici nu-şi dă seama că încântătoarea doamnă de Saint-Alphonse i-a salvat viaţa, vrând să facă o faptă bună.

În timp ce Venture monologa astfel în ascunzătoarea sa, tânărul rus îşi sună cameristul, pentru a veni să-l dezbrace.

În acelaşi moment în care auzi soneria, un zgomot se auzi deasupra capului lui Venture; ridicând ochii, zări o altă gaură prin care pătrundea o rază de lumină. Pe aici trecea cordonul soneriei.

— Asta este bine de ştiut.

Şi continuă să stea liniştit sub perdea.

Cameristul intră, îşi dezbrăcă stăpânul, pătrunse în cabinetul de toaletă, luă de aici mica lampă cu globul de alabastru, o puse pe măsuţa de noapte a contelui şi se retrase.

Contele luă o carte şi începu să citească, pentru a îndepărta din faţa ochilor negrele viziuni care-l urmăreau de când credea că avea o crimă pe conştiinţă.

În acest timp Venture, care ca orice hoţ prudent, avea întotdeauna asupra lui un şperaclu şi un cleşte, scoase din buzunar acest ultim instrument, se ridică până la firul soneriei, îl apucă delicat şi-l tăie.

— Contele poate să sune mult şi bine, îşi spuse el, cameristul nu va auzi nimic.

Venture rămase încă vreo câteva minute în ascunzătoare; apoi ieşi cu curaj şi traversă cabinetul de toaletă cu pas sigur.

— Tu eşti, Germain? întrebă contele.

Venture împinse uşa camerei de culcare şi contele, uimit, văzu intrând un negru care avea un pistol în mână şi punea în acelaşi timp un deget pe buze.

— Domnule conte, spuse el, nu sunaţi, nu vreau să vă fac nici un rău… dar trebuie să mă ascultaţi.

Contele se ridică din pat, mirat de această neaşteptată apariţie, fără să dea însă vreun semn de spaimă.

— Cine sunteţi şi ce doriţi? întrebă el.

Negrul puse pistolul pe cămin; apoi veni şi se aşeză în faţa tânărului rus.

— Domnule conte, îi spuse el, sunteţi prea nobil pentru a nu vă respecta cuvântul pe care l-aţi da unui hoţ sau unui asasin, nu-i aşa?

— Fără îndoială. Şi? replică contele, intrigat de tonul misterios al acestui om care părea ieşit din pământ.

— Sunt un hoţ şi era să devin un asasin, continuă Venture. Totuşi, trebuie să-mi daţi cuvântul de onoare că mă veţi asculta până la capăt, fără să vă chemaţi oamenii, fără să mă goniţi… Ceea ce vreau să vă dezvălui este de o gravitate excepţională.

— Vorbiţi, spuse contele; vă jur că vă voi asculta până la capăt.

— Domnule conte, urmă atunci Venture, am intrat acum două ore la dumneavoastră, agăţat sub o trăsură… am intrat cu două pistoale şi un pumnal.

— Voiaţi să mă ucideţi?

— Da.

Un surâs mândru apăru pe buzele contelui.

— Servitorii mei sunt nepricepuţi, spuse el. Dar ghicesc ce mi-a salvat viaţa…

— Se poate.

— V-aţi ascuns… aici…?

Şi contele indică cu degetul cabinetul de toaletă.

— Desigur.

— M-aţi văzut dând o sută de mii de franci, m-aţi auzit spunând că este singura sumă pe care o am în casă şi…

Venture plecă privirea.

— Nu este asta, domnule conte.

— Dar ce?

— Am venit aici să vă ucid… mi-am zis că, cu aceeaşi ocazie…

— Foarte bine, înţeleg…

— Eu am onorarii fixe, urmă Venture.

— Adevărat? întrebă contele. Deci n-aţi venit numai pentru a mă jefui?

— Mi s-au dat cinci mii de franci ca să vă ucid şi trebuie să mai primesc încă cinci după aceea.

— Ia te uită! spuse surâzând contele, aş fi curios să cunosc numele caraghiosului care preţuieşte viaţa mea numai la zece mii de franci.

— Sigur, spuse Venture, că era pentru o bagatelă şi că este injurios pentru Excelenţa Voastră… Dar ce vreţi? Vremurile sunt grele.

— Foarte bine, aprobă contele, surâzând în continuare, acum am înţeles. Vi s-a plătit moartea mea cu zece mii de franci. Aţi contat pe generozitatea mea şi aveţi dreptate. Veţi primi douăzeci de mii de franci şi veţi putea pleca liniştit.

— Domnul conte este un adevărat gentilom, spuse Venture, înclinându-se. Dar nu numai pentru asta mi-am permis să mă prezint înaintea lui.

— Atunci pentru ce?

Din ce în ce mai mirat, contele îşi privi cu atenţie straniul vizitator.

— Domnule conte, reluă Venture, nu am nevoie decât de o baie şi de câteva frecţii cu acizi, pentru a redeveni la fel de alb ca dumneavoastră.

— Cum, nu sunteţi negru?

— Ce dracu? zise Venture, imprimând fizionomiei sale dispreţul pe care l-ar avea un stăpân de plantaţii pentru un negru. Sunt un negru de circumstanţă, tot aşa cum domnul marchiz don Inigo de los Montes era un brazilian de ocazie.

— Sunteţi deci în serviciul lui?

— Eram.

— Şi el…

— Este cel care mi-a dat cei cinci mii de franci şi mi-a promis alţi cinci, răspunse Venture.

— Atunci, spuse rece contele, aţi făcut bine că v-aţi schimbat hotărârea, căci n-aţi fi fost niciodată plătit.

— Ştiu.

— Marchizul a murit.

— Am înţeles aceasta din conversaţia Excelenţei Voastre, răspunse respectuos Venture.

— Aţi auzit…?

— Tot.

— Ei bine, reluă contele, explicaţi-mi acum ce doriţi?

— Mi-aţi promis douăzeci de mii de franci.

— Îi veţi avea.

— Mi-aţi promis să mă ascultaţi.

— Vedeţi că vă ascult.

— Atunci voi continua. Domnul marchiz de los Montes, pe care-l cheamă, de fapt, altfel…

— Ştiu…

— Dar poate nu ştiţi tot. Ei bine, don Inigo sau Rocambole, cum doriţi, avea un mare interes să vă ucidă. Sunt convins că, dacă excelenţa voastră ar bănui pericolul care pândeşte acum o persoană, care îi este dragă, ar plăti scump secretul meu.

Contele tresări.

— De cine vorbiţi?

— Vreau să am cuvântul Excelenţei Voastre că mă va lăsa să ies liber de aici. Am consimţit pentru douăzeci de mii de franci să vă las viaţa, dar preţuiesc mult mai scump secretul meu. Totuşi, pot numi persoana… doamna Charmet.

— Baccarat! exclamă contele.

— Da.

— O pândeşte un pericol?

— Foarte mare.

— Îl puteţi preveni?

— Fără îndoială.

— Ei bine, spuse contele, vorbiţi! Cât vreţi? Dar vorbiţi odată…

Venture cunoştea sufletul omenesc şi înţelese că tânărul rus o iubea nebuneşte pe Baccarat.

— Nu vreau să fiu viclean cu dumneavoastră, domnule conte; un pericol mai rău decât moartea o pândeşte pe doamna Baccarat. Secretul meu valorează o sută de mii de franci; faceţi-mi şase mii de livre rentă şi sunt al dumneavoastră. În acest caz, vă voi preda, cu aceeaşi ocazie, omul care vă urmăreşte fără să vă poată atinge şi căruia Rocambole nu-i este decât braţul.

— Sir Williams?

— Da.

Contele întinse mâna şi arătă o masă pe care se găseau foi de hârtie şi cerneală.

— Ştiţi foarte bine, spuse el, că-n afară de câţiva ludovici rătăciţi prin buzunare, nu am bani la mine. Apropiaţi masa, vă voi da un bon pentru bancherul meu.

Venture ascultă şi apropie masa. Dar, în acest moment, se auzi un zgomot în anticameră, uşa se deschise şi o femeie palidă intră grăbită.

Era Baccarat.

La început, Baccarat nu-l observă pe negru, ea îl zărise numai pe conte şi alergă către el.

— Au intrat astă-noapte la mine acasă, spuse ea. Au răpit-o pe Sarah, au legat servitoarea…

Pronunţând aceste cuvinte, Baccarat întoarse capul, îl văzu pe Venture şi scoase un strigăt! Bătrâna Marguerite îi spuse că printre răpitori era şi-un negru.

La cuvintele lui Baccarat, contele sări din pat, îşi puse în grabă o haină de casă şi, luându-i mâini-le, îi spuse:

— Nu te teme, acest om…

— Acest om, spuse Venture, este unul din cei care au răpit-o pe Sarah.

Şi cum Baccarat scoase un nou strigăt, Venture continuă liniştit adresându-se tinerei femei:

— Nu vă temeţi, doamnă, mâine copila va fi la dumneavoastră, teafără şi nevătămată.

Venture apropie, în sfârşit, masa cerută de conte.

— Domnule asasin, spuse acesta cu curtoazie, privindu-l pe Venture, altul ar rupe târgul pe care l-a făcut cu dumneavoastră; doamna este aici şi cred că lângă mine se află în siguranţă. Dar fiţi liniştit, contele Artoff îşi ţine cuvântul.

Venture surâse.

— Domnule conte, răspunse el, prezenţa doamnei aici nu îndepărtează pericolul teribil care o ameninţă. Dacă n-aş vorbi, dacă n-aş pronunţa un nume…

— Ce ziceţi?!

— Cine este acest om? exclamară unul după altul contele şi Baccarat.

Venture tăcu.

— Acest om, îi explică contele lui Baccarat a intrat aici cu intenţia de a câştiga zece mii de franci ucigându-mă şi a ieşit îmbogăţit cu o sută douăzeci de mii de franci.

În câteva cuvinte, contele îi rezumă lui Baccarat situaţia.

— Doamnă, spuse Venture, când contele îşi termină povestirea, vă repet, este de-ajuns să pronunţ un nume, să-l pun pe domnul conte în raport cu-n om pe care doar eu îl cunosc la Paris, pentru a vi-l preda pe sir Williams cu mâinile şi picioarele legate.

Baccarat tăcu. Contele Artoff luă o pană, scrise două rânduri pe care le semnă şi-i dădu hârtia lui Venture: „Bon pentru suma de o sută douăzeci de mii de franci, plătibil la domnul de Rotschild, strada Laffitte.

Contele Artoff.”

Venture luă bonul şi, după ce-l puse în buzunar, privi spre Baccarat şi zise:

— Nu ştiu ce-aţi făcut, pentru a vă atrage ura feroce pe care o nutreşte sir Williams faţă de dumneavoastră, dar iată ce vi s-ar fi întâmplat, dacă nu m-aş fi grăbit, să devin virtuos spre sfârşitul vieţii şi să trăiesc cinstit cu şase mii de livre rentă. Un om care-l ascultă orbeşte pe sir Williams, care are sub ordinele sale indivizi îndrăzneţi şi devotaţi, un om care a făcut în viaţa lui toate meseriile, de la comerţul

de negri până la asasinatul pe marginea Tamisei, un hoţ de buzunare care este şi pirat pe deasupra, v-ar fi răpit, v-ar fi condus la Le Hâvre şi v-ar fi îmbarcat pe vasul lui, la bordul căruia este suveran absolut…

Baccarat avu un gest de uimire şi de spaimă.

— Omul acesta, continuă Venture, v-ar fi dus în Australia şi v-ar fi părăsit pe o plajă locuită de canibali.

Ascultând ultimele cuvinte, contele simţi că se cutremură de oroare. Dar Venture continuă:

— Există în lumea asta doi oameni cărora acest bărbat le este devotat; s-ar lăsa ucis pentru sir Williams dar l-ar tăia în bucăţele pe acelaşi sir Williams şi l-ar fierbe în ulei, dacă celălalt i-ar ordona.

Şi contele şi Baccarat ascultau povestirea, uimiţi peste măsură.

— Cealaltă persoană, în numele căreia răpitorul dumneavoastră, doamnă, l-ar sacrifica pe sir Williams, sunteţi dumneavoastră domnule conte.

Contelui îi scăpă un strigăt de uimire.

— Eu?!

— Chiar dumneavoastră.

— Dar cine este acest om? Cum se numeşte?

— Acestui om i-aţi salvat, în timpul unui incendiu, singura femeie pe care o iubeşte.

— Un căpitan englez?

— Da, se numeşte John Bird şi merg să-l caut. Într-o oră va fi aici.

Nici contele, nici Baccarat nu-şi reveneau din uimirea provocată de aceste stranii revelaţii.

— Domnule conte, încheie Venture, puneţi-mi la dispoziţie una din trăsurile dumneavoastră, pentru a nu pierde timp.

Contele deschise uşa şi strigă.

Apăru cameristul.

— Să se înhame imediat un cal la cupeu, ordonă contele.

Zece minute mai târziu Venture părăsea locuinţa contelui din strada Pépinière şi se îndrepta spre strada Michodière, la un hotel unde locuia John Bird. Căpitanul dormea adânc, când intră Venture.

— Sunteţi gata să răpiţi pe mica doamnă? întrebă fostul intendent al doamnei Malassis.

— Sigur.

— Adevărat?

— Nu-i pot refuza nimic căpitanului meu.

— Aiurea! Dacă aţi şti cine este această doamnă, poate că…

— Ce?

— Această doamnă, spuse Venture, este iubita contelui Artoff.

John Bird scoase un strigăt.

— Să auzim, întrebă Venture râzând, ce părere ai?

— Cred că-i voi suci gâtul căpitanului, strigă John Bird, pentru a-l pedepsi că mi-a propus o asemenea treabă.

— Aiurea! repetă Venture, contele Artoff aştepta mai mult de la dumneata.

— Şi… ce aşteaptă?

— Să-l duceţi pe sir Williams la canibali, în locul lui Baccarat. Acesta este numele doamnei.

— Foarte bine, răspunse flegmatic englezul. Nu-i pot refuza nimic contelui Artoff.

Plecară împreună cu trăsura, dar se opriră mai întâi la hotel Meurice, unde Venture avea de luat câteva mărunţişuri.

Fidelul servitor se gândi înţelept că, deoarece stăpânul său era mort, ar face bine să se constituie legatarul său universal. Urcă deci în apartamentul domnului marchiz don Inigo de los Montes, forţă sertarele, luă toţi banii pe care-i găsi şi-l ajunse pe John Bird, care-l aştepta în stradă.

În acest moment, văduva Fipart, care se învârtea în împrejurimile hotelului Meurice, îi zări şi trase concluzia – cam superficială – că Artoff era mort.

De la hotelul Meurice cei doi bandiţi se îndreptară spre strada Pépinière.

Înţelegem acum tot ce s-a întâmplat. O oră după plecarea lui Rocambole, Venture şi John Bird s-au prezentat acasă la văduva Fipart şi au luat-o pe Sarah fără nici o greutate; mama adoptivă a lui Rocambole crezu, fireşte, că ei acţionează din ordinul lui sir Williams. În aceeaşi seară, contele şi Baccarat plecară la Le Hâvre, împreună cu John Bird şi cu micuţa evreică, îmbarcându-se apoi la bordul lui Fowler.

Văduva Fipart păstrase secretul fiului său, astfel încât nici Baccarat, nici contele şi nici John Bird nu s-au gândit o clipă măcar că Rocambole mai trăieşte…

În ceea ce-l priveşte pe Venture, acesta ridică cei o sută douăzeci de mii de franci şi plecă la Londra. Din raţiuni doar de el cunoscute, avea mai multă încredere în rentele engleze, aşa că se ducea să-şi plaseze banii în Anglia.

Capitolul CXV.

L-am lăsat pe contele Armand de Kergaz şi pe Rocambole cu săbiile în mână, luminaţi de torţele ţinute de servitorii castelului.

Cei doi adversari se atacau cu furie şi, la început, violenţa contelui fu atât de mare, încât Rocambole nu reuşi să folosească imediat lovitura secretă. Timp de aproximativ două minute nu putu decât să pareze teribilele lovituri ale contelui de Kergaz.

Armand era un spadasin de mâna întâi şi elevul lui sir Williams înţelese că-l aşteaptă o încercare foarte grea. Totuşi extrema agilitate a lui Rocambole, care ştia să se retragă, fanda cu uşurinţă, avea mişcări bruşte ale corpului, părea să-i dea un oarecare avantaj. În plus, puşlamaua îşi păstrase perfect sângele rece, în timp ce domnul de Kergaz, exasperat, îşi pierduse calmul.

Rocambole adoptă sistemul cel mai înţelept în asemenea cazuri. Opunea o rezistenţă pasivă atacurilor violente ale adversarului său, aşteptând ca acesta să facă o greşeală,

căutând să descopere ocazia care să-i permită folosirea teribilei lovituri de o mie de franci.

Pe nesimţite, locul luptei se mutase. Armand îl împingea cu vigoare pe pretinsul marchiz, iar acesta se retrăgea apărându-se, fandând permanent. De câteva ori se retrăsese cu o asemenea viteză, încât domnul de Kergaz tresări de furie, temându-se ca adversarul să nu încerce să scape.

— Laşule! strigă el, în momentul în care Rocambole făcu un salt înapoi în loc să fandeze metodic cu un singur pas, laşule! Vrei să fugi…!

Contele atacă imprudent şi se descoperi.

Rocambole eschivă lovitura sărind într-o parte şi folosi imediat faimoasa lovitură; dar domnul de Kergaz reveni brusc în gardă şi lovitura fu parată, aşa cum numai profesorul care-l învăţase pe Rocambole ar fi reuşit.

— Trădătorule, strigă Armand, foloseşti lovitura italiană! Din fericire, o cunosc.

Domnul de Kergaz continuă să atace, presându-l pe Rocambole, zăpăcit şi consternat de a-şi vedea secretul cunoscut de adversar; contele îl împinse până la zidul care despărţea parcul de grădină şi aici, cum nu mai avea unde se retrage, pierzându-şi încetul cu încetul şi calmul şi prezenţa de spirit din momentul în care lovitura îi fusese parată, fu lovit în piept şi ţintuit într-un copac.

Rocambole scoase un strigăt, scăpă sabia din mână şi căzu scăldat în sânge.

Vederea adversarului său căzut la pământ şi sângerând abundent dintr-o rană adâncă stinse mânia lui Armand. Aruncă sabia, se aplecă asupra lui Rocambole, îi legă rana cu batista şi dădu ordin ca rănitul să fie transportat imediat într-o clădire de lângă castel.

După câteva minute, Rocambole, rănit şi leşinat, era culcat sub acoperişul casei în care – cu o oră înainte – venise să aducă doliul. Un valet plecă în galop pentru a aduce un medic, iar contele de Kergaz, uitând insulta, se

instală la căpătâiul omului care fusese instrumentul celui mai crud duşman al său.

Când îşi reveni, Rocambole îl văzu pe contele de Kergaz la doi paşi de patul său şi înţelese imediat ce se întâmplase. Lângă conte se găsea un om îmbrăcat în negru şi cu cravată albă, pe care Rocambole îl consideră a fi medic; ambii vorbeau în şoaptă. Totuşi, rănitul reuşi să audă ce spuneau:

— Deci, rana este gravă, doctore? întrebă domnul de Kergaz.

— Foarte gravă.

— Ar putea muri?

— Mă tem că da.

Frica îl cuprinse pe Rocambole. Nu voia să moară.

Contele se apropie de pat, îl văzu pe rănit cu ochii deschişi şi făcu un semn imperceptibil medicului.

Fără îndoială, semnul îi recomanda să tacă.

Doctorul se apropie la rândul lui de pat, luă pulsul falsului marchiz şi apoi îl trase din nou pe domnul de Kergaz lângă o fereastră, reluând discuţia cu el atât de încet, încât rănitul nu mai auzea nimic.

— Fulgere şi tunete! gândi Rocambole, care simţi cuprinzându-l o mânie teribilă împotriva lui sir Williams, dacă trebuie să mor, cel puţin voi muri răzbunat. Îl voi demasca pe acest om, în care am avut o încredere atât de oarbă, încât aş fi mers şi-n iad.

Din acest moment spaima morţii şi exasperarea cuprinseră pe rănit şi atinseră proporţii extraordinare. Simţi o ură feroce împotriva lui sir Williams.

Tocmai atunci contele de Kergaz se apropie de el şi-l întrebă cu bunătate:

— Cum vă simţiţi, domnule?

— Domnule conte, răspunse el, aş vrea să rămânem singuri timp de o oră; aş dori să vă încredinţez cât mai repede un secret pe care nu vreau să-l duc în mormânt.

Contele făcu un semn doctorului, care ieşi, şi rămase singur la căpătâiul rănitului. Apoi îl privi pe marchizul don

Inigo de los Montes:

— Vorbiţi, domnule, spuse el, vă ascult.

— Domnule conte, spuse atunci falsul marchiz, l-am auzit înainte pe medicul dumneavoastră afirmând că voi muri din cauza rănii, şi n-aş vrea să mor fără să aflaţi cine sunt şi care este motivul adevărat al purtării mele.

Contele avu un gest de uimire.

— Nu mă numesc don Inigo de los Montes, nu sunt nici marchiz şi nici brazilian, deşi am reuşit să înşel încrederea prietenului dumneavoastră, domnul Urbain de Mortonnet din Le Hâvre.

— Atunci, cine sunteţi? întrebă contele.

— Am fost instrumentul, braţul drept, agentul activ al unui om pe care-l voi numi deocamdată: sir Arthur Collins.

Armand tresări.

— Cred că am auzit pronunţându-se acest nume, spuse contele de Kergaz.

— Eu sunt cel care, sub numele de vicontele de Cambolh, m-am luptat cu Fernand Rocher.

— Dumneavoastră?

— Cu ajutorul lui sir Arthur Collins, l-am transportat în strada Moncey, în fosta casă a lui Baccarat, unde a fost primit de Turquoise. Ştiţi dumneavoastră, domnule conte, cine este acest sir Arthur Collins?

Contele îl privea nedumerit pe rănit.

— Este omul care voia să-l ruineze pe domnul Fernand Rocher, să-l dezonoreze, aruncând în braţele soţiei sale pe tânărul conte de Château-Mailly.

— Domnule, îl întrerupse Armand, care nu cunoştea această poveste, căci din ordinul lui Baccarat toţi i-o ascunseră, nu pot crede…

— Aşteptaţi, reluă Rocambole. Într-o zi, mai bine zis într-o noapte, un alt om pe care-l cunoaşteţi, Léon Rolland, condus de mine, pătrunse în camera lui Turquoise, pe care o iubea, şi-l găsi aici pe Fernand Rocher. Când intră, Turquoise stinse lumânările. Léon nu-l recunoscu pe

Fernand şi se aruncă asupra lui cu-n cuţit. Din fericire pentru ei, o femeie care ne urmărea pe amândoi – pe sir Arthur Collins şi pe mine – apăru cu o torţă în mână.

— Baccarat, nu-i aşa? exclamă contele.

— Da, făcu Rocambole semn din cap. Planul abil conceput de sir Arthur Collins se prăbuşi şi acesta abia avu timp să fugă.

— Dar cine este acest sir Arthur Collins, de care-mi vorbiţi? strigă domnul de Kergaz.

— Aşteptaţi, domnule conte. Sir Arthur plănuise vaste combinaţii, la care m-a asociat. Eram instrumentul lui. Într-o zi se gândi să-l facă pe marchizul Van-Hop să-şi ucidă soţia într-un acces de gelozie furioasă, pentru ca astfel marchizul să se poată căsători cu verişoara sa, indianca Dai-Natha.

— Cum! spuse contele, tânăra femeie pe care au găsit-o moartă în casa ei din Champs-Élysées?

— Lângă un tânăr, scăldat în sânge, dar încă respirând.

— Da… se zicea că este amantul ei, pe care îl asasinase.

— Eroare, domnule conte! tânărul eram eu, iar mâna care m-a lovit era cea a lui sir Arthur Collins.

Atunci Rocambole, căruia moartea părea să-i dea un răgaz pentru a-şi duce până la capăt mărturisirile, povesti totul despre drama pe care noi o cunoaştem şi căreia Baccarat îi grăbise deznodământul.

Rănitul continua să-l numească pe Andréa, sir Arthur Collins. O vagă bănuială începu totuşi să-l cuprindă pe conte, o licărire încă nesigură apăru, în mintea lui.

— Dar, în fine, domnule, spuse contele, cu nerăbdare, cine este sir Arthur Collins şi de unde vine?

— Vă voi spune imediat. Permiteţi-mi să continui. Când sir Arthur Collins a văzut că primele două combinaţii au eşuat, a încercat o a treia. Aceasta vă interesează de aproape, domnule conte, după cum veţi vedea imediat. Având sau nu dreptate, sir Arthur şi-a închipuit că, dacă

doamna contesă de Kergaz ar deveni văduvă, s-ar remărita…

Contele Kergaz tresări şi licărirea din mintea lui începu să crească.

— Domnule conte, urmă Rocambole, sir Arthur Collins voia să se căsătorească cu văduva dumneavoastră şi m-a însărcinat să vă ucid.

Armand scoase un strigăt.

— Niciodată, urmă rănitul, n-am fost îndrăgostit de doamna de Kergaz; niciodată n-aş fi ridicat privirea asupra ei.

— Dar atunci, duelul cu fratele Andréa?… murmură Armand cu o voce tremurată.

— Domnule conte, priviţi-mă bine, spuse Rocambole, nu mă recunoaşteţi?

— Nu.

— Vă amintiţi de Bougival?

Armand tresări.

— De noaptea aceea când mi-aţi apăsat un pumnal pe gât?

Aceste cuvinte fură ca o rază de lumină pentru Armand.

— Rocambole! strigă el.

— Eu conduceam trăsura în ziua când l-aţi găsit pe fratele dumneavoastră Andréa pe drumul spre castelul Magny, extenuat, aproape muribund.

Şi cum domnul de Kergaz lăsă să-i scape un gest de surpriză, Rocambole adăugă:

— Sir Arthur Collins se numea altădată sir Williams; pe sir Williams îl cunoaşteţi de acum, este domnul viconte Andréa.

— Vai! făcu Armand cu o voce înăbuşită.

— El este cel care m-a trimis să învăţ timp de trei luni această lovitură italiană pe care aţi parat-o; el este cel care acum două ore – de la marginea parcului – mi-a indicat drumul spre castel.

— Ticălosul! murmură domnul de Kergaz copleşit.

Abia atunci îşi aminti că Baccarat venise într-o seară să-i spună: „Andréa este un trădător!” şi că el o respinsese, spunându-i: „Andréa este un sfânt!”. Vălul care acoperise ochii domnului Kergaz cădea, în sfârşit, şi acum putea înţelege opera răbdătoare de răzbunare, concepută de geniul lui sir Williams.

— Domnule conte, continuă Rocambole, dacă vă mai îndoiţi, aş putea să vă mai dau o dovadă zdrobitoare.

— Vorbiţi, spuse contele.

— Această dovadă, adăugă Rocambole, vreau să v-o vând.

Armand îl privi încremenit.

— Nu căinţa mi-a dictat mărturisirile, ci răzbunarea, în clipa morţii îl urăsc pe omul în care aveam atâta încredere şi nu vreau să mor singur… înţelegeţi?

— Şi? întrebă contele.

— În acest moment, pe Baccarat o paşte un pericol, mai cumplit decât moartea. Dacă vorbesc, o veţi salva din mâinile lui sir Williams; dacă tac, este pierdută.

— Vorbiţi atunci! exclamă contele nerăbdător. Ce vreţi în schimb?

— Cuvântul dumneavoastră de onoare: dacă medicul s-a înşelat şi rana mea nu este mortală, mă veţi ierta şi nu mă veţi da pe mâna Justiţiei.

— Pe cuvântul meu de gentilom, domnule, răspunse contele grav, vă jur că veţi ieşi liber de aici.

— Şi, adăugă Rocambole, care se gândea totdeauna la viitor, chiar şi-n faţa morţii, îmi veţi da o sută de mii de franci şi un paşaport pentru Anglia.

— Fie. Vorbiţi!

Rocambole îşi făcuse imediat socoteala că, dacă se va însănătoşi, va avea suta de mii de franci a lui Armand, la care, adăugându-se suta de mii de franci a contelui Artoff, şi-ar fi asigurat o rentă de zece mii de franci. Nu vedea deci nici un inconvenient ca să trădeze ultimul secret al lui sir Williams, aşa că-i spuse lui Armand tot ce ştia despre

proiectele de răzbunare ale lui Andréa împotriva lui Baccarat, aflată în acel moment la bordul lui Fowler.

Această ultimă destăinuire îl făcu pe domnul Armand de Kergaz să sară în sus şi să-şi recapete întreaga energie.

— Un cal! strigă el, trăgând violent de cordonul unei sonerii, să se pună şaua pe-un cal.

Zece minute mai târziu, Armand şi patru servitori galopau pe drumul spre Saint-Malo.

— Foarte bine! gândi Rocambole, vei petrece un plăcut sfert de oră, sir Williams… şi nu voi muri singur!

Capitolul CXVI.

Să ne întoarcem la bordul vasului Fowler.

Apariţia contelui, pe care sir Williams îl credea căzut de cinci zile sub pumnalul lui Venture, răsturnă toate ideile baronetului. Neîntrecutul său sânge rece cu care privise în faţă cele mai critice situaţii, fără să pălească, se spulberă. Se uita perplex la Baccarat şi întreaga lui atitudine dovedea o spaimă imposibil de descris.

Arătând ca un om lovit de trăsnet, sir Williams nu se gândi să fugă, să folosească pumnalul care nu-l părăsea niciodată sau să se repeadă asupra lui Baccarat şi să se răzbune, ştrangulând-o. Dacă şi-ar fi păstrat sângele rece, sir Williams ar fi ales cu siguranţă una din aceste trei soluţii, dar nu mai avea curaj, îşi pierduse capul şi, ca toţi marii sceleraţi, în faţa unui pericol inevitabil deveni laş.

— Domnul viconte Andréa – spuse Baccarat încet, cu o voce calmă, fermă, care părea să fie a destinului, atât era de solemnă —, ora pedepsei a sunat pentru dumneavoastră, teribilă şi de neînlăturat.

Şi cum aceste cuvinte dădură impresia că-l smulg pe sir Williams din starea sa de prostraţie, trezind în el un rest de îndrăzneală şi energie, contele Artoff îl prinse cu-n braţ nervos, îi apăsă un pumnal pe gât şi-l reduse la neputinţă.

— Ajutor!… John Bird!… fidelul meu John Bird!… urlă sir Williams cu o voce înăbuşită, fără să poată să facă uz de pumnalul său, scos pe jumătate din teacă.

Dar contele Artoff avea forţa herculeană a raselor nordice; îl răsturnă pe sir Williams, îi apăsă un genunchi pe piept şi-l menţinu nemişcat sub el.

Atunci Baccarat continuă:

— V-am spus mai înainte, domnule viconte Andréa, pasiunea dumneavoastră pentru Sarah a fost piatra de care a trebuit să vă poticniţi. Pentru a o răpi pe Sarah, aţi avut nevoie de John Bird şi de complicele dumneavoastră Rocambole. Acesta l-a trimis pe Venture, fostul intendent al doamnei Malassis, să-l ucidă pe conte, dar Venture v-a trădat…

Sir Williams spumega de furie.

— John Bird, urmă Baccarat, a fost un mizerabil ca şi dumneavoastră; dar el are o inimă recunoscătoare, el a iubit şi, cum contele i-a salvat femeia iubită, n-a ezitat să-l servească pe conte şi să vă trădeze. Înţelegeţi?

Sir Williams blestema sub genunchiul contelui, care-i spuse:

— Degeaba strigi, mizerabile, nimeni nu va veni în ajutorul tău, nimeni nu te va ajuta, nimeni nu va avea milă de tine, căci nici tu n-ai avut milă de nimeni… Sir Williams, sir Arthur, Andréa, indiferent câte nume ai, îţi repet: ora pedepsei a sunat pentru tine.

Sir Williams înţelese că este pierdut, că nimeni nu-i va veni în ajutor.

— Iertare! murmură el.

— M-aţi fi iertat, întrebă Baccarat, dacă aş fi fost – aşa cum sunteţi acum – în puterea celui pe care îl credeaţi devotat?

Cu toate că era redus la neputinţă, un acces de furie îl cuprinse pe sir Williams:

— Nu! strigă el, nu te-aş fi iertat!

— Ei bine, reluă Baccarat, dacă numai eu aş fi fost urmărită, dacă numai eu m-aş plânge de comportarea voastră, poate v-aş ierta…

O licărire de speranţă apăru în privirea lui sir Williams. Furia-i trecuse pentru un moment şi o mare spaimă îi luă locul.

Speranţa fu însă de scurtă durată.

Baccarat continuă:

— Sir Williams, nu eu sunt cea care vă condamnă şi nici măcar contele Artoff; sunt toţi cei pe care i-aţi urmărit de atâta timp cu ura voastră neînduplecată. Iată judecătorii.

Cum pronunţă aceste cuvinte, se auzi un zgomot puternic în spatele contelui care, continuând să-l ţină imobilizat pe sir Williams, îl obligă să se întoarcă şi să privească…

Unul din pereţii care despărţeau cabinele începu să lunece pe nişte, şanţuri invizibile, descoperind o cameră asemănătoare cu cea în care se găseau cele trei persoane.

Iată ce zări privirea înspăimântată a lui sir Williams.

Camera, care nu era altceva decât ceea ce se numeşte pe vapor careul ofiţerilor, fusese tapisată cu negru. Pe o banchetă acoperită cu postav de aceeaşi culoare, stăteau şase persoane, de asemenea îmbrăcate în negru.

Prima era marchizul Van-Hop.

La dreapta marchizului, se găsea tânărul conte de Château-Mailly, iar la stânga lui – domnul Fernand Rocher.

Se mai găsea un al patrulea personaj, care stătea între două femei sau, mai bine zis, între o femeie şi o fetiţă… Era Léon Rolland. Femeia râdea şi plângea în acelaşi timp, având toate simptomele nebuniei: era Turquoise. Fetiţa vărsa lacrimi tăcute şi părea să înţeleagă dinainte teribila scenă care urma să aibă loc: era Sarah.

— Sir Williams, spuse atunci Baccarat, victimele dumneavoastră au devenit judecătorii dumneavoastră; ele s-au transformat într-un tribunal şi vă vor pronunţa sentinţa.

— Iertare! strigă sir Williams, pe care spaima morţii îl făcu dintr-o dată laş şi umil.

Baccarat privi atunci tribunalul şi spuse cu o voce puternică:

— Dacă se găseşte cineva care vrea să-l ierte pe acest om, să ridice mâna.

O singură mână se ridică. Era cea a micii evreice.

— Sir Williams, spuse Baccarat, copila pe care aţi vrut s-o dezonoraţi v-a salvat viaţa. Nu veţi muri.

Un răcnet de bucurie scăpă din pieptul monstrului.

— Dar, adăugă Baccarat, trebuie să fiţi pedepsit şi am prevăzut şi cazul în care viaţa vă va fi răscumpărată de ruga unei inocente.

Baccarat luă şi ea loc pe banca acoperită de postav negru.

Atunci fu rândul contelui să vorbească

— Suntem aici în largul mării, spuse el; omul care comandă această navă este rege la bordul ei, marinarii îl ascultă orbeşte şi dorinţa lui este lege pentru ei. Singur aţi descoperit această pedeapsă. Vasul Fowler vă va lăsa peste trei luni pe o plajă pustie din insulele Marquises sau din Australia; dar cum sunteţi, într-adevăr, geniul răului, cum în acest domeniu resursele vă sunt infinite, aţi putea scăpa şi aţi putea reveni în Europa, punând la cale alte furturi, jafuri sau crime; cum este necesar să zdrobeşti dinţii şi unghiile bestiei sălbatice căreia îi laşi viaţa şi cum nu trebuie să ne mai fie teamă, veţi fi redus la neputinţa unui bătrân.

După ce pronunţă aceste cuvinte, contele Artoff scoase o exclamaţie în limba lui şi uşa cabinei se deschise din nou. Mizerabilul văzu apărând doi oameni, pe care-i văzuse şi Rocambole cu câteva zile înainte. Cei doi cazaci nu înţelegeau nici un cuvânt, din limba franceză şi-l considerau pe conte ca un stăpân absolut, ale cărui dorinţe trebuie imediat executate.

Unul dintre ei avea în mână un pistol.

Celălalt era înarmat cu-n instrument care-l făcu pe sir Williams să tremure, mai rău decât arma de foc pe care o

zărise. Acest instrument era un brici. La ce misterioasă pedeapsă fusese condamnat omul căruia i se dăruise viaţa?

Cei doi oameni îl apucară pe sir Williams.

Contele se aşeză, la rândul lui, pe bancheta unde se afla şi straniul tribunal, şi reluă:

— Sir Williams, aţi fost frumos, aţi avut privirea fermecătoare şi, sub autoritatea acestei priviri, femeile se simţeau tulburate până-n adâncul inimii, iar bandiţii recrutaţi aveau în dumneavoastră, o încredere oarbă. Aţi avut elocinţa zeflemitoare a spiritului malefic, aţi blestemat surâzând, aţi pronunţat sentinţe de moarte cu-n ton batjocoritor. De acum încolo nu veţi mai putea scoate decât sunete nearticulate şi oricine vă va privi va avea un sentiment de oroare.

Contele tocmai ridica mâna pentru a face semn celor doi cazaci, semn care echivala cu ordinul de executare a misterioasei şi teribilei pedepse la care fusese condamnat sir Williams, când John Bird năvăli în cabină, strigând:

— Grăbiţi-vă! Vin!

— Cine? întrebă Baccarat.

— Nu ştiu, răspunse John Bird. Dar o barcă se îndreaptă către vas în plină viteză. În barcă sunt cinci oameni înarmaţi, purtând torţe. Un matelot breton, care s-a uitat la ei cu o lunetă, pretinde că sunt îmbrăcaţi ca ţăranii din Vannes.

— Este contele Kergaz! strigă Baccarat.

Acest nume renăscu în sir Williams instinctul de feroce răzbunare care-l condusese neîncetat.

— Nu! strigă el, nu poate fi Armand. Armand este mort.

Cuvintele lui fură ca o lovitură de trăsnet pentru asistenţă şi tânărul rus uită să facă semnalul convenit.

Sir Williams îşi regăsi pentr-un moment energia de fiară sălbatică. Dacă ar fi fost în mâinile contelui Artoff şi ale lui Baccarat, probabil c-ar fi putut scăpa, atât de mare a fost mirarea provocată de cuvintele lui: „Armand este mort…!”

Dar cazacii nu ştiau franceză şi continuau să-l ţină strâns pe prizonier, aşteptând ca stăpânul lor să le facă un semn.

— Da, repetă sir Williams cu-n ton straniu în care se simţea întreaga sa ură, la ora asta Armand este mort, omorât de-o lovitură de sabie, lovit de Rocambole, care a scăpat din fundul Marnei şi pe care l-am lăsat acum două ore, sărind gardul parcului din Kerloven, pentru a-l ucide pe Armand de Kergaz!… Acum, mutilaţi-mă, desfiguraţi-mă, nu mai are importanţă! Omul pe care-l urăsc, aşa cum tenebrele detestă lumina, nu este decât un cadavru!

— Mizerabile! strigă Baccarat, dacă ai spus adevărul, nu mutilarea te aşteaptă, ci moartea!

Ea ieşi din cabină şi urcă pe punte.

Aici, smulse luneta din mâinile marinarului şi o îndreptă către barcă.

Deodată, scoase un strigăt de bucurie.

Ambarcaţiunea, luminată de un felinar pus în faţă, era la câţiva metri de vas şi Baccarat îl zări pe Armand.

— Salvat… salvat! murmură ea.

Ea coborî din nou în cabină şi-i strigă lui sir Williams:

— Te-ai înşelat, banditule! Armand n-a murit… este în barcă… soseşte… Dar va ajunge prea târziu pentru a implora iertarea ta…

Când Baccarat termină aceste cuvinte, contele Artoff făcu un gest. La acest gest, peretele care despărţea cele două cabine lunecă din nou, astfel încât sir Williams şi călăii săi fură separaţi de restul asistenţei; căci judecătorii care condamnă nu trebuie să asiste la execuţie.

Chiar în acest moment, domnul de Kergaz sări pe puntea vasului Fowler cu pistolul în mână, hotărât ca, împreună cu, oamenii săi, s-o scape pe Baccarat din mâinile lui sir Williams şi-ale lui John Bird. Dar rămase încremenit, căci prima persoană pe care o zări fu chiar ea.

Baccarat era liberă.

Începând să înţeleagă, Armand strigă:

— Andréa… unde este nemernicul!

— Chiar în acest moment, spuse Baccarat, este pedepsit. Veniţi, adăugă ea.

Îl conduse în interiorul vasului şi-l invită în sala în care se mai găseau cei care-l condamnaseră pe sir Williams.

Toţi ascultau fremătând, fără să vadă nimic, căci – cum spusesem – peretele care se închisese îi separa de sir Williams şi călăii săi.

Armand de Kergaz, palid, cu fruntea scăldată într-o sudoare rece, auzea urletele înfiorătoare, care păreau emise mai curând de un animal sălbatic decât de un gâtlej omenesc.

Fără îndoială că avea loc o luptă atroce între sir Williams şi călăii săi.

Mila şi, poate, acea voce misterioasă a sângelui, pe care contele o mai urmase de două ori, îi invadară din nou inima.

— Este, totuşi, fratele meu!… murmură contele de Kergaz, privind-o pe Baccarat.

Dar în aceeaşi clipă urletele se stinseră pe neaşteptate, apoi se auzi detunătura unei arme de foc.

— A murit! strigă Armand.

— Nu, răspunse Baccarat, dar priviţi.

Peretele alunecă din nou şi domnul de Kergaz dădu înapoi la vederea hidoasei fiinţe pe care o avea în faţa lui…

Nu mai era frumosul, seducătorul sir Williams cu privirea fermecătoare; era o creatură oribilă, al cărei obraz nu era decât o plagă violacee, cu privirea stinsă, cu fruntea calcinată şi căreia îi ţâşnea un val de sânge din gură. Pistolul care fusese încărcat numai cu pulbere servise pentru obţinerea acestui înspăimântător rezultat. Cu briciul fusese tăiată limba omului a cărui infernală elocinţă antrenase spre crimă pe aproape toţi cei cărora li se adresase.

Când zorii zilei apărură pe mare, în timp ce Baccarat şi prietenii ei se îndreptau spre ţărm într-o barcă, vasul Fowler ridica ancora, ducând spre pământurile Australiei pe sir Williams, mutilatul.

— EPILOG -

Capitolul I.

Trecuse aproximativ o lună de când Fowler ridicase ancora, plecând în direcţia Australiei.

Într-o seară, la căderea nopţii, o trăsură de piaţă se opri în faţa casei prietenului nostru, Léon Rolland.

Atelierul era închis, iar Léon urcase în apartamentul lui. De şase luni, – din ziua fatală şi fericită totodată, când Fernand Rocher şi Léon se întâlniseră la Turquoise – calmul şi mulţumirea reveniseră în modesta locuinţă a frumoasei şi virtuoasei Cerise.

Trăsura se opri la poartă şi o femeie voalată, îmbrăcată în negru, coborî.

În casă, doamna Rolland, aşezată pe o canapea joasă, îşi ţinea copilul pe genunchi şi se juca cu buclele-i blonde.

Léon se uita cu dragoste la această încântătoare joacă a mamei cu copilul. Cerise gâdila copilul şi râdea cu el. Într-un colţ, bunica moţăia.

— Mi se pare c-a trecut mult timp de când sora ta n-a mai venit să ne vadă, spuse deodată Léon.

— Este adevărat, răspunse Cerise. Aproape întotdeauna merg eu s-o văd… Sărmana Baccarat, adăugă ea, de câteva zile este foarte tristă. Niciodată n-a arătat aşa.

— Ce are? întrebă Léon mirat.

— Nu ştiu, murmură Cerise, dar sigur că nu dragostea ei pentru Fernand poate s-o mai mâhnească.

În timp ce vorbea, se auzi soneria, după care mica lor servitoare anunţă:

— Doamna Charmet.

Cerise şi Léon se ridicară grăbiţi.

— Bine că te văd, dragă Louise, strigă doamna Rolland, punând copilul pe canapea şi alergând spre Baccarat.

Baccarat o sărută pe frunte pe Cerise.

— Bună seara, surioară, spuse ea c-o voce emoţionată, care-i făcu pe soţii Rolland să tresară.

Baccarat era palidă, tristă, slăbită, până şi frumuseţea ei părea alterată.

— Scumpă surioară, reluă ea, ai crezut că v-am uitat. Dar ce vrei? Am avut multe probleme de rezolvat, nenumărate încurcături de descurcat…

Cerise şi Léon erau impresionaţi de vocea tristă şi voalată a lui Baccarat.

— Louise, murmură Cerise, ne ascunzi o nouă supărare şi asta-ţi face rău.

— Dar, îţi jur…

— Taci! în vocea ta se simt lacrimile, spuse Cerise hotărâtă.

— Surioară, răspunse Baccarat strângând-o la piept, ştii pentru ce sunt tristă? Pentru că vă voi părăsi.

— Să ne părăseşti?! izbucniră amândoi din tot sufletul.

— Da, spuse Baccarat.

— Să ne părăseşti! repetă Cerise înspăimântată. Dar unde te duci, Dumnezeule?

— Unde mergi? întrebă Léon la rândul lui.

Baccarat le făcu semn să stea jos, se aşează şi ea pe un scaun în faţa lor, le luă mâinile şi începu sa vorbească:

— Copiii mei, atâta timp cât geniul răului vă urmărea cu ura lui, am rămas aici pentru a vă apăra, pentru a veghea asupra voastră în orice minut.

— Este adevărat! Ne-ai salvat, ai fost îngerul nostru păzitor.

— Acum, continuă Baccarat, nu mai aveţi nevoie de mine, în casa voastră a revenit fericirea, de ce să vă întristeze faţa melancolică a unei femei pentru care de-acum încolo orice iluzie este moartă?

— Unde pleci? strigă Cerise.

— Departe de Paris, undeva în Bretagne, la marginea mării.

— În Bretagne! exclamă Cerise, mirată.

— Da, spuse Baccarat; am cumpărat o căsuţă ca de sihastru, într-o vâlcea, la câţiva paşi de mare. Am nevoie de

singurătate şi voi pleca să trăiesc acolo.

— Dar, murmură Cerise, de ce nu rămâi să trăieşti cu noi?

— Parisul mă apasă şi mă plictiseşte! spuse ea cu tristeţe.

Şi apoi adăugă:

— Dacă bărbatul tău este de treabă, îţi va permite să mă însoţeşti, să vii să asişti la instalarea mea. Vom lua şi copilul. Aerul curat îi va face bine.

— Sunt de acord! exclamă Léon, care simţea lacrimi în ochi, la gândul că Baccarat va părăsi Parisul.

— Ei bine, răspunse doamna Charmet, atunci fă-ţi mâine dimineaţa pregătirile, vom pleca mâine seară.

Cele două surori petrecură o oră împreună, vorbind şi privindu-se trist.

Cerise ghicea că o nouă furtună cuprinsese inima lui Baccarat, că era torturată de-o durere nouă şi nu îndrăznea să-i pună întrebări.

Baccarat simţea, în afara propriei ei suferinţe, o spaimă de nedefinit. I se părea că vine pentru ultima dată în casa surorii ei.

Léon Rolland înţelese că Baccarat voia să rămână singură cu Cerise; când bătrâna ieşi din cameră, mergând să culce copilul, care adormise, el coborî în atelier.

— Louise, Louise, murmură tânăra femeie, când rămase singură cu Baccarat, sunt sigură că-mi ascunzi ceva… N-ai părăsi Parisul dacă n-ai…

Baccarat îşi puse frumoasa ei mână pe buzele roşii ale surorii ei.

— Taci, spuse ea, părăsesc Parisul pentru că misiunea pe care mi-am impus-o a fost îndeplinită. L-am demascat şi l-am redus la neputinţă pe nemernicul Andréa, mi-am atins scopul, lupta s-a sfârşit, nu mai caut decât liniştea.

Vocea lui Baccarat era emoţionată şi, reţinându-şi un hohot de plâns, adăugă:

— Am iubit, am suferit… într-o zi am ajuns la căinţă pe drumul dragostei. Cândva m-am crezut destul de puternică pentru a renunţa la cele lumeşti, pentru a duce în mijlocul lumii o viaţă ascetică, pentru a trece neîncetat – ca o umilă soră de caritate – prin faţa casei celor pe care i-am iubit, fără ca inima să-mi bată mai tare… M-am înşelat.

— Dumnezeule! Deci îl mai iubeşti?

Un surâs trist apăru pe buzele lui Baccarat.

— Nu, spuse ea, nu-l mai iubesc… dar sunt totuşi femeie.

Cerise nu înţelese aceste cuvinte, dar după mărturisirea făcută, Baccarat se ridică brusc, o îmbrăţişa pe Cerise şi îi spuse:

— Nu-mi pune întrebări. Nu mă întreba nimic… La revedere, pe mâine!… Mai târziu… într-o zi… îţi voi povesti totul.

Baccarat plecă, după ce Cerise îi promise că a doua zi va fi gata de plecare.

Ieşind de la sora ei, Baccarat urcă într-o trăsură de piaţă şi-i spuse vizitiului:

— Duceţi-mă în strada Pépinière. Voia să-l vadă pe contele Artoff.

Cu două ore mai devreme, tânărul rus îi scrisese lui Baccarat o scrisoare concepută în aceşti termeni: „Scumpă prietenă, Un trăsnet a căzut azi dimineaţă sub forma unui plic sigilat, purtând un timbru din Petersburg. Treburi urgente mă cheamă în ţară.

Să părăsesc imediat Parisul sau să-mi amân plecarea?

Veniţi astă seară să beţi o ceaşcă de ceai cu mine, Contele Artoff”.

Scrisoarea o emoţionă pe Baccarat. Contele era pentru ea un camarad, un prieten devotat, un confident, omul care o urmase necondiţionat în lupta împotriva lui sir Williams. Plecarea contelui era pentru ea ca o lovitură de trăsnet şi aceasta putea fi cauza hotărârii ei neaşteptate, de-a părăsi Parisul şi de-a merge să se îngroape de vie în pustiurile coastei bretane.

Când ajunse în strada Pépinière, contele Artoff nu era acasă.

— Domnul conte a plecat de acasă, îi spuse cameristul, dar a rugat-o pe doamna să-l aştepte în salon.

Baccarat se aşează într-un fotoliu şi aşteptă, aşa cum îi ceruse contele. Dar plimbându-şi privirea distrată şi înlăcrimată asupra obiectelor care o înconjurau şi care-i trezeau mii de amintiri, aşteptarea se transformă într-un vis.

În acest salon, ale cărui ferestre dădeau în grădină, petrecuse ore încântătoare împreună cu el…

— Dumnezeule! îşi şopti Baccarat, de ce femeia trebuie să fie întotdeauna slabă? Am iubit, am suferit, m-am refugiat în credinţă… Timp de patru ani am vrut să-mi smulg din inimă pasiunea vinovată şi fără speranţă care mă cuprinsese. Într-o zi m-am crezut salvată… Ce nefericită şi nebună am fost!

Trecu o oră şi contele nu se întoarse. Poate că niciodată Baccarat nu-l aşteptase pe Fernand Rocher cu atâta emoţie. În sfârşit, se auziră paşi, uşa salonului se deschise şi tânăra femeie, uimită, îl văzu intrând nu pe contele Artoff, ci pe Armand de Kergaz. Contele era urmat, de marchizul Van-Hop.

— Domnilor, întrebă Baccarat mirată de sosirea acestor domni, nu l-aţi văzut pe contele Artoff?

— Este la mine acasă, răspunse domnul Van-Hop, şi-şi ia rămas bun de la marchiză.

Aceste cuvinte pătrunseră ca o lovitură de pumnal în inima lui Baccarat.

Armand se aşează lângă Baccarat, îi luă mâna şi-i spuse:

— De când marchizul şi cu mine ştim ce vă datorăm, dumneavoastră şi contelui Artoff, ne-am interesat cu ardoare de fericirea acestui nobil bărbat şi de aceea am venit să discutăm cu dumneavoastră.

Baccarat tresări.

— Contele Artoff, urmă Armand, vrea să se căsătorească.

Baccarat deveni palidă şi simţi un tremur cuprinzându-i întregul corp.

— Noi credem, reluă domnul de Kergaz, că fericirea lui depinde de această căsătorie şi că numai dumneavoastră vă puteţi opune.

— Doamnă, adăugă marchizul Van-Hop, domnul de Kergaz şi cu mine cunoaştem femeia cu care vrea să se însoare contele Artoff. O considerăm demnă de a-i purta numele şi-i vom fi martori la căsătorie.

— Se va căsători în Franţa? întrebă Baccarat.

— Da…

— Înainte de plecare?

— Probabil. Vă repet că doar dumneavoastră puteţi împiedica această căsătorie şi, cunoscând ascendentul pe care-l aveţi asupra contelui, am venit să vă implorăm să n-o faceţi.

— V-o jur, răspunse Baccarat.

— Foarte bine! La revedere, doamnă.

— Cum, făcu Baccarat uimită, plecaţi?

— Vom reveni într-o oră, răspunse marchizul Van-Hop. Ne ocupăm de căsătoria contelui Artoff şi trebuie să alergăm acum Ia doamna de Kergaz.

După ce spuseră aceste cuvinte, contele de Kergaz şi marchizul Van-Hop plecară, lăsând-o pe Baccarat încremenită de durere.

Cine era femeia cu care urma să se căsătorească contele Artoff?

Capitolul II.

În timp ce la Paris avea loc scena pe care am descris-o mai înainte, un tânăr, încă slăbit şi-a cărui paloare trăda lungi suferinţe, se plimba la braţul unui servitor în parcul castelului Kerloven.

Era marchizul don Inigo de los Montes sau, mai curând, vechea noastră cunoştinţă: Rocambole. Domnul de Kergaz se dovedise faţă de el, ca de obicei, sclav al cuvântului dat şi-un suflet nobil, de o infinită delicateţe.

Din ziua în care fusese grav rănit, sub acoperişul său, Rocambole nu mai era pentru conte un inamic, ci unul din membrii marii familii umane căreia Armand îi dedicase sufletul şi averea lui.

Rănitul, a cărui viaţă atârnă mult timp de un fir de păr, se bucură de cele mai atente îngrijiri. Şi, cum tinereţea are totdeauna vitalitate şi luptă cu încăpăţânare împotriva morţii, Rocambole reveni încetul cu încetul la viaţă.

Firește, domnul de Kergaz hotărâse să nu rămână cu soţia lui, sub acelaşi acoperiş, alături de acela care venise cu intenţia de a semăna aici dezonoarea şi doliul. El se întoarse deci la Paris, împreună cu Jeanne şi copilul lor, lăsând rănitul cu un servitor de încredere şi un medic.

Timp de trei săptămâni, Rocambole nu părăsi patul. Totuşi rana se închise puţin câte puţin, puterile îi reveniră şi, într-o seară, medicul îi permise bolnavului să se ridice. Rocambole coborî în parc cu bucuria unui copil alintat, sprijinindu-se de braţul servitorului, căci mersul său era încă şovăitor.

Erau atunci primele zile ale lui septembrie; seara era caldă, parfumată şi aerul pe care-l respira rănitul îi umplea plăcut plămânii, dându-i certitudinea că este în afara oricărui pericol şi că nu era departe vremea când va putea părăsi castelul Kerloven. Ori, pentru Rocambole, a părăsi castelul nu însemna, oare, a reveni la libertate, ba, mai mult – la viaţa elegantă pe care o dusese câtva timp, graţie protecţiei lui sir Williams? Contele Artoff îi semnase un bon de-o sută de mii de franci, Armand de Kergaz îi promisese aceeaşi sumă; amândoi erau oameni de onoare şi puşlamalele de tipul lui Rocambole nu se îndoiesc niciodată de cuvântul oamenilor cinstiţi.

În timp ce se plimba sprijinit de braţul servitorului, Rocambole se gândea cum să-şi reconstruiască pe baze noi averea zdruncinată şi-şi adresă următorul discurs:

— Să recapitulăm conturile şi să facem bilanţul. L-am slugărit timp de un an pe sir Williams şi combinaţiile lui.

Combinaţiile au eşuat; m-am ales cu o lovitură de pumnal şi o lovitură de sabie şi, dacă n-am murit, probabil că viaţa îmi este legată bine de corp şi acolo, sus, mă iubeşte cineva. Asta este pasivul. Acum să vedem activul: contele Artoff a vrut să mă înece şi mi-a dat o sută de mii de franci; contele Armand de Kergaz mi-a promis aceeaşi sumă; aşa încât, ca să se răzbune că am vrut să-i ucid sau am pus să fie ucişi, aceşti domni cotizează ca să-mi constituie o rentă de zece mii de livre; un activ care depăşeşte de departe pasivul. Un singur lucru mă nelinişteşte… Ce-i cu sir Williams?

Rocambole rămase pe gânduri. Nu ştia, într-adevăr, nimic de soarta fostului său şef.

A doua zi după teribila noapte în care sir Williams fusese mutilat la bordul vasului Fowler, Armand revenise la Kerloven, dar păstrase tăcerea atât faţă de doamna contesă, cât şi de Rocambole, căruia se mulţumise să-i spună:

— Baccarat este salvată! Veţi primi o sută de mii de franci.

În ziua următoare, contele şi contesa de Kergaz au plecat.

Rocambole nu se temea de nimic altceva decât de reapariţia vicontelui Andréa, care – după cum îşi dădea bine seama – nu i-ar fi iertat a doua trădare.

— Sper, gândi el, că filantropul de Armand n-a făcut prostia să-l ierte!

Acest gând îi dădea fiori lui Rocambole. Dacă sir Williams era mort, Rocambole putea să respire, să iubească viaţa, plin de speranţă, cu zece mii de livre rentă, fără să mai datoreze ceva, cuiva. Dacă sir Williams scăpase din mâinile lui Baccarat şi ale contelui Artoff, singurii adversari serioşi pe care-i avusese, pentru Rocambole totul redevenea nesigur, supus întâmplării…

— Trebuie să fiu sigur, gândi el.

Se hotărî să-l tragă de limbă pe servitorul care-l îngrijea.

— Prietene, îi spuse el, te bucuri de toată încrederea domnului de Kergaz?

— Da, domnule. Cunosc treburile casei aşa cum le cunosc pe ale mele.

— Aşa!

Şi Rocambole luă atitudinea umilă şi tristă a unui mare vinovat care se căieşte.

— Atunci ştii pentru ce m-am bătut?

— Da, domnule.

— Şi… mă dispreţuieşti?

— Adevărul este, domnule, răspunse bătrânul servitor cu-o sinceritate de tip bretan, că, dacă domnul conte nu mi-ar fi ordonat, în loc să vă îngrijesc…

— M-ai fi ucis, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Ei bine, continuă Rocambole, îţi mulţumesc pentru mărturisire. Ea îmi dovedeşte că eşti devotat contelui şi că ai putea să-i dai un sfat bun.

— Sigur!

— Roagă-l atunci să nu aibă nici o încredere în fratele său, vicontele Andréa.

Surâsul care alunecă pe buzele bretonului nu-i scăpă lui Rocambole.

— Domnul conte, spuse acesta, ştie la ce să se aştepte şi, de altfel, domnul Andréa nu mai este periculos.

— Aşa!

— Am fost împreună cu domnul de Kergaz la bordul vasului Fowler.

— Şi… vicontele Andréa?

— A primit ce merita.

O imensă speranţă cuprinse sufletul lui Rocambole.

— A murit, nu-i aşa?

— Nu…

Rocambole tremură de frică, pe măsura speranţei dinainte.

— Este în drum spre Australia.

— Ia te uită! gândi elevul lui sir Williams, l-au încredinţat lui John Bird, pentru a-l duce la sălbatici, în locul lui Baccarat. Asta-i legea talionului, aplicată dinainte. Aş fi preferat să fie mort.

Rocambole se gândi că sir Williams scăpase din pericole mai mari şi că putea foarte bine ca, în timpul călătoriei, să facă pace cu John Bird.

Ca şi cum ar fi ghicit gândurile lui Rocambole, servitorul adăugă:

— De altfel, dacă domnul Andréa ar reveni vreodată din Australia, nu şi-ar putea povesti amintirile de călătorie.

— De ce?

— Ca să povesteşti, îţi trebuie limbă, şi…

Rocambole tresări.

— A lui a fost tăiată, completă bretonul.

Apoi îi povesti domnului marchiz don Inigo de los Montes, care-l asculta încântat, chinurile pe care le suferise sir Williams, redus de acum încolo la neputinţă.

— Foarte bine! gândi Rocambole, acum sunt convins că viitorul îmi aparţine.

În acest moment, fură ajunşi de doctorul care-l îngrijea.

— Domnule doctor, îl întrebă Rocambole, cum mă găsiţi?

— Mult mai bine.

— Credeţi că voi putea să părăsesc curând castelul şi să mă întorc la Paris?

— Când doriţi.

— Fără teama vreunei recăderi?

— Fără nici un pericol.

— Chiar mâine?

— Sigur.

— Să mă grăbesc să încasez cele două sute de mii de franci, gândi Rocambole.

— Domnule, îi spuse servitorul, la plecare, domnul conte mi-a dat pentru dumneavoastră o scrisoare, recomandându-mi să v-o dau în ajunul părăsirii castelului.

— Mâine plec, mi-o puteţi da…

Servitorul avea scrisoarea asupra lui, o scoase din buzunar şi-o întinse lui Rocambole.

Din discreţie, doctorul se retrase câţiva paşi.

Rocambole luă plicul şi-l deschise.

Scrisoarea cuprindea aceste câteva cuvinte: „Domnule, Am fost şi voi rămâne totdeauna credincios cuvântului dat. Scrisoarea aceasta vă va fi înmânată în cazul în care vă veţi însănătoşi şi veţi fi în stare să părăsiţi castelul Kerloven. Am cumpărat ultimul dumneavoastră secret cu o sută de mii de franci şi suma vă va fi plătită la prezentarea bonului alăturat, fie la Paris la bancherul meu, fie la Saint-Malo la domnul M. L... armator.

Omul care v-a atras permanent pe drumul crimei este despărţit pentru totdeauna de dumneavoastră. Nu-l veţi mai întâlni în calea dumneavoastră.

Căiţi-vă, domnule, sunteţi tânăr, inteligent, la adăpost de nevoile materiale şi dacă iertarea celor pe care i-aţi insultat vă va ajuta să reveniţi pe drumul binelui, fiţi sigur că vă vom ierta.

Armand de Kergaz”.

Scrisoarea îl impresionă pe Rocambole.

— Pe cuvântul meu, gândi el, iată într-adevăr un gentilom şi doar la mare anaghie m-aş mai lăsa convins să-i fac vreun rău.

Rocambole se întoarse în castel şi-şi începu pregătirile de plecare.

Hazardul a vrut ca, timp de o lună, Rocambole să ocupe aceeaşi cameră în care locuise Andréa.

Aşezându-se în pat, Rocambole, pe care de câteva zile nu-l mai veghea nimeni şi care, în consecinţă, îşi petrecea nopţile singur, fu urmărit de un gând şi de o amintire.

— Îmi amintesc, îşi spuse el, că acum patru sau cinci luni, într-o seară, pe când pregăteam nenorocita afacere Van-Hop, l-am surprins pe sir Williams scriind ceva într-un carneţel sau mai curând zgâriind nişte cifre, al cărui ansamblu avea, probabil, o semnificaţie. Metoda pe care o

foloseam pentru corespondenţa dintre noi era cifrul întrebuinţat şi pentru a pune la punct documentele „Clubului Valeţilor de Cupă”.

În acea seară l-am întrebat:

— Ce faci aici?

— Îmi scriu proiectele pentru viitor. Dacă vreodată voi muri, vei fi moştenitorul meu şi acest carneţel va constitui averea ta.

Şi s-a grăbit să ascundă carneţelul în buzunar.

— Fără doar şi poate că sir Williams era un om de geniu. Ah! Dacă aş avea notiţele lui sir Williams!

Rocambole continuă:

— Din două una: sau sir Williams purta carneţelul totdeauna asupra lui, ceea ce este puţin probabil, căci asemenea lucruri sunt prea preţioase ca să rişti să le pierzi; sau carneţelul este aici… Nu poate fi în altă parte, căci sir Williams a părăsit castelul, convins că se va reîntoarce a doua zi, pentru a asista la funerariile fratelui său. Mi s-a spus că aceasta este camera în care locuia. Un asemenea carneţel nu este un lucru pe care-l laşi într-un sertar sau pe masă. Dacă este aici, este ascuns, şi încă ascuns cum numai hoţii ştiu să ascundă. Să vedem!

Stând întins, în pat, Rocambole adăugă raţionamentului său această reflecţie cu adevărat filosofică:

— Un avar se gândeşte totdeauna noaptea la îngroparea averii sale. Deci dacă sir Williams şi-a ascuns carneţelul, l-a ascuns noaptea… stătea, probabil, chiar unde stau eu… Să caut deci cu privirea, în jurul meu, şi să mă gândesc în ce colţ al camerei aş ascunde un tezaur…

Rocambole examină atent fiecare mobilă şi fiecare colţişor al camerei. Deodată privirea i se opri şi rămase fixată asupra unui vechi portret de familie, agăţat pe perete între două ferestre.

Rocambole sări din pat; cu toate că era încă slăbit, speranţa îi dădea puteri.

Urcă pe un scaun, apucă portretul şi-l luă din cui. Tabloul nu acoperea nici o ascunzătoare făcută în perete, constată Rocambole, ciocănind zidul cu pumnul.

Totuşi portretul îl fascina. Îl întoarse, controlându-l bine, şi descoperi că mai există o a doua pânză, suprapusă. Pipăind, dădu peste un fel de umflătură, provocată de-un obiect plasat între cele două pânze, având forma unei cărţi sau a unui portofel.

Rocambole era un băiat grijuliu, care făcea totul metodic, fiind de părere că o stricăciune inutilă, chiar la un inamic, era o acţiune de prost gust şi lipsită de inteligenţă.

Luă deci un briceag şi cu precauţiunea unui restaurator de tablouri sau a unui amator de pictură care ar fi avut în mână un Rubens sau un Veronese, desfăcu a doua pânză, într-un colţ al ramei; apoi sustrase cu delicateţe corpul străin care producea asperitatea; fremătă de bucurie, recunoscând coperta roşie a carneţelului lui sir Williams.

— Pe legea mea! murmură el, prea mult noroc! O să mi se întâmple ceva rău din prima zi…

Rocambole puse portretul la loc. După aceea, febril, începu să răsfoiască carneţelul.

Pe măsură ce descifra scrisul misterios, fruntea tânărului bandit părea că se luminează, privirea-i scânteia. Citi până la orele trei dimineaţa, căci, cu toată obişnuinţa pe care o avea, se încurcă deseori în dificultăţile cifrului.

Când termină, suflă în lumânare spunându-şi:

— Trebuie să plec fie în Anglia, fie în Germania, ca lumea să mă uite. Când voi reveni, pot să mă consider bogat! sunt ambiţios şi vreau să ajung mai sus decât sărmanul sir Williams, eu, care am plecat de la zero.

Ajungând la Paris, trase modest la mama Fipart, care-l primi cu mari demonstraţii de prietenie. Chiar în ziua sosirii se prezentă la bancherul domnului de Kergaz şi încasă suma de o sută de mii de franci.

Capitolul III.

Să revenim la Baccarat.

După ce domnul de Kergaz şi marchizul Van-Hop plecară, sărmana femeie se simţi zdrobită. Pentru prima oară începu să citească în adâncul sufletului ei şi observă cu uimire că dragostea pe care o dăruise lui Fernand Rocher, dragoste care fusese cauza pocăinţei ei, pălise încetul cu încetul pe măsură ce devotamentul ei creştea, stingându-se în ziua în care-l smulsese din cursa periculoasă pe care i-o întinsese sir Williams.

Dar abia murise această dragoste, că o alta se născuse. De multe ori poţi vedea cum un lăstar creşte în locul arborelui dezrădăcinat.

Contele Artoff intrase, la ea într-o zi, cu încântătoarea îndrăzneală a tinereţii, şi ieşise respectuos, devotat, acceptând condiţiile pe care i le pusese femeia care credea că nu mai poate iubi. Timp de şase luni Baccarat crezuse că-l iubeşte pe tânărul rus că pe un frate mai mic, dar, pe nesimţite, acest sentiment se transformase. În ajun, îşi mărturisise că începuse să-l iubească ca pe un bărbat…

Aşa cum altădată avusese nişte sentimente oribile, când aflase că Fernand se însoară cu domnişoara Beaupréau, aşa simţea acum că moare, gândindu-se la viitoarea căsătorie a contelui Artoff.

Era cufundată în gândurile ei; când se auziră paşii contelui în camera vecină, Baccarat păli şi, când uşa se deschise, nu avu putere nici măcar să se ridice.

Contele era singur. Se îndreptă grăbit spre Baccarat, îi sărută mâna şi rămase în picioare în faţa ei, în loc să se aşeze, aşa cum făcea de obicei.

Baccarat reuşise deja să-şi domine emoţia şi redevenise calmă. Avu chiar curajul de a-l privi cu surâsul ei trist, de a-l ameninţa cu degetul, spunându-i ironic:

— I-ai făcut curte marchizei Van-Hop…

— Doamnă, răspunse contele, am fost s-o consult pe marchiză cu privire la cel mai important pas din viaţa mea.

Surâsul dispăru de pe buzele lui Baccarat şi inima îşi accelera bătăile.

— Doamnă, continuă contele, am venit acum un an în Franţa cu presimţirea că voi întâlni o femeie bună şi nobilă, inteligentă şi puternică, căreia i-aş putea da numele meu… Presimţirea nu m-a înşelat.

— Domnule conte, răspunse Baccarat emoţionată, soţia ta va fi mândră şi fericită, căci ai un suflet nobil.

— Crezi? întrebă el, crezi că va fi fericită?

— Sunt sigură…!

Baccarat pronunţă aceste cuvinte care-i frângeau inima cu-n curaj demn de un erou.

— Crezi, urmă tânărul rus, că femeia cu care îmi voi petrece întreaga viaţă va sfârşi prin a mă iubi?

Baccarat încă nu înţelegea sensul întrebărilor lui.

— Sunt convinsă, spuse ea.

— Chiar dacă mai există o altă dragoste în inima ei?

Baccarat tresări.

— În acest caz, ea nu se va căsători, spuse ea.

Observă paloarea contelui, care reluă:

— Doamnă, femeia pe care o iubesc, pe care o venerez ca pe-o sfântă, care aş fi mândru să se numească contesa Artoff, a fost greu încercată de viaţă, a iubit, a suferit.

Cuvintele acestea fură pentru Baccarat ca lumina unui fulger care străpunge, deodată o noapte întunecoasă.

— A iubit?

— Da, doamnă.

— A suferit?

— Ca o martiră.

— Dar a iubit atât şi a suferit atât, încât inima ei să nu se mai poată deschide unei noi dragoste?

— Mi-e teamă…

— Şi totuşi…

Contele ezită şi Baccarat începu să tremure.

— Voi îngenunchea în faţa ei, voi duce mâinile ei la buzele mele, îi voi spune că fiecare oră şi fiecare minut al vieţii mele îi vor fi consacrate… îi voi…

Şi contele îngenunche înaintea lui Baccarat şi-i luă mâinile.

Abia acum ea înţelese totul şi scoase un strigăt.

— Dumneavoastră sunteţi iertată, doamnă, sunteţi purificată de trecut şi noi am venit să vă spunem că vă credem demnă de a purta numele care vi se oferă.

Baccarat scoase un strigăt înăbuşit şi căzu leşinată în braţele contelui Artoff.

Opt zile mai târziu, într-o dimineaţă, o trăsură de poştă la care erau înhămaţi patru cai irlandezi ieşi ca un fulger din curtea unei case de pe strada Pépinière. Trăsura, pe al cărui scaun exterior stăteau doi lachei îmbrăcaţi în blănuri, ducea un tânăr bărbat şi o tânără femeie, aşezaţi unul lângă altul… Erau contele şi contesa Artoff.

Aproape la aceeaşi oră, un alt tânăr părăsea Parisul pe un alt drum, al Angliei.

Era Rocambole.

Mergea la Londra, ducând cu el cei două sute de mii de franci şi carneţelul lui sir Williams, moştenire preţioasă, pe care-o vom vedea cândva fructificată în mâinile lui.

SFÂRŞIT